

MISSIONEN FOR DE EUROPÆISKE FÆLLESSKABER

KOM(93)342 endelig udg.-COD 463

Bruxelles, den 3 . december 1993

Forslag til
EUROPA-PARLAMENTETS OG RÅDETS FORORDNING
om EF-mønstre

(forelagt af Kommissionen)

INDHOLDSFORTEGNELSE

	Side
Begrundelse	1
Forslag til Europa-Parlamentets og Rådets forordning	87
AFSNIT I	
ALMINDELIGE BESTEMMELSER	
Artikel 1 EF-mønster	96
Artikel 2 EF-Mønsterkontoret	96
AFSNIT II	
MØNSTERLOVGIVNINGEN	
Første afdeling Betingelserne for beskyttelse	
Artikel 3 Definitioner	97
Artikel 4 Almindelige betingelser for beskyttelse	97
Artikel 5 Nyhedskravet	98
Artikel 6 Individuel karakter	98
Artikel 7 Referencedatoen	99
Artikel 8 Ikke-nyhedsskadelig offentliggørelse	99
Artikel 9 Ikke-arbitrære tekniske mønstre samt mønstre på sammenkoblinger	100
Artikel 10 Mønstre, der strider mod den offentlige orden	100
Anden afdeling Beskyttelsens omfang og varighed	
Artikel 11 Beskyttelsens omfang	101
Artikel 12 Begyndelses- og sluttidspunktet for det ikke-registrerede EF-mønsters beskyttelse	101
Artikel 13 Begyndelses- og sluttidspunktet for det registrerede EF-mønsters beskyttelse	101

Tredje afdeling	Den EF-mønsterberettigede	
Artikel 14	Retten til EF-mønstret	102
Artikel 15	Mønstre frembragt af flere personer	102
Artikel 16	Krav vedrørende spørgsmålet om, hvem der er berettiget til et EF-mønster	103
Artikel 17	Retsvirkningerne af en dom vedrørende spørgsmålet om, hvem der er berettiget til et registreret EF-mønster	104
Artikel 18	Formodning til fordel for den registrerede person	104
Artikel 19	Frembringerens specifikke rettigheder	105
Fjerde afdeling	EF-mønstrets retsvirkninger	
Artikel 20	De til et ikke-registreret EF-mønster knyttede rettigheder	105
Artikel 21	De til et registreret EF-mønster knyttede rettigheder	106
Artikel 22	Begrænsninger i EF-mønstrets retsvirkninger	106
Artikel 23	Brug af et registreret EF-mønster med henblik på reparation	107
Artikel 24	Konsumtion	107
Artikel 25	Ret på grundlag af tidligere brug i forhold til et registreret EF-mønster	108
Femte afdeling	Ugyldighed	
Artikel 26	Ugyldighedserklæring	108
Artikel 27	Ugyldighedsgrunde	109
Artikel 28	Ugyldighedens retsvirkninger	110

AFSNIT III	EF-MØNSTRE SOM GENSTAND FOR EJENDOMSRET	
Artikel 29	EF-mønstres ligestilling med nationale mønstre	111
Artikel 30	Overdragelse	112
Artikel 31	Et registreret EF-mønster som genstand for omsætningsbeskyttede rettigheder	112
Artikel 32	Et registreret EF-mønster som genstand for tvangsfuldbyrdelse	113
Artikel 33	Konkursbehandling eller tilsvarende bobehandlinger	113
Artikel 34	Licens	114
Artikel 35	Retsvirkning over for tredjemand	115
Artikel 36	Ansøgningen om registrering af et EF-mønster som genstand for ejendomsret	116
AFSNIT IV	ANSØGNING OM REGISTRERING AF ET EF-MØNSTER	
Første afdeling	Indgivelser af ansøgninger og kravene til disse	
Artikel 37	Indgivelse af ansøgning	117
Artikel 38	Videresendelse af ansøgningen	117
Artikel 39	Kravene til ansøgningen	118
Artikel 40	Kollektive ansøgninger	119
Artikel 41	Ansøgningsdato	120
Artikel 42	Klassifikation	120
Anden afdeling	Prioritet	
Artikel 43	Ret til prioritet	121
Artikel 44	Påberåbelse af prioritet	122
Artikel 45	Prioritetens retsvirkning	122
Artikel 46	Ligestilling af en EF-mønsteransøgning med en national ansøgning	123
Artikel 47	Prioritet på grundlag af udstilling	123

AFSNIT V	REGISTRERINGSPROCEDURE	
Artikel 48	Undersøgelse af, om de formelle krav er opfyldt	124
Artikel 49	Afhjælpelige mangler	124
Artikel 50	Registrering	125
Artikel 51	Bekendtgørelse	125
Artikel 52	Udsættelse af bekendtgørelsen	126
AFSNIT VI	BESKYTTELSESTIDEN FOR ET REGISTRERET EF-MØNSTER	
Artikel 53	Beskyttelsestid	128
Artikel 54	Fornyelse	128
AFSNIT VII	AFKALD PÅ OG UGYLDIGHED AF ET REGISTRERET EF-MØNSTER	
Artikel 55	Afkald	129
Artikel 56	Begæring om et mønsters ugyldighed	129
Artikel 57	Behandling af begæringen	130
Artikel 58	Den påståede mønsterkrænkere, Kommissionens og medlemsstaternes mulighed for intervention i retssager	131
AFSNIT VIII	APPEL AF AFGØRELSER TRUFFET AF MØNSTERKONTORET	
Artikel 59	Afgørelser, der kan påklages	132
Artikel 60	Personer, der er berettiget til at klage og til at være part i appelsager	132
Artikel 61	Tidsfrist og klagens form	132
Artikel 62	Ændring af den påklagede afgørelse	133
Artikel 63	Behandling af klagen	133
Artikel 64	Afgørelse af klagen	133
Artikel 65	Indbringelse af klager for EF-Domstolen	134

AFSNIT IX	SAGSBEHANDLINGEN VED MØNSTERKONTORET	
Første afdeling	Almindelige bestemmelser	
Artikel 66	Afgørelsens begrundelse	135
Artikel 67	Prøvelse ex officio af de faktiske omstændigheder	135
Artikel 68	Mundtlig forhandling	135
Artikel 69	Bevisførelse	136
Artikel 70	Fræmsendelse af meddelelser	136
Artikel 71	Genindsættelse i tidligere rettigheder	137
Artikel 72	Henvisning til almene principper	138
Artikel 73	Betalingsforpligtelsers ophør	139
Anden afdeling	Omkostninger	
Artikel 74	Fordeling af omkostningerne	139
Artikel 75	Tvangsfuldbyrdelse af afgørelser om fastsættelse af omkostninger	141
Tredje afdeling	Oplysninger tilgængelige for offentligheden og for medlemsstaternes kompetente myndigheder	
Artikel 76	EF-mønsterregister	141
Artikel 77	Regelmæssigt udkommende publikationer	142
Artikel 78	Aktindsigt	142
Artikel 79	Administrativt og retligt samarbejde	143
Artikel 80	Udveksling af publikationer	143
Fjerde afdeling	Repræsentation	
Artikel 81	Almindelige principper for repræsentation	144
Artikel 82	Faglig repræsentation	145
AFSNIT X	KOMPETENCE OG RETSPLEJE I SØGSMÅL VEDRØRENDE EF-MØNSTRE	
Første afdeling	Kompetence og fuldbyrdelse	
Artikel 83	Anvendelse af Fuldbyrdelseskonventionen	147

Anden afdeling	Retstvister om krænkelser af et EF-mønster og om dets gyldighed	
Artikel 84	EF-mønsterdomstole	148
Artikel 85	Kompetence med hensyn til søgsmål vedrørende krænkelser og gyldighed	149
Artikel 86	International kompetence	150
Artikel 87	Omfanget af kompetence i tilfælde af mønsterkrænkelser	151
Artikel 88	Søgsmål eller kontrasøgsmål vedrørende ugyldighed af et EF-mønster	151
Artikel 89	Formodning om gyldighed samt realitetsindsigelse ...	152
Artikel 90	Dom vedrørende et mønsters gyldighed	152
Artikel 91	Retsvirkningerne af en retsafgørelse om et mønsters gyldighed	154
Artikel 92	Lovvalg	154
Artikel 93	Sanktioner for mønsterkrænkelser	155
Artikel 94	Foreløbige retsmidler	156
Artikel 95	Særlige regler om sammenstødende sager	157
Artikel 96	Den kompetence, der tillægges EF-mønsterdomstole i 2. instans - Yderligere appel	158
Tredje afdeling	Andre tvister vedrørende EF-mønstre	
Artikel 97	Supplerende bestemmelser om kompetence, der tillægges andre nationale domstole end EF-mønsterdomstole	158
Artikel 98	Forpligtelser for de nationale domstole	159
AFSNIT XI	INDVIRKNING PÅ MEDLEMSSTATERNES RETSREGLER	
Artikel 99	Parallele søgsmål om krænkelser af EF-mønstre og nationale mønstre	160
Artikel 100	Forholdet til andre former for beskyttelse i henhold til national ret	161

AFSNIT XII	FÆLLESSKABETS MØNSTERKONTOR	
Første afdeling	Almindelige bestemmelser	
Artikel 101	Retlig status	162
Artikel 102	Administrative tjenestegrene	162
Artikel 103	Ansatte	163
Artikel 104	Privilegier og immuniteter	163
Artikel 105	Ansvar og hæftelse	163
Artikel 106	EF-Domstolens kompetence	164
Anden afdeling	Ledelsen af Mønsterkontoret	
Artikel 107	Præsidentens beføjelser	164
Artikel 108	Udnævnelse af højere tjenestemænd	165
Tredje afdeling	Administrationsrådet	
Artikel 109	Oprettelse og beføjelser	166
Artikel 110	Sammensætning	167
Artikel 111	Formandskab	167
Artikel 112	Møder	167
Fjerde afdeling	Sagsbehandlingens gennemførelse	
Artikel 113	Kompetence	168
Artikel 114	Formalitetsundersøgelsesafdelinger	169
Artikel 115	Afdelingen for administration af mønstre og for juridiske spørgsmål	169
Artikel 116	Ugyldighedsafdelinger	169
Artikel 117	Appelkamre	170
Artikel 118	Appelkammermedlemmers uafhængighed	170
Artikel 119	Inhabilitet	171
Artikel 120	Udnævnelse af medlemmer af ugyldighedsafdelinger og appelkamre i en overgangsperiode	172
Femte afdeling	Finansielle bestemmelser	
Artikel 121	Budget	173
Artikel 122	Afgifter	174

AFSNIT XIII	AFSLUTTENDE BESTEMMELSER	
Artikel 123	Officielle sprog	175
Artikel 124	Gennemførelsesforordningen	175
Artikel 125	Udveksling af oplysninger	175
Artikel 126	Nedsættelse af et udvalg samt proceduren til vedtagelse af gennemførelsesforordninger	176
Artikel 127	Afgiftsregulativet	177
Artikel 128	Ikrafttræden	178

BEGRUNDELSE

FØRSTE DEL: GENERELT

1. Indledning

1.1 Formålet med denne forordning er at få indført en beskyttelse af industrielle mønstre på EF niveau.

1.2 Retlig beskyttelse af mønstre sikres i dag via registrering. Bortset fra Benelux, hvor der siden 1975 har eksisteret en regional mønsterbeskyttelsesordning, er mønsterbeskyttelsen national. Beskyttelsen ydes på basis af en særskilt ansøgning til hver enkelt stat. Beskyttelsens retsvirkning er begrænset til territoriet i den stat, hvori beskyttelsen er blevet givet.

1.3 Konflikter, der fører til hindringer for den fri vareudveksling, er uundgåelige. Et mønster, der i én medlemsstat opfylder betingelserne for beskyttelse, opfylder måske ikke de gældende beskyttelseskrav i en anden medlemsstat. Hvis varer, der lovligt er fremstillet af en konkurrent i et land, hvor der ikke findes nogen mønsterbeskyttelse, søges markedsført i et land, hvor der eksisterer mønsterbeskyttelse, kan indførslen af varer til den pågældende stat forbydes i henhold til EØF-traktatens artikel 36. Forholdet er ligeledes det, at ét og samme mønster - på grund af mønsterbeskyttelsens strengt nationale karakter - kan registreres i flere forskellige medlemsstater af forskellige rettighedshavere. En rettighedshaver i ét land kan i henhold til EØF-traktatens artikel 36 forhindre import til det pågældende land af varer, som ville krænke hans rettigheder, også selv om det mønster, der er inkorporeret i varerne, er registreret af en anden rettighedshaver i en anden medlemsstat.

- 1.4 Mønsterrettigheder har inden for det sidste årti fået stadig større betydning, eftersom design er blevet et stadig vigtigere markedsføringsredskab. For mange varers vedkommende gælder det, at forbrugerne ønsker dem, ikke kun på grund af deres funktion, men også - og måske specielt - på grund af deres design. Det er ikke let at angive, i hvilke slags varer der indgår design. Overordentlig mange varer er "designprodukter", det være sig lige fra brugskunst og smykker til sofistikerede maskiner, redskaber, elektronik og forbrugerelektronik, biler, lystbåde, møbler og kontorudstyr, sportsartikler, mode og beklædning samt husholdningsartikler for blot at nævne nogle få eksempler, hvor typisk nutidig industriel designvirksomhed spiller ind. Kunstige handelsbarrierer vil derfor indvirke på handelen med de fleste industrielle produkter og er derfor uforenelige med det indre markeds funktion.
- 1.5 For at sikre mulighed for at produkter, hvori design indgår, frit kan udveksles inden for et indre marked, er en beskyttelsesordning på EF-niveau nødvendig. En EF-omfattende beskyttelsesordning er nødvendig og kan ikke erstattes af en indbyrdes tilnærmelse af medlemsstaternes lovgivninger. Selv nationale beskyttelsesordninger af ensartet karakter ville ikke imødekomme det indre markeds behov, eftersom beskyttelsen ville ophøre ved grænserne i den stat, hvori beskyttelsen er erhvervet. Der vil således til trods for en indbyrdes tilnærmelse af lovgivningerne være en reel risiko for, at modstridende rettigheder kunne bestå i en anden medlemsstat.
- 1.6 Foranstaltninger med henblik på gennemførelse af en EF-mønsterbeskyttelsesordning kan kun træffes på EF-plan og kan ikke på nogen måde erstattes med foranstaltninger truffet af medlemsstaterne inden for deres eget territorium. En supranational beskyttelsesordning kan kun gennemføres via supranationale foranstaltninger. En forordning er det retsinstrument, der er forudset med henblik på at nå dette mål.

1.7 En forordning er derfor i overensstemmelse med subsidiaritetsprincippet. EF må lovgive, fordi den pågældende lovgivning er nødvendig for at gennemføre formålet med det indre marked, og den nødvendige lovgivning med henblik herpå kan ikke udarbejdes på nationalt plan, men derimod kun på EF-plan.

2. Retsgrundlaget

2.1 Den foreslåede ordning forfølger - for så vidt angår industrielle mønstre og varer, hvori der er inkorporeret industrielle mønstre - mål svarende til dem, som andre EF-initiativer har taget sigte på inden for området intellektuel og industriel ejendomsret: nemlig etablering af et velfungerende fælles marked for designprodukter og dermed fri udveksling heraf samt etablering af ensartede konkurrencevilkår for designprodukter og indførelsen af en adækvat beskyttelse af denne form for industriel og kommerciel ejendomsret (EØF-traktatens artikel 2, artikel 3, litra a) og f), samt artikel 36).

2.2 I henhold til EØF-traktatens artikel 8A skal Fællesskabet i overensstemmelse med traktatens bestemmelser, herunder artikel 100A, vedtage foranstaltninger med henblik på oprettelse af det indre marked omfattende et område uden indre grænser, hvor fri bevægelighed for varer, såsom designprodukter, er sikret.

Ved EØF-traktatens artikel 100A tillægges Fællesskabet - med henblik på virkeliggørelsen af det indre markeds mål - beføjelser til at vedtage de nødvendige harmoniseringsforanstaltninger. Foranstaltninger er et begreb, der dækker ethvert retligt instrument. Ved "vedtagelse af foranstaltninger" forstås derfor fastsættelsen af alle adækvate former for retsbestemmelser. Med henblik på artikel 100A er hensigtsmæssige bestemmelser altså bestemmelser, som forfølger de i artikel 8A opstillede mål, der således er at få etableret et velfungerende indre marked. Valget af retsinstrument afhænger af, hvor velegnet og nødvendigt det er med henblik på opnåelsen af det tilsigtede mål.

2.3 Det mål, der forfølges med foranstaltningen, er at få indført en EF-dækkende rettighed, der indtræder og ophører på samme tidspunkt overalt inden for Fællesskabet, og som tillægger rettighedshaveren en ret af ensartet karakter. Dette mål kan ikke nås via et direktiv. Ved hjælp af et direktiv kan man ganske vist opnå en indbyrdes tilnærmelse af medlemsstaternes lovgivninger og derved få gennemført lovgivning, der beskytter mønstre på samme vilkår for et ensartet tidsrum og med en beskyttelse, hvis omfang og indhold er den samme i alle EF-landene. Men et direktiv kan ikke umiddelbart føre til indførelsen af en enkelt gyldig EF-rettighed og dermed erstatte de forskellige nationale beskyttelsesordninger med deres udelukkende territoriale anvendelse, der indebærer, at brugerne pålægges besværligheder i form af mange registreringer og betaling af forskellige afgifter i forskellige medlemsstater, og fører tilsyn med rettighederne også i forskellige medlemsstater. Derfor er forordningen som retsinstrument nødvendig. Af det i indledningen anførte følger det, at den nuværende situation, hvor mønsterbeskyttelsen er national og begrænset til den jurisdiktion, inden for hvilken beskyttelsen er blevet givet, skaber barrierer for den mellemstatslige samhandel. Hvis ikke der indføres en EF-dækkende rettighed vil man til stadighed kunne påberåbe sig artikel 36 som legitimt forsvar for at opretholde begrænsninger i vareimporten, hvorfor den foreslåede foranstaltning er nødvendig til at nå de med det indre marked tilsigtede mål.

2.4 Harmonisering i artikel 100A's forstand er ikke begrænset til ændring af national lovgivning, men omfatter også både supplerende og erstatning af nationale bestemmelser. Indførelsen af et EF-mønster supplerer de nationale bestemmelser om mønsterbeskyttelse og kan derfor anses for en foranstaltning til "tilnærmelse" af medlemsstaternes lovgivning på dette område i EØF-traktatens artikel 100A's forstand.

2.5 Det mønsterkontor, der skal oprettes i henhold til forordningens artikel 2, bør af driftsøkonomiske grunde have administrative strukturer fælles med EF-Varemærkemyndigheden oprettet inden for rammerne af EF-varemærkeforordningen, der skal vedtages, inden den endelige vedtagelse af nærværende forordning finder sted.

3. Vigtigheden af mønsterbeskyttelse på EF-plan

3.1 En adækvat mønsterbeskyttelse, der er tilpasset de økonomiske realiteter, er af vital betydning for Fællesskabet, dets medlemsstater og virksomheder, herunder navnlig for små og mellemstore virksomheder.

3.2 Med den stadig højere levestandard bliver forbrugerne mere og mere krævende hvad angår design kvalitet og har dermed sat en udvikling i gang, der har ført til, at design er blevet et ekstremt vigtigt marketingsredskab. Inden for mange industrisektorer konkurrerer virksomhederne primært på design. Den økonomiske aktivitet inden for visse industrisektorer ville stagnere, hvis virksomhederne ikke formåede at stimulere efterspørgslen efter deres produkter via nyt design. I mange tilfælde er det designet, der er bestemmende for, om et produkt bliver en kommerciel succes eller ej, og med realisering af det indre marked vil denne udvikling givetvis blive endnu mere udtalt. Virksomheder, for hvem det lykkes at tiltrække forbrugere via deres design, vil ved at udnytte enhedsmarkedet ofte kunne forøge deres markedsandel for deres produkter i sammenligning med deres konkurrenter. I Fællesskabets økonomiske landskab kan man finde mange slående beviser på designvirksomheders kommercielle succes. Disse virksomheder er repræsenteret på markedet og deres produkter findes i stadig flere handelscentre inden for EF.

3.3 Godt design er et af EF-industriernes vigtigste aktiver i deres konkurrence med industrier fra tredjelande, som ofte har lavere lønomkostninger. Mange af de designprodukter, der kommer fra Fællesskabet, har et misundelsesværdigt renommé på markedet. En sikring af grundlaget for dette renommé og en yderligere styrkelse af designaktivitetens værdi samt tilskyndelse til investering i design ved at beskytte dem mod parasitær adfærd er et af formålene med forordningen.

3.4 Design kan ofte let reproduceres. I mange tilfælde er det ikke nødvendigt med en speciel knowhow for at reproducere designprodukter. Designkopiering er derfor et udbredt fænomen i Fællesskabet såvel som uden for Fællesskabet, og erhvervslivet ønsker derfor en lovgivning, der giver en vis beskyttelse mod uretmæssig tilegnelse af mønstre.

3.5 Med en EF-mønsterbeskyttelsesordning vil man sætte et eksempel på internationalt plan, og det vil blive lettere for Fællesskabet at gøre dets indflydelse gældende med henblik på at opnå en rimelig mønsterbeskyttelse uden for Fællesskabets jurisdiktion.

4. Mønsterbeskyttelse i medlemsstaterne

4.1 Samtlige medlemsstater på nær Grækenland har indført lovgivning om retlig beskyttelse af mønstre via en særbeskyttelse. Beskyttelsen i henhold til en særlig mønsterbeskyttelseslov kumuleres ofte med en ophavsretlig beskyttelse. Betingelserne for anvendelse af den ophavsretlige lovgivning samt omfanget, hvori dette retsinstrument benyttes, varierer fra medlemsstat til medlemsstat. I nogle medlemsstater har den ophavsretlige beskyttelse en bred anvendelse. Dette bevirker, at en række industrisektorer i mindre grad satser på en specifik mønsterbeskyttelse. Men selv i disse lande er situationen dog den, at mere funktionelle mønstre ofte søges beskyttet via den specifikke mønsterbeskyttelseslov. Andre retsinstrumenter såsom f.eks. varemærkelovgivningen og lovgivningen om illoyal konkurrence kan også komme til anvendelse på de forskellige områder af lov om industriel og intellektuel ejendomsret på de vilkår, der gælder i det pågældende land.

4.2 Elleve medlemsstater har til fælles en ordning, hvorefter mønstre normalt beskyttes via registrering. UK har også for nyligt indført en beskyttelse - med virkning fra 1. januar 1989 - af ikke-registrerede mønstre. Ældre mønstre beskyttes kun i henhold til den lovgivning, der var i kraft forud for iværksættelsen af den nye lovgivning, om end der gælder visse begrænsninger for så vidt angår den ophavsretlige beskyttelse af eksisterende mønstre, for hvilke der er fastsat visse overgangsbestemmelser. Man kan endnu ikke vurdere, hvilken effekt den i England indførte ikke-registrerede mønsterret har haft på virksomhedernes adfærd på markedet.

4.3 Der er betydelige forskelle med hensyn til, hvor gamle medlemsstaternes nuværende mønsterbeskyttelseslove er. Nogle er af nyere dato som f.eks. den engelske lovgivning. Andre love er af meget gammel dato. Den franske lov om modeller og mønstre går f.eks. tilbage til 1909 og har kun været gjort til genstand for visse tekniske ændringer i 1991. Datoen for vedtagelsen af de love, der for øjeblikket er i kraft, er dog uvæsentlig set fra mønsterbrugernes synspunkt. Mønsterbeskyttelseslovene kan føres tilbage til industrialiseringsperioden. I denne periode blev de første mønsterbeskyttelseslove vedtaget, og de var klart inspireret af patentretlige principper. På trods af senere ændringer eller nye lovgivningsinitiativer er de specielle karakteristika ved de tidligere patent- og mønsterbeskyttelseslove blevet bibeholdt. National lovgivning har således ikke fuldt ud kunnet følge med den industrielle og økonomiske udvikling til skade for brugerne af systemet. Det er netop denne arv fra det tidligere industrialiserede samfund, som mange industrisektorer i dag beklager.

4.4 Forbindelsen til tidligere patentlovgivning fremgår primært af kravene til beskyttelse, som i mange tilfælde er et nyhedskrav, hvilket ikke helt harmonerer med de for mønstre herskende karakteristika, og i visse tilfælde vil en undersøgelse forud for registrering i urimeligt omfang understrege betydningen af forudgående registrering inden for et bestemt geografisk område samt et designkoncept, hvor der primært lægges vægt på et produkts ornament uden tilstrækkelig hensyntagen til nutidig industridesign, hvor der typisk er tale om en sammensmeltning af form og funktion.

4.5 Med forordningen søger man at få etableret en fuldt ud moderne mønsterbeskyttelsesordning, der er tilpasset realiteten bag designaktiviteter, og som imødekommer behovet hos brugerne af ordningen.

5. Nødvendigheden af EF-regulering

5.1 Parallelt med Fællesskabets udvikling og gennemførelsen af det indre marked må industrielle ejendomsrettigheder, som opstår ved registrering inden for en bestemt jurisdiktion, erstattes med eller gradvist fortrænges af EF-dækkende rettigheder. Kun ved at indføre sådanne EF-dækkende rettigheder kan man overvinde de konsekvenser, som den nationale karakter af industriel ejendomsretlig beskyttelse har. For patenters vedkommende bestræber Fællesskabet sig på at sætte Aftalen om EF-patenter af 15. december 1989⁽¹⁾ i kraft så tidligt som muligt. For varemærkers vedkommende synes en vedtagelse af forordningsforslaget om EF-varemærker inden for rækkevidde. Nærværende forslag føjer endnu en brik til det puslespil, som industrielle ejendomsrettigheder udgør.

(1) 89/695/EØF, EFT nr. L 401 af 30.12.1989, s. 1.

5.2 Hvis industrien skal sikres mulighed for fuldt ud at drage fordel af det indre marked, må de nationale rettigheder gradvist afløses af EF-dækkende rettigheder. Navnlig små og mellemstore virksomheder samt individuelle designere har ikke forudsætningerne for at sikre og kontrollere beskyttelsen af deres investeringer i design i alle de tolv medlemsstater. Selv for virksomheder, der har forudsætningerne for at udnytte forskellige nationale mønsterbeskyttelsesordninger, er det en særdeles kompliceret og bekostelig affære. Resultatet er, at virksomheder ofte begrænser registreringen til det, der her og nu er deres vigtigste markeder med en reel risiko for senere konsekvenser for deres kommercielle muligheder i andre lande og med en meget betydelig negativ indvirkning på den fri vareudveksling.

5.3 Nødvendigheden af indgriben er derfor blevet påpeget af et overvejende flertal af industrisektorerne.

6. Virkningerne af regulering på internationalt plan

6.1 På internationalt plan lider mønsterbeskyttelsen af mangelen på internationale konventioner, der sikrer en vis harmonisering via bestemmelser om minimumsrettigheder.

Artikel 5e i Pariserkonventionen om beskyttelse af industriel ejendomsret indeholder følgende bestemmelse: "Industrielle mønstre og modeller skal kunne beskyttes i alle unionslande", men fastsætter ikke noget om rettighedernes materielle indhold. Bernerkonventionen til værn for litterære og kunstneriske værker overlader det til Bernerunionslandene at vælge, hvorledes "brugskunst og industrielle mønstre" skal beskyttes, idet det enten kan ske via ophavsretslovgivningen eller via særlovgivningen (eventuelt begge). Da de internationale konventioner ikke indeholder bindende bestemmelser,

divergerer mønsterbeskyttelseslovene langt mere fra hinanden end f.eks. ophavsretslove og patentlove. Det er derfor ikke let for EF-baserede industrier at sikre og kontrollere rettigheder i tredjelande, og for små og mellemstore virksomheder er det så godt som umuligt.

6.2 Haager-aftalen om international deponering af industrielle mønstre har som formål at gøre det lettere for brugerne at søge om mønsterbeskyttelse i flere lande ved at indføre en centraliseret international deponeringsordning. Ved hjælp af én enkelt anmeldelse indgivet til WIPO er det muligt at opnå beskyttelse i én eller flere eller samtlige de medlemsstater, der har tilsluttet sig aftalen. Det skal dog understreges, at beskyttelsen er strengt national og underkastet de betingelser, der er fastsat i de i ansøgningen designerede landes lovgivning. De enkelte lande, der er designet i ansøgningen, kan nægte beskyttelse, hvis de i national lovgivning fastsatte betingelser for beskyttelse ikke er opfyldt. Dette internationale registreringssystem kunne dog være af stor værdi for EF-baserede industrier selv efter ikrafttrædelsen af EF-mønsterbeskyttelses ordningen, hvis ikke det var fordi, at de fleste industrialiserede lande, med undtagelse af syv EF-lande (Benelux-landene, Frankrig, Tyskland, Italien og Spanien), endnu ikke har tilsluttet sig aftalen. Tyve stater deltager i Arrangementet, men ikke - bortset fra Schweiz - de vigtigste industrialiserede lande og navnlig ikke de lande, som er de største eksportmarkeder inden for EF. For øjeblikket er man inden for WIPO ved at drøfte en eventuel revision af Aftalen blandt andet med henblik på at gøre det lettere for flere lande, og herunder navnlig USA og Japan, at deltage i Aftalen.

6.3 Når EF-mønsterbeskyttelsesordningen træder i kraft, kan det måske blive nødvendigt at etablere en forbindelse mellem EF-mønstret og den (reviderede) Haager-aftale. En sådan sammenkobling vil give statsborgere og virksomheder mulighed for at erhverve et EF-mønster

gennem registrering via Haager-ordningen og give EF-virksomheder mulighed for at opnå international registrering via registrering inden for EF. En model for en sådan sammenkobling kan findes i protokollen vedrørende Madrid-aftalen om international registrering af varemærker, hvori der etableres en forbindelse mellem EF-varemærker og Madrid-aftalen.

- 6.4 Det under punkt 4.3 anførte om de ulemper, der følger af, at mønster lovene har været inspireret af patentretlige principper, gælder dog tifold for visse lande, der hører til Fællesskabets vigtigste handelspartnere, og hvoraf nogle direkte anvender patentretlige principper på mønstre, der således kaldes "mønsterpatenter". Lovgivningerne i lande uden for EF kan medføre problemer for Fællesskabet, hvis EF's virksomheder eventuelt stilles ringere i kraft af lovgivningen - selv om den ikke på nogen måde er af diskriminerende karakter - og således ikke sikres en let beskyttelse af deres designprodukter.
- 6.5 Ved at gennemføre en adækvat lovgivning inden for Fællesskabets egen jurisdiktion vil Fællesskabet i høj grad forbedre muligheden for at påvirke udviklingen i resten af verden.
- 6.6 Bestemmelserne i forordningen er fuldstændigt forenelige med bestemmelserne vedrørende industrielt design i udkastet til TRIP-aftalen, der for øjeblikket forhandles.

7. Forberedelse og konsultation

7.1 Mønsterforordningen er baseret på et omfattende forberedende arbejde og en omfattende konsultation med de berørte kredse. I juni 1991 offentliggjorde Kommissionens tjenester et oplæg, nemlig Grønbogen om retlig beskyttelse af industrielle mønstre (III/F/5131/91).

7.2 Efter Grønbogens offentliggørelse modtog Kommissionens tjenestegrene en række skriftlige indlæg fra mange forskellige industriorganisationer og fra praktikere inden for industriel ejendomsret samt fra designere. I visse tilfælde oprettede industriorganisationer tværfaglige arbejdsgrupper med henblik på at drøfte de første idéer, der var foreslået i Grønbogen, samt med henblik på at forelægge Kommissionen kommentarer og forslag. Sådanne kommentarer, der er fremsat på vegne af særdeles vigtige organisationer, der repræsenterer et tværgående udsnit af industrier inden for samtlige EF-lande, skal naturligvis tillægges stor vægt.

7.3 Alle de skriftlige indlæg blev suppleret under en høring den 25. og 26. februar 1992 med en bred kreds af interesseorganisationer, forbrugerorganisationer, internationale organisationer samt repræsentanter for medlemsstaterne, der alle deltog som observatører. Kommissionens tjenestegrene fremlagde i juli 1992 udførlige referater fra høringen (III/F/5252/92). Ekspert i industriel ejendomsret fra medlemsstaternes regeringer blev konsulteret under en høring, der fandt sted den 25. marts 1992. Endelig blev der afholdt en høring den 16. oktober 1992 vedrørende det mest kontroversielle spørgsmål, nemlig retlig beskyttelse af bilreservedelsmønstre. Til denne høring blev kun de mest berørte parter inviteret til at deltage.

7.4 I mønsterforordningen har man taget hensyn til mange af de fremførte kommentarer.

8. Hovedprækkene i EF's mønsterbeskyttelsesordning

8.1 Fællesskabets mønsterbeskyttelsesordning er et tostrengt system, hvor der dels indføres en beskyttelse baseret på registrering dels en automatisk beskyttelse, der indtræder, når mønstret gøres tilgængeligt for offentligheden.

8.2 Mønstre er en afbildning af et udseende, som kan opfattes med de menneskelige sanser. Der anvendes ikke noget æstetisk kriterium. Æstetiske og funktionelle mønstre beskyttes på lige fod. Men elementer, der er nødvendige for at opnå en bestemt teknisk funktion, og som ikke overlader nogen frihed med hensyn til arbitrære elementer, kan ikke beskyttes, fordi man ikke ønsker at monopolisere tekniske funktioner via en mønsterbeskyttelse. Sådanne elementer kan beskyttes i henhold til patentloven eller som brugsmønstre, forudsat at de for en sådan beskyttelse fastsatte betingelser er opfyldt.

For at sikre kompatibilitet mellem produkter kan design af sammenkoblinger selv om de indeholder et arbitært element ikke tillægges beskyttelse, medmindre der er tale om sammenkoblinger til modulopbyggede produkter.

8.3 Det grundlæggende krav til beskyttelsen er, at mønstret er nyt og har individuel karakter, dvs. at mønstret i den informerede brugers øjne opfattes som adskillende sig fra andre mønstre på markedet.

8.4 Ved de ikke-registrerede mønstre gives rettighedshaveren beskyttelse mod reproduktion, hvorimod rettighedshaveren ved det registrerede EF-mønster tillægges en egentlig eneret til at benytte mønstret.

- 8.5 Beskyttelsestiden er på tre år for det ikke-registrerede EF-mønsters vedkommende og på fem år for det registrerede EF-mønsters vedkommende med mulighed for forlængelse for en periode af maksimalt 25 år.
- 8.6 Det er vigtigt for designere og virksomheder at have mulighed for at afprøve mønstret på markedet uden derved - som forudset i mange nugældende mønsterbeskyttelseslove - at skade mønstrets nyhedskarakter. Derfor indeholder forordningen en bestemmelse om, at offentliggørelse, der finder sted inden for en bestemt periode, og som foretages af mønsterfrembringeren selv eller den, til hvem hans ret er overgået, ikke skader mønstrets nyhedskarakter.
- 8.7 Som ønsket af de berørte kredse er registreringsordningen ikke baseret på, at der forud for registreringen foretages en tilbundsgående undersøgelse af, om beskyttelseskravene er opfyldt. Dette bidrager til en hurtig og billig registrering.
- 8.8 Mønstre bekendtgøres ved registreringen. Af hensyn til visse industrier er der dog hjemlet mulighed for at holde mønstre hemmelige i et vist tidsrum. Andre industrier, herunder navnlig tekstilindustrien, der producerer en lang række mønstre med korte intervaller, bør gives mulighed for at få reduceret omkostningerne via en udsættelse med bekendtgørelse.
- 8.9 Af besparelshensyn indfører forordningen også mulighed for kollektiv registrering. Flere sammenhørende mønstre kan registreres via én og samme ansøgning.
- 8.10 Ved at lade Mønsterkontoret dele administrative strukturer med EF-varemærkemyndigheden reduceres de driftsmæssige omkostninger. Endvidere synes det hensigtsmæssigt, at man fra varemærkeforordningen overtager bestemmelserne om rekurs, de administrative procedurer og de finansielle bestemmelser, medmindre de for mønstret specifikke karakteristika i forhold til varemærker nødvendiggør andre løsninger.

9. Mønsterbeskyttelse og konkurrence

9.1 Indehaveren af intellektuelle og industrielle ejendomsrettigheder tillægges en eneret. Henset til selve formålet med de intellektuelle og industrielle ejendomsrettigheder for så vidt angår investering i innovation og kreativitet giver dette aspekt af de intellektuelle og industrielle ejendomsrettigheder normalt ikke anledning til betænkeligheder fra et konkurrencepolitisk synspunkt, forudsat at rettighederne udøves på en rimelig måde, og forudsat at konkurrencen på markedet ikke undergraves ved skabelsen af monopoler på generiske produkter.

9.2 Mønsterforordningen stemmer fuldt ud overens med disse retningslinjer. Mønsterbeskyttelsen monopoliserer ikke bestemte produkter, men beskytter det individuelle udseende, som en mønsterfrembringer har givet et produkt. Beskyttelsen af et urs design forhindrer ikke konkurrence på markedet for ure.

9.3 I meget få tilfælde vil en så omfattende mønsterbeskyttelse, som EF-mønstret giver, kunne få sekundære uønskede bivirkninger i form af udelukkelse eller begrænsning af konkurrencen på markedet. Dette er rigtigt navnlig for dyre, varige komplekse produkter såsom biler, hvor mønsterbeskyttelsen af designet på komponenter, som det komplekse produkt består af, kan skabe et reelt monopol på reservedele.

9.4 For disse produkters vedkommende er der blevet indføjet en såkaldt reparationsklausul, der åbner mulighed for at reproducere mønstre med henblik på at fremstille reservedele tre år efter den første markedsføring af det produkt, hvorpå mønstret anvendes. Producenten har således en eneret i en periode af tre år uden til stadighed at binde forbrugeren til én bestemt producent.

9.5 Under alle omstændigheder forbliver bestemmelserne i EØF-traktatens artikel 85 og 86 anvendelige. Selv om, som det fremgår af Domstolens praksis⁽²⁾, den blotte udøvelse af en eneret af rettighedshaveren ikke i sig selv udgør et misbrug af en dominerende stilling, kan udøvelsen udgøre et misbrug - og således være omfattet af forbuddet i EØF-traktatens artikel 86 - hvis udøvelsen fra rettighedshaverens side er forbundet med konkret misbrug såsom en vilkårlig nægtelse af at levere reservedele til uafhængige reparatører, fastsættelse af urimelige priser eller beslutning om ikke længere at producere reservedele til et bestemt produkt selv om dette stadig er i brug, forudsat at denne adfærd kan påvirke samhandelen mellem medlemsstaterne.

(2) Sag 53/87 Cirq c. Renault, Sml. 1988, s. 6039.

Sag 238/87 Volvo c. Veng, Sml. 1988, s. 6211.

ANDEN DEL: SÆRLIGE BESTEMMELSER

AFSNIT I

Almindelige bestemmelser

Artikel 1

Stk. 1-2

I bestemmelsen indføres begrebet "EF-mønster" for registrerede og ikke-registrerede mønstre.

Stk. 3

I denne bestemmelse fastsættes det grundlæggende princip, nemlig EF-mønstrets enhedskarakter.

Artikel 2

Indførelsen af EF-mønstret nødvendiggør oprettelsen af et EF-mønsterkontor med henblik på registrering af mønstre.

AFSNIT II

MØNSTERLOVGIVNINGEN

Første afdeling

Betingelser for beskyttelse

Artikel 3

Bestemmelsen indeholder to vigtige definitioner, nemlig en definition på et "mønster" og en definition på et "produkt".

Definitionen på et mønster skal indicere, at ethvert element af et produkts udseende, som kan opfattes af menneskets syns- og følesanser, er mønsterelementer. Det er irrelevant, om mønstret har æstetisk karakter eller er funktionelt, eller hvorvidt mønstret er bestemmende for den endelige brugers produktvalg.

Man har opregnet en række specifikke elementer, som et mønster kan bestå af. Opregningen er ikke udtømmende. Vægt og fleksibilitet kan f.eks. i visse tilfælde udgøre mønsterelementer. Det siger sig selv, at en farve som sådan, eller et materiale i sig selv ikke kan beskyttes. Men valget af en farve i kombination med andre mønsterelementer eller en kombination af farver i et grafisk mønster kan bidrage til mønstrets individuelle karakter og kan som sådan udgøre et element, der kan beskyttes, når det anvendes på et bestemt produkt. Et materiale eller en tekstur kan ligeledes være udtryk for en højst original idé og kan være et udslagsgivende element for, om man står over for et beskyttelsesberettiget mønster.

Ved et produkt forstås en hvilken som helst enhed, hvorpå et mønster kan anvendes. Opregningen af enheder er kun nævnt som eksempler. Det synes dog hensigtsmæssigt eksplicit at opregne visse produkter som f.eks. typografiske skrifttyper, som i visse lande ikke anses for "produkter" med henblik på mønsterbeskyttelse.

Designet på produktdele kan også beskyttes. Beskyttelse kan derfor søges for et specifikt element af et produkt medens alle de andre elementer af produktets udseende anses for at være ordinære. Komponenter eller elementer, der skal samles til et større komplekst produkt, kan hver især beskyttes som et produkt, forudsat at de sælges særskilt og at deres mønster opfylder kravene til beskyttelse.

Edb-programmer og halvlederprodukter anses ikke som "produkter" i mønsterforordningens forstand.

Hvad angår edb-programmer, kan udelukkelsen måske synes overflødig, eftersom edb-programmer som defineret i direktivet om retlig beskyttelse af edb-programmer⁽³⁾ ikke kan designes. Men det kan dog måske være nyttigt eksplicit at fastslå, at den ophavsretlige beskyttelse, der ydes i henhold til ovennævnte direktiv, ikke kan suppleres med eller underbygges af en mønsterretlig beskyttelse af edb-programmets "look and feel". Dette udelukker ikke beskyttelse af specifikke grafiske mønstre, der f.eks. anvendes på ikoner eller menuer, forudsat de normale beskyttelseskrav er opfyldt.

Hvad angår halvlederprodukter er udelukkelsen ikke selvindlysende. Designet af halvlederprodukters topografi ville sandsynligvis, hvis det ikke udtrykkeligt var udelukket, kunne beskyttes i henhold til forordningen. Men man anså det dog for nødvendigt at udelukke halvlederprodukter fra beskyttelsen for ikke at forrykke den balance, der etableredes ved det for nyligt vedtagne direktiv om retlig beskyttelse af halvlederprodukters topografi⁽⁴⁾.

Artikel 4

stk. 1

I denne artikel fastsættes betingelserne for beskyttelse.

Der gælder to krav: mønstret skal være nyt og af individuel karakter.

(3) Rådets direktiv 91/250/EØF, EFT nr. L 122 af 17.5.1991, s. 42.

(4) Rådets direktiv 87/54/EØF, EFT nr. L 24 af 27.1.1987, s. 36.

Stk. 2

Hvad angår mønstre, der anvendes på produkter, der indgår som en del af et sammensat produkt, skal mønstret på hver enkelt del opfylde kravet til individuel karakter. Ellers skal de ikke tillægges beskyttelse. Når en ny bilmodel markedsføres, søges der ofte mønsterbeskyttelse for bilen som sådan og for en række komponenter, herunder karosserikomponenter. Kravet indebærer, at den individuelle karakter af f.eks. en bilskærm skal vurderes selvstændigt. Skærmen kan ikke anses for at have individuel karakter, blot fordi hele bilen har individuel karakter. Det princip, som bestemmelsen er udtryk for, har vundet almindelig anerkendelse og svarer til artikel 2, stk. 2, i direktivet om retlig beskyttelse af halvlederprodukters topografi.

Artikel 5

Denne bestemmelse definerer nyhedsbegrebet.

Stk. 1

Ifølge den opfattelse, som flertallet af industrierne har givet udtryk for, bør det være et grundlæggende beskyttelseskrav, at mønstret er nyt. Dette er et objektivi kriterium. Det er uden betydning, om mønstret er resultat af mønsterfrembringerens selvstændige skabelse eller er blevet kopieret. Nyhedskarakteren skal bedømmes på verdensplan. Hvis mønstret er blevet registreret eller på anden måde er blevet offentliggjort et eller andet sted i verden, er mønstret ikke nyt. Men det er dog kun identiske eller næsten identiske tidligere mønstre som skader nyhedskarakteren, hvorimod mønstre, der giver et helhedsindtryk af en vis lighed, ikke er nok til at have en sådan virkning. Ikke-identiske anticiperinger skal dog eventuelt tages med i betragtning med henblik på en vurdering af mønstrets individuelle karakter.

Stk. 2

Begrebet "offentliggjort" er defineret. Enhver fremvisning m.v., der ikke er sket i strid med et fortrolighedskrav, medfører, at mønstret anses for offentliggjort.

Artikel 6

Stk. 1

I denne bestemmelse defineres det andet beskyttelseskrav, nemlig kravet om individuel karakter. Et mønster har individuel karakter, dersom det giver et helhedsindtryk af at adskille sig væsentligt fra ethvert tidligere mønster. Det er uden betydning, om det kan fastslås, at det andet mønster divergerer fra et tidligere mønster på selv en lang række punkter, hvis helhedsindtrykket er, at mønstrene er ens ("déja vu"). Den person, der skal have et helhedsindtryk af forskellighed, er den "informerede bruger". Dette kan være - om end ikke nødvendigvis - den endelige forbruger, som overhovedet ikke har nogen idé om produktets udseende, f.eks. hvis der er tale om en indre del i en maskine eller en mekanisk del, der udskiftes under en reparation. I et sådant tilfælde er den relevante bruger den person, der udskifter delen. Et vist kendskab eller designbevidsthed er forudsat alt efter mønstrets karakter. Men begrebet "den informerede bruger" skulle også indicere, at ensartetheden ikke skal bedømmes på designekspertniveau.

I bestemmelsen indføres en høj tærskel for, hvor forskelligt et mønster skal være i forhold til tidligere eksisterende mønstre, hvilket samtidigt sikrer en omfattende beskyttelse (artikel 11). Hvis et mønster ikke underkastedes en sådan prøvelse, ville det indebære, at mindre ændringer til et tidligere eksisterende mønster ville kunne berettige til beskyttelse som nyt mønster, eftersom nyhedskriteriet i artikel 5 kun

udelukker identiske mønstre. I en række lande har forprøvnngen af tidligere mønstre faktisk været begrænset til identiske eller næsten identiske mønstre, hvorved beskyttelsesomfanget reduceres til nul. Men europæiske industrier har behov for en beskyttelse, der går videre end blot en beskyttelse mod identiske reproduktioner, og som er langt mere omfattende. Til gengæld for en sådan effektiv beskyttelse stilles der dog et vidtgående krav til mønstres individuelle karakter.

Hvad angår muligheden for at opretholde og håndhæve den høje tærskel, se artikel 56 og 58.

Resultatet er, at færre mønstre vil kunne beskyttes som EF-mønstre end i henhold til visse medlemsstaters lovgivninger. Mange industrier har imidlertid under konsultationsproceduren understreget, at kravet synes rimeligt og i overensstemmelse med EF-industriernes reelle interesser.

stk. 2

Hvis et mønsters individuelle karakter skulle bedømmes i forhold til alle tidligere mønstre ville tærsklen kunne blive urimeligt vanskelig at komme over. Endvidere ville det være uheldigt, hvis en påstået mønsterkrænker under en sag om mønsterkrænkelse kunne anfægte gyldigheden af det mønster, han hævdedes at have kopieret, ved at henvise til et eventuelt tidligere mønster, som for længst er forsvundet fra markedet, og som kun kan findes i et fjernt museum. En sådan risiko for urimelig eftersøgning af tidligere mønstre, er rent faktisk blevet nævnt af industrien som argument mod et objektivi nyhedskrav. En sådan risiko for misbrug skal imødegås. Det anføres også at genoplivning af ældre mønstre i mange tilfælde kan være meriterende og fortjene beskyttelse. Derfor har man i bestemmelsen defineret og begrænset de tidligere mønstre i forhold til hvilke EF-mønstrets individuelle karakter skal bedømmes. Mønstre, der anvendes på produkter, som ikke længere findes på markedet hverken uden for eller inden for Fællesskabet - skal lades ude af betragtning. Dette indebærer,

at et mønster, hvis beskyttelse er udløbet, afskærer en tredjemand fra at erhverve eneret over et lignende mønster, så længe det produkt, på hvilket det anvendes, stadig er på markedet. Men der må dog også tages hensyn til registrerede EF-mønstre og nationale registrerede mønstre, som er blevet offentliggjort, og som endnu ikke er udløbet, uanset om det produkt, hvorpå mønstret anvendes, stadig er på markedet eller ej. En begrænsning til produkter, der rent faktisk markedsføres, ville være i strid med medlemsstaternes forpligtelser i henhold til Pariserkonventionen til beskyttelse af industriel ejendomsret.

stk. 3

Formålet med denne bestemmelse er at give domstolene visse retningslinjer, når de skal tage stilling til, hvorvidt et mønster har den fornødne individuelle karakter. Lighedspunkter skal tillægges større vægt end forskelle, fordi det er helhedsindtrykket, der tæller. Derudover må man også tage hensyn til frembringerens grad af frihed, når man skal vurdere den individuelle karakter (se også artikel 11, stk. 2).

Artikel 7

Litra a)

Tidspunktet, på hvilket kriteriet skal være opfyldt, er "referencedatoen". Denne dato er forskellig for det registrerede EF-mønster og det ikke-registrerede EF-mønster. For ikke-registrerede EF-mønstre er datoen den dag, hvor det ikke-registrerede mønster kom til eksistens, hvilket er den dag, hvor det blev offentliggjort. I artikel 12 angives, hvorledes denne dato fastslås.

Litra b)

For registrerede EF-mønstre er referencedatoen den dag, hvor ansøgning om registrering blev indgivet eller - hvis der begæres prioritet - da prioritetstidspunktet.

Artikel 8

Stk. 1

I bestemmelsen defineres de offentliggørelser, som ikke skader det registrerede EF-mønsters nyhed og individuelle karakter.

I bestemmelsen fastsættes det, at dersom der søges om beskyttelse som registreret EF-mønster, skal offentliggørelse, der har fundet sted inden for tolv måneder forud for referencedatoen (datoen, hvor ansøgningen er indgivet, eller eventuelt en tidligere prioritetsdato) ikke skade det registrerede EF-mønsters nyheds- og individuelle karakter, forudsat at offentliggørelse er foretaget af mønsterfrembringeren selv eller den, til hvem hans ret er overgået, eller der er tale om offentliggørelse, der skyldes misbrug i forhold til mønsterfrembringeren eller den, til hvem hans ret er overgået.

Dette indebærer for det første, at mønsterfrembringeren kan bruge mønstret og afprøve det på markedet over en periode på tolv måneder uden risiko for at skade mønstrets nyheds- og individuelle karakter. Bestemmelsen har virkning som en slags "grace period", om end man har undgået brugen af dette begreb, da det kunne føre til forveksling med det patentretlige grace period-begreb, der ikke dækker over det samme.

For det andet fastslås princippet om, at enhver anden form for offentliggørelse end de, der netop er beskrevet, medfører, at et nyere mønsters nyhedskarakter skades, også selv om frembringeren af det nyere mønster ikke kendte og ikke kunne være bekendt med det ældre mønster. Et mønster, der f.eks. er blevet offentliggjort i Sicilien, og som kun markedsføres rent lokalt, har i teorien den virkning, at en mønsterfrembringer i Irland er afskåret fra at få beskyttelse for et identisk mønster, og dette uanset at det nyere mønster er blevet udviklet uden nogen form for påvirkning fra det ældre mønster. Men i praksis er konsekvenserne næppe så dramatiske. Et ældre ikke-registreret EF-mønster er ikke nogen garanti for, at et senere selvstændigt udviklet mønster ikke kan registreres i god tro og forblive gyldigt, fordi det ikke anfægtes.

Men selv i tilfælde, hvor rettighedshaveren til et ældre mønster bliver opmærksom på det nyere EF-mønster, og hvor han kan få erklæret eneretten for ugyldig ved at gå til Mønsterkontoret (artikel 56) eller ved at anlægge sag ved en EF-mønsterdomstol (artikel 85 c) eller d)), kan han ikke afskære den senere mønsterfrembringer eller den, til hvem hans ret er overgået, fra at markedsføre produkter, hvorpå mønstret er anvendt, eftersom det ikke-registrerede mønster kun giver rettighedshaveren en beskyttelse mod reproduktion (artikel 20). Af disse grunde synes bestemmelsen ikke at føre til urimelige resultater i praksis.

Stk. 2

Hvis en uretmæssig offentliggørelse af et mønster, jf. artikel 8, stk. 1, har ført til et registreret EF-mønster eller en registreret mønsterrettighed i en medlemsstat, kan den uretmæssige offentliggørelse ikke længere påberåbes, da hensynet til juridisk sikkerhed vejer tungest. Den person, der er den virkeligt berettigede til mønstret kan imidlertid gå frem efter den i artikel 16 fastsatte procedure og anmode om, at få overført det mønster, der er blevet uretmæssigt registreret til sig.

Artikel 9

Stk. 1

I forordningen sondres der ikke mellem æstetiske og funktionelle mønstre; de beskyttes på lige fod. I meget sjældne tilfælde, følger formen af selve funktionen uden nogen mulighed for variation. I sådanne tilfælde kan mønsterfrembringeren ikke hævde, at resultatet er udslag af personlig kreativitet. Mønstret har i realiteten ikke individuel karakter og kan derfor ikke beskyttes. Men det er dog lidet sandsynligt, at hele mønstret som sådant er afskåret fra beskyttelse. I de fleste tilfælde vil kun specifikke elementer - uden mulighed for variationer - være dikteret af funktionen. Bestemmelsen udelukker derfor kun beskyttelse i det omfang, der ikke har været nogen frihed hvad angår mønstrets arbitrære elementer.

stk. 2

I denne bestemmelse fastsættes det, at mønstret på sammenkoblings-elementer, som nødvendigvis må reproduceres i deres nøjagtige form og dimensioner ikke kan beskyttes, selv ikke hvis mønstret på det element, der skal sættes sammen med et andet, er arbitrært i den forstand, at form og dimension ikke udelukkende er dikteret af den tekniske funktion. Formålet med denne bestemmelse er at øge kompatibiliteten mellem produkter af forskellig oprindelse og at hindre at producenter af mønsterprodukter skaber et monopoliseret marked for f.eks. produkters tilbehør og ekstraudstyr ved at monopolisere sammenkoblingselementets form og dimensioner.

Dimensionerne på et udstødningsrørs enkelte dele, der er dikteret af kravet om, at udstødningsrøret skal passe til en bestemt bilmodel, er således ikke et mønsterelement, der kan beskyttes, eftersom dimensionerne er bestemt af bilens underside.

stk. 3

En undtagelse fra bestemmelsen i stk. 2 er nødvendig for sammenkoblings-elementer til modulopbyggede produkter - naturligvis forudsat, at sammenkoblingselementerne opfylder beskyttelseskravene, herunder navnlig kravet til individuel karakter (artikel 6). F.eks. vil en udformning, der giver mulighed for, at en stol af et bestemt design kan sættes sammen til en række andre stole af samme design, eller samling af legetøjs-elementer, der er designet netop med henblik på at blive samlet, principielt kunne beskyttes. I modsat fald ville det være muligt for en konkurrent at skyde genvej til et specielt marked, hvor den innovative karakter af det pågældende mønster ofte - om end ikke udelukkende - består af mønstret på sammenkoblingselementer, der giver mulighed for at sætte et ubegrænset antal elementer sammen inden for et bestemt system.

Artikel 10

En tilsvarende bestemmelse vedrørende den offentlige orden og sædeligheden kan man finde i mange nationale mønsterlove og i Benelux-landenes enhedslov.

Anden afdeling Beskyttelsens omfang

Artikel 11

stk. 1

I artiklen defineres beskyttelsens omfang. Der fastsættes to hovedprincipper.

For det første - når man skal vurdere, hvorvidt et nyt mønster krænker et ældre mønster, er det afgørende, hvorvidt helhedsindtrykket er, at der foreligger ensartede mønstre, og ikke hvorvidt der kan fastslås forskelle med hensyn til detaljer eller specifikke aspekter. Der henvises til den informerede bruger. I kommentarerne til artikel 6 redegøres der for begrebet "den informerede bruger". Det helhedsindtryk som et mønster giver den "informerede bruger" kan divergere fra det helhedsindtryk, som den almindelige forbruger har af mærket, idet den "informerede bruger" kan se betydelige forskelle, som den almindelige forbruger overhovedet ikke lægger mærke til. Meget afhænger af selve mønstrets karakter.

stk. 2

Bestemmelsen i stk. 2 skal tjene som vejledning for domstolene, når de får forelagt krænkelsessager. Det bestemmende er ikke eventuelle ubetydelige variationer, som en konkurrent kan tilføje et reproduceret mønster (såkaldt "intelligent copy"), men derimod lighedspunkterne.

Mønstre, der hovedsagelig er funktionelle, og hvor mønsterfrembringeren må overholde bestemte parametre, ligner normalt hinanden mere end mønstre, hvor mønsterfrembringeren har haft fuldstændig frihed. I stk. 2 fastsættes derfor princippet om, at der skal tages hensyn til den grad af frihed, som frembringeren har haft, når man skal vurdere spørgsmålet om lighed mellem ældre og nyere mønster.

Artikel 12

I denne artikel fastsættes beskyttelsestiden for det ikke-registrerede EF-mønster. Beskyttelsen indtræder, når mønstret gøres tilgængeligt for offentligheden. Bevisbyrden med hensyn til, hvornår mønstret er blevet offentliggjort, påhviler mønsterindehaveren. Det kan være tilrådeligt i sager, hvor datoen anfægtes, at opbevare dokumentation for, hvornår mønstret blev offentliggjort. Forretningspraksis varierer fra industri til industri, og der kan ikke angives en generel regel for, hvad der må anses for nødvendigt for at fastslå datoen for et mønsters offentliggørelse.

Artikel 13

I denne artikel fastsættes beskyttelsestiden for det registrerede EF-mønster. Beskyttelsestiden er på fem år med mulighed for forlængelse i yderligere fire perioder af fem år regnet fra datoen for registreringsansøgningens indgivelse. Hvis mønstret har nydt beskyttelse som et ikke-registreret EF-mønster, for hvilket der er indgivet registreringsansøgning ved udgangen af den i artikel 8, stk. 1, angivne periode på tolv måneder, kan den maksimale beskyttelsestid for et EF-mønster således være på 26 år.

Tredje afdeling

Den EF-mønsterberettigede

Artikel 14

stk. 1

I bestemmelsen fastsættes det vigtige princip om, at mønsterretten oprindeligt tilkommer mønsterfrembringeren. Men der er intet til hinder for, at mønsterfrembringeren straks overdrager sin rettighed til en anden, der så bliver den, til hvem hans ret er overgået, normalt producenten af

de produkter, hvori mønstret er inkorporeret. Da EF-mønstret kun giver økonomiske rettigheder, men ingen ideelle rettigheder, er mønsterfrembringerens overdragelse af sin ret til en anden fuldstændig, dog med undtagelse af den i artikel 19 hjemlede ret til at blive angivet som mønsterfrembringer over for Mønsterkontoret, dersom der er tale om et registreret EF-mønster.

stk. 2

Er et mønster blevet frembragt af en arbejdstager som led i udførelsen af hans forpligtelser i henhold til en arbejdskontrakt, tilkommer mønsterretten arbejdsgiveren, medmindre andet er fastsat ved aftale. I den tilsvarende bestemmelse i direktivet om retlig beskyttelse af edb-programmer⁽⁵⁾ er arbejdsgiverens ret begrænset til udøvelsen af de økonomiske rettigheder. Forskellen skyldes det forhold, at den beskyttelse, der ydes via det førnævnte direktiv, er en ophavsretlig beskyttelse, som i henhold til visse medlemsstaters lovgivning giver ophavsmanden en beskyttelse, som ikke kan overdrages i sin helhed. Der gælder ikke lignende begrænsninger for så vidt angår overdragelse af mønsterrettigheder. Følgelig har man fastsat samme løsning som i artikel 3, stk. 2, i direktivet om retlig beskyttelse af halvlederprodukters topografier⁽⁶⁾. Inden for rammerne af førnævnte direktiv er den angivne løsning fakultativ. Inden for rammerne af nærværende forordning har man derimod anset det for nødvendigt at fastsætte en ensartet løsning.

Artikel 15

Når et mønster er blevet frembragt af to eller flere mønsterfrembringere i fællesskab, tilkommer retten til mønstret dem i fællesskab. Er der ikke ved kontrakt fastsat noget om, hvorledes rettigheden skal udøves, må den udøves i fællesskab. Denne sidstnævnte regel er ikke udtrykkeligt anført i forordningen.

(5) Rådets direktiv 91/250/EØF, EFT nr. L 122 af 17.5.1991, s. 42.

(6) Rådets direktiv 87/54/EØF, EFT nr. L 24 af 27.1.1987, s. 36.

Dersom et mønster er blevet udviklet af to mønsterfrembringere uafhængigt af hinanden, se da kommentarerne til artikel 8, stk. 1.

Artikel 16

Stk. 1

Det kan forekomme, at en registrering er fortaget af en person, der ikke er berettiget, f.eks. hvis en ansat designer lader et mønster registrere, med hensyn til hvilket arbejdsgiveren i henhold til bestemmelsen i artikel 14, stk. 2, er den legitime rettighedshaver. I sådanne tilfælde kan rettighedshaveren gøre krav på, at det registrerede mønster overføres til ham ("vindikationssøgsmål"). En lignende bestemmelse findes i artikel 23 i Aftalen om EF-patenter af 15. december 1989⁽⁷⁾.

Stk. 2

Dersom en registrering ikke indeholder oplysning om, at retten tilkommer flere mønsterfrembringere i fællesskab, kan hver af rettighedshaverne gøre krav på, at der sker en korrektion i overensstemmelse med stk. 1.

Stk. 3

Med undtagelse af tilfælde, hvor registrering har fundet sted i ond tro, syntes det nødvendigt at fastsætte en tidsmæssig begrænsning for adgangen til at få foretaget korrektion. Den tidsmæssige frist er sat til to år efter bekendtgørelsen.

Stk. 4

Den omstændighed, at der er anlagt søgsmål med henblik på korrektion skal indføres i registret. Det samme gælder for afgørelser om, hvem der er den berettigede, eller andre afgørelser der afslutter en retsag.

(7) 89/695/EØF, EFT nr. L 401 af 30.12.1989, s. 1.

Artikel 17

Stk. 1

I denne bestemmelse angives virkningerne af en retsafgørelse hvori det anerkendes, at et EF-mønster er blevet overført til den legitime rettighedshaver som følge af et søgsmål af den i artikel 16 nævnte art. Også denne bestemmelse bygger snævert på bestemmelsen i artikel 24 i konventionen om EF-patenter⁽⁸⁾. Retsvirkningerne er, at licenser og andre rettigheder, som er tildelt af en ikke-berettiget person bortfalder, når det fastslås, at de er blevet givet af en ikke-berettiget person.

stk. 2

Dersom der er truffet seriøse og effektive forberedelser med henblik på en kommerciel udnyttelse af licensen eller en anden rettighed kan licensens eller rettighedens bortfald få katastrofale virkninger. For at bøde herpå er det forudset, at der kan gives licens - inspireret af princippet om ret på grundlag af tidligere brug - hvis der anmodes herom (artikel 25).

stk. 3

Dersom licenshaveren eller indehaveren af en anden rettighed har handlet i ond tro, da udnyttelsen påbegyndtes, fortabes alle rettigheder.

Artikel 18

Denne bestemmelse giver Mønsterkontoret ret til at formode, at den person, i hvis navn ansøgningen er indgivet, er den person, der er berettiget til mønsterrettigheden. Bestemmelsen, der følger tilsvarende bestemmelse i artikel 60, stk. 3, i Konventionen om Europæiske Patenter tager sigte på at undgå, at man under en procedure for Mønsterkontoret kan rejse spørgsmålet om, hvem der er den berettigede, idet Mønsterkontoret ikke har nogen jurisdiktion til at træffe afgørelse i sådanne sager, som henhører under de nationale domstole.

(8) 89/695/EØF, EFT nr. L 401 af 30.12.1989, s. 1.

Hvis spørgsmålet om, hvem der er berettiget til mønstret, opstår under registreringsproceduren, er Mønsterkontoret nødsaget til at føre proceduren videre i forhold til den oprindelige ansøger. Den person, der hævder at være den legitime rettighedsindehaver, kan da fremsætte krav om, at retten overføres til ham via et søgsmål af den i artikel 16 nævnte art. Hvis spørgsmålet rejses under et ugyldighedssøgsmål, kan Mønsterkontoret - dersom det finder det hensigtsmæssigt - udsætte sagen og opfordre den person, der hævder at være den retmæssige rettighedsindehaver at forelægge sagen for en national domstol.

Artikel 19

I denne bestemmelse tillægges mønsterfrembringeren en paternitetsret til mønstret i relation til procedurerne ved Mønsterkontoret samt i relation til EF-mønsterregistret (se også artikel 14, stk. 1).

I visse tilfælde er mønstret skabt af en bestemt industris designafdelinger eller af et team af designere, og det kan være overordentligt vanskeligt - til tider umuligt - at angive navnene på alle de personer, der har deltaget i udviklingen af et mønster. I sådanne tilfælde er det f.eks. tilstrækkeligt at angive, at mønstret er blevet udviklet af den pågældende virksomheds designafdeling. Mere detaljerede bestemmelser med henblik på at sikre, at mønsterfrembringerens paternitetsret beskyttes under disse omstændigheder, vil blive fastsat i gennemførelsesforordningen.

Det blev ikke anset for muligt at kræve, at navnet på mønsterfrembringeren (eller på teamet) skal angives i andre sammenhænge, f.eks. på selve produktet eller på emballagen eller i den vejledning eller lignende, der ledsager produktet.

Fjerde afdeling
EF-mønstrets retsvirkninger

Artikel 20

Den rettighed, der tillægges ved det ikke-registrerede EF-mønster, er kun en beskyttelse mod reproduktion og ikke en fuldstændig eneret. Derfor afviger formuleringen fra artikel 21, stk. 1, der vedrører de rettigheder, der tillægges ved det registrerede EF-mønster, idet der ikke tillægges nogen eneret til udnyttelsen af mønstret. I tilfælde af uautoriseret kopiering kan rettighedshaveren skride ind over for den sekundære krænkelse, såsom f.eks. importører eller forhandlere med henblik på at forhindre kommerciel handel med mønsterkrænkende produkter.

Artikel 21

Stk. 1

Den rettighed, der tillægges ved det registrerede EF-mønster, er en fuldstændig eneret. Rettighedshaveren har eneret til at benytte mønstret, og han kan håndhæve sin ret over for et lignende mønster selv i tilfælde, hvor det krænkende mønster er blevet udviklet i god tro.

Stk. 2

Men hvis et registreret EF-mønster ikke er blevet bekendtgjort, fordi rettighedshaveren har gjort brug af muligheden for at udsætte bekendtgørelsen, tillægger EF-mønstret kun rettighedshaveren beskyttelse mod reproduktion. Ved bekendtgørelse opnås fuldstændig eneret. Det siger sig selv, at denne eneret ikke har tilbagevirkende kraft.

En part, der uafhængigt har udviklet et mønster, der falder inden for omfanget af beskyttelsen af det registrerede og nu bekendtgjorte EF-mønster, berøres således ikke af enerettigheden.

Artikel 22

Bestemmelsen indeholder en række begrænsninger i de rettigheder, der tillægges ved et EF-mønster.

Stk. 1

Litra a) og b) svarer til bestemmelsen i artikel 27 i Aftalen om EF-patenter af 15. december 1989⁽⁹⁾. Litra c) indeholder en bestemmelse om fair brug i undervisningsøjemed eller med henblik på citater, idet det primære element er, at brugen ikke må skade den normale udnyttelse af mønstret. Man skal angive, hvorfra mønstret hidrører.

Stk. 2

Litra a)-c) indfører de samme undtagelser for mønstrets vedkommende som dem, der gælder for patenter i henhold til artikel 5c i Pariserkonventionen til beskyttelse af industriel ejendomsret.

Artikel 23

Formålet med denne bestemmelse er at undgå skabelsen af konkurrenceneutraliserede markeder for visse reservedeles vedkommende.

I henhold til bestemmelsen i artikel 9, stk. 2, kan mønstret på mekaniske sammenkoblinger ikke gøres til genstand for mønsterbeskyttelse. Dette betyder i praksis, at alle dimensionerne på dele af et sammensat produkt kan reproduceres. Endvidere kan dele af et sådant produkt anses for uvæsentlig for brugeren, hvis f.eks. udskiftningsdelen ikke kan ses. Dette vil ofte være tilfældet, for så vidt angår de indre dele af en maskine eller en bil m.v.

(9) 89/695/EØF, EFT nr. L 401 af 30.12.1989, s. 1.

Men hvis den pågældende del er en ydre del og skal kunne ses, og hvis den i den endelige forbrugers øjne ideelt set skal kunne svare til et sammensat produkts generelle ydre, vil adgang til at reproducere dimensioner og andre mekaniske sammenkoblinger i sig selv være utilstrækkeligt til at sikre konkurrence, hvad de pågældende dele angår. Forbrugeren, der måske har købt et dyrt produkt med lang levetid (f.eks. en bil), vil for de ydre deles vedkommende til stadighed være bundet til den producent, der fremstiller det sammensatte produkt. Dette kan i givet fald skabe usunde markedsvilkår, hvad angår konkurrencen inden for reservedele, men kan også i praksis give producenten af det sammensatte produkt en monopolstilling, der varer længere end hans mønsterbeskyttelse. Hvis konkurrenter f.eks. kun havde adgang til at komme ind på markedet, efter at mønsterbeskyttelsen er udløbet, kan man med rimelighed gå ud fra, at ingen virksomhed vil finde det besværet værd at trænge ind på markedet på det tidspunkt. Hvis man skal sikre konkurrence, må adgang til markedet stå åben på et tidspunkt, hvor investering i produktionen realistisk kan overvejes.

Bestemmelsen gør indgreb i rettighedshaverens rettigheder og må derfor kun anvendes under strenge betingelser.

For det første er der forudset en periode på tre år fra den første markedsføring af produktet, hvor indehaveren af mønsterretten har eneret.

For det andet skal det pågældende mønster anvendes på et produkt, der er en del af et sammensat produkt, hvis udseende det afhænger af. Betingelsen er f.eks. opfyldt, for så vidt angår mønstret på en bildør, der er udformet til at skulle svare til bilens andre døre og hele bilkarosseriet, men ikke nødvendigvis alle andre dele, der tjener ornamentale formål.

Endvidere skal formålet med reproduktionen være at give mulighed for reparation til genoprettelse af det sammensatte produkts oprindelige udseende. Denne betingelse kan være vanskelig at håndhæve i praksis. Men den omstændighed, at reproduktion først kan finde sted tre år efter den første markedsføring, gør det lidet sandsynligt, at en selvstændig producent af dele kan trænge ind på underleverandørmarkedet, der leverer dele til den første samling og markedsføring af det sammensatte produkt.

Formålet med bestemmelsen er at sikre rimelig konkurrence på markedet. Det er derfor en betingelse, at en selvstændig producent af reservedele gør offentligheden opmærksom på, at hans produkt er af en anden oprindelse end den tilsvarende originale del til det sammensatte produkt. Forbrugeren må altså ikke vildledes. Forstået på denne måde er det også klart, at den oprindelige producent af det sammensatte produkt ikke har noget ansvar for kvaliteten af den pågældende udskiftede del.

Artikel 24

Denne bestemmelse indeholder en kodificering af EF-Domstolens retspraksis vedrørende konsumtion af industrielle og kommercielle ejendomsrettigheder i henhold til EØF-traktatens artikel 36. Bestemmelsen, der vedrører markedsføring inden for Fællesskabet, følger lignende bestemmelser i andre EF-retsakter, bl.a. i konventionen om EF-patenter og i udkastet til en forordning om EF-varemærker.

Artikel 25

Når en ansøgning om et EF-mønster indgives, bliver det pågældende mønster genstand for en eneret. I sjældne tilfælde kan det forekomme, at et mønster, der falder inden for rammerne af den til rettighedshaveren tillagte EF-mønsterbeskyttelse, er blevet udviklet uafhængigt af en anden part, som dog - sammenlignet med rettighedshaveren for så vidt angår det registrerede EF-mønster - har været langsommere med at offentliggøre sit mønster eller ansøge om registrering. Som generel regel er det nødvendigt at fastsætte, at rettigheder ifølge et EF-mønster prækluderer alle andre rettigheder. Men i særlige tilfælde kan konsekvensen af en sådan regel synes unødvendig streng, nemlig hvor den anden mønsterfrembringer har foretaget seriøse forberedelser (det være sig finansielt eller på anden måde) med henblik på at udnytte det pågældende mønster. For dette - formodentligt ret sjældne tilfælde - har man forudset en ret på grundlag af tidligere brug inspireret af et patentretligt princip.

Ret på grundlag af tidligere brug er ikke nødvendig over for et ikke-registreret EF-mønster, da en person, der selvstændigt har udviklet et identisk mønster, ikke kan anses for at gøre sig skyldig i en krænkelse, jf. artikel 20.

Femte afdeling

Ugyldighed

Artikel 26

Stk. 1

I denne bestemmelse fastslås princippet om, at en erklæring om et EF-mønsters ugyldighed kun kan afsiges af specialiserede nationale domstole også kaldet EF-mønsterdomstole (jf. artikel 84). Men hvad angår et registreret EF-mønster er disse domstoles jurisdiktion dog underkastet den betingelse, at indsigelsen om ugyldighed rejses i form af et kontrasøgsmål

i en sag om mønsterkrænkelse (jf. artikel 85, litra d), hvorimod et direkte søgsmål om ugyldighed skal indbringes for en speciel afdeling under Mønsterkontoret (jf. artikel 56 ff.).

stk. 2

I visse tilfælde kan en person have interesse i at få afsagt en erklæring om ugyldighed, selv efter at mønstret er udløbet eller efter at der er givet afkald herpå, f.eks. hvis mønsterretten forud for udløbet eller afkaldet herpå - er blevet håndhævet over for en part ved en afgørelse, der endnu ikke har fået endelig retskraft.

Artikel 27

Denne vigtige bestemmelse indeholder en udtømmende opregning af de grunde, der kan bevirke, at et EF-mønster erklæres for ugyldigt.

stk. 1

Det første og mest oplagte tilfælde, er når de i artikel 4 angivne betingelser for beskyttelse ikke er opfyldt (stk. 1, litra a)).

Den anden ugyldighedsgrund, der er anført under stk. 1, litra b), er det tilfælde, hvor specifikke elementer i et mønster ikke kan beskyttes, fordi de fuldstændigt er dikteret af en bestemt funktion, der ikke giver spillerum for individualitet, eller hvor der er tale om elementer, der skal kobles sammen (artikel 9, stk. 1 og 2). Det skal dog understreges, at denne ugyldighedsgrund ofte kun vil føre til delvis ugyldighed. Bestemmelsen vil formodentlig blive benyttet i sager om mønsterkrænkelse, hvor en påstået krænker hævder, at det mønsterelement, han påstås at krænke, er et element, der ikke kan beskyttes.

Reglerne om retlig kompetence og procedurer herunder reglerne om Kommissionens kompetence til at gribe ind (artikel 56 og 58) er ligeledes anvendelige i tilfælde af delvis ugyldighed.

Den tredje ugyldighedsgrund, der er nævnt i stk. 1, litra c), vedrører det tilfælde, hvor et mønster strider mod den offentlige orden eller sædeligheden. Selv om et sådant tilfælde givetvis vil forekomme meget sjældent, rejser det dog et vanskeligt spørgsmål: skal spørgsmålet om et mønster strider mod offentligheden eller sædeligheden vurderes under anvendelse af et EF-begreb eller under henvisning til en specifik national sensitivitet, der kan variere betydeligt fra land til land. Uanset den omstændighed, at man både for EF-patentets vedkommende og for EF-varemærkets vedkommende har fulgt den første løsning, er det opfattelsen, at det kan være risikabelt, når der er tale om mønstre, da det enten ville implicere, at fortolkningen af disse begreber skal finde sted på det laveste niveau inden for Fællesskabet eller at en autonom fortolkning eventuelt skal udvikles af EF-Domstolen, hvilket kan rejse politiske vanskeligheder. Af disse grunde er det blevet foreslået, at ugyldighed kun vil blive erklæret i relation til den eller de medlemsstater, hvor denne ugyldighedsgrund foreligger, således at EF-mønstrets gyldighed opretholdes i alle de andre medlemsstater (stk. 3, litra a)).

En fjerde ugyldighedsgrund (stk. 1, litra d)) vedrører det tilfælde, hvor rettighedshaveren ikke er den legitimt berettigede person, men hvor han f.eks. uretmæssigt har tilegnet sig mønsterretten. Denne ugyldighedsgrund kan kun påberåbes af den legitimt berettigede person, der derfor først skal gå frem efter artikel 16 med henblik på at opnå en retsafgørelse, hvori hans ret til mønstret fastslås. Formålet med denne bestemmelse er

at hjælpe den retmæssige rettighedsindehaver i de tilfælde, hvor han foretrækker at få annulleret det uretmæssigt tilegnede mønster med ex tunc-virkning frem for at fortsætte med at udnytte sin eksklusive mønsterret i sit eget navn på grundlag af en afgørelse, hvori hans rettighed fastslås.

stk. 2

I stk. 2 omhandles et særligt tilfælde af ugyldighed, der vedrører såkaldte "ældre rettigheder". Denne bestemmelse angår det tilfælde, hvor der er tale om en registreret mønsterrettighed eller en mønsteransøgning, der allerede er indgivet til en myndighed for industriel ejendomsret, men som endnu ikke er blevet offentliggjort på det tidspunkt, hvor det nyere registrerede EF-mønsters nyhedskarakter eller individuelle karakter skal vurderes i henhold til artikel 7. Dette er ikke et teoretisk problem, der er begrænset til de få måneder, der kan forløbe mellem ansøgningens indgivelse og bekendtgørelsen af mønsterrettigheden: Det vedrører også de tilfælde, hvor en registreret mønsterret hemmeligholdes af det relevante mønsterkontor i henhold til den relevante lov. Men hvad angår et registreret EF-mønster, for hvilket bekendtgørelsen er blevet udsat i henhold til artikel 52, vil problemet kun opstå i tilfælde af reproduktion, jf. artikel 21, stk. 2.

Sådanne anticiperinger ("ældre rettigheder") er ikke omfattet af bestemmelserne i artikel 5 og 6 og kan ikke gøres gældende over for en senere mønsterrettighed, da de ikke i teknisk forstand er "offentliggjort". Men det ville på den anden side være umuligt ikke at give sådanne ældre rettigheder en vis beskyttelse mod senere registreringer: Ikke alene ville dette være yderst urimeligt, men det ville også gøre hele den mekanisme med udsættelse af bekendtgørelsen, som er kendt inden for mange nationale systemer, formålsløs - en mekanisme, der også - om end der kun sikres beskyttelse mod reproduktion - er forudset for det registrerede EF-mønsters vedkommende.

Den foreslåede løsning går derfor ud på, at rettighedsindehaveren af sådanne ældre rettigheder gives adgang til at påberåbe dem som ugyldighedsgrund over for et senere registreret EF-mønster. Men det er kun rettighedshaveren til den ældre rettighed, der har mulighed for at påberåbe sig en sådan ugyldighedsgrund, og den ældre rettighed kan altså ikke påberåbes af udenforstående tredjemand, der hævdes at gøre sig skyldig i mønsterkrænkelse.

Den fortrinsstilling, som det senest registrerede EF-mønster bør have i forhold til sådanne ældre rettigheder, som ikke var blevet offentliggjort, da ansøgningen første gang blev indgivet, berettiger en yderligere begrænsning af denne ugyldighedsgrund, dersom de ældre rettigheder er mønsterrettigheder i én eller flere medlemsstater og derfor kun har en territorial gyldighed, der er mere begrænset end hele Fællesskabet. I dette tilfælde vil ugyldigheden kun blive erklæret i forhold til den eller de relevante stater, således at den ved det registrerede EF-mønster tillagte beskyttelse forbliver intakt inden for resten af Fællesskabets territorium (stk. 3, litra b)).

Artikel 28

I denne bestemmelse fastsættes princippet om, at ugyldigheden har virkning ex tunc. Men der er i stk. 2 fastsat to tilfælde, hvor denne ex tunc-virking modereres: Når der er tale om en endelig retsafgørelse vedrørende en krænkelse og retsafgørelsen allerede er blevet fuldbyrdet, og når der er tale om en kontraktlig forpligtelse, som allerede er blevet opfyldt.

AFSNIT III

EF-MØNSTRE SOM GENSTAND FOR EJENDOMSRET

Artikel 29-36

I disse artikler behandles EF-mønstret (og ansøgningen om registrering af et EF-mønster) som genstand for ejendomsret. Bestemmelserne er i vidt omfang baseret på de tilsvarende bestemmelser, der allerede er vedtaget for EF-patentets vedkommende og EF-varemærkets vedkommende. Det ville derfor synes overflødigt at kommentere hver enkelt artikel nærmere.

AFSNIT IV

ANSØGNING OM REGISTRERING AF ET EF-MØNSTER

Første afdeling

Indgivelse af ansøgninger og kravene til disse

Artikel 37-38

I disse to artikler angives, hvor ansøgningen om et registreret EF-mønster skal indgives.

Ansøgeren kan vælge mellem at indgive ansøgningen direkte til EF-Mønsterkontoret eller indgive den til en medlemsstats centrale myndighed for industriel ejendomsret. Valgmuligheden er kopieret efter den model, der er foreslået i forordningen om EF-varemærker.

I betragtning af Fællesskabets geografiske udstrækning og mange forskellige sprog er muligheden for at indgive en ansøgning til national myndighed en facilitet for de ansøgere, som foretrækker at etablere den første kontakt med en myndighed, som de er mere fortrolige med, og som ligger nærmere deres domicil.

Men i forslaget forpligter man ikke de enkelte medlemsstater til at give deres borgere mulighed for at indgive ansøgning til den nationale myndighed for industriel ejendomsret, idet borgerne blot hjemles mulighed for at gøre noget sådant, hvis en medlemsstats lovgivning tillader det. Sandsynligheden taler for, at de fleste centrale myndigheder, herunder navnlig deres mønsterafdelinger, vil være villige til at udføre denne opgave. Belgien, Luxembourg og Nederlandene kan overlade denne opgave til Benelux-landenes mønsterkontor i Haag.

Efter en indkøringsperiode må man revurdere spørgsmålet om, hvor godt den foreslåede ordning har virket: Erfaringen ville vise, om ansøgerne foretrækker at ansøge centraliseret eller decentraliseret. I henhold til artikel 38, stk. 3, skal Kommissionen ti år efter denne forordnings ikrafttræden forelægge en rapport om, hvorledes ordningen har fungeret, samt med eventuelt ledsaget af forslag til forbedringer.

Hvis ansøgningen er indgivet til national myndighed, skal myndigheden videresende ansøgningen til EF-Mønsterkontoret inden for to uger fra datoen for den oprindelige ansøgning. Den nationale myndighed kan kræve betaling af en afgift til dækning af de administrative omkostninger i forbindelse med modtagelse og videresendelse af ansøgningen.

Risikoen for, at ansøgningen ikke når frem til EF-Mønsterkontoret kan man ikke - selv om risikoen er minimal - se bort fra (forsinkelse eller bortkomst af en ansøgning under videreforsendelsen eller som en konsekvens af en fejltagelse fra den nationale myndigheds side). For at minimisere konsekvenserne af noget sådant er det forudset, at EF-Mønsterkontoret - så snart en ansøgning, der bliver fremsendt af en national myndighed, modtages - giver ansøgeren meddelelse herom. Ansøgeren vil derfor have mulighed for meget hurtigt at konstatere eventuelle forsinkelser, eller om ansøgningen er bortkommet, hvis han ikke - inden for en rimelig frist efter datoen for indgivelsen til den nationale myndighed - fra EF-Mønsterkontoret modtager en meddelelse om ansøgningens modtagelse. Hvis

ansøgeren fortaber visse rettigheder som følge af ansøgningens forsinkelse eller bortkomst, vil den nationale myndigheds eventuelle ansvar reguleres efter den nationale lov, der finder anvendelse i det konkrete tilfælde.

Artikel 39

I denne artikel fastsættes de krav, som en ansøgning skal opfylde.

En ansøgning består af en række elementer. Nogle skal være til stede for at ansøgningen anses for gyldig, medens andre elementer er fakultative og afhænger af de nærmere omstændigheder i den konkrete sag.

Stk. 1 og 4

De nødvendige elementer er følgende:

- en anmodning om registrering. Anmodningen vil rent faktisk bestå i en flersproget formular, der udleveres til ansøgerne af EF-Mønsterkontoret og af de enkelte nationale myndigheder (stk. 1, litra a)),
- oplysninger, der gør det muligt at fastslå ansøgerens identitet (stk. 1, litra b)),
- en grafisk eller fotografisk reproducerbar afbildning af mønstret (afbildningen vil blive benyttet ved mønstrets bekendtgørelse i Registreringstidendet for EF-mønstre: da sandsynligheden taler for, at afbildningerne af registrerede EF-mønstre vil blive lagret af Mønsterkontoret på optiske disks, kan man i gennemførelsesforordningen fastsætte tekniske standarder med henblik på at definere, hvad der er reproducerbart) (stk. 1, litra c)),
- en angivelse af mønsterfrembringerens navn eller en angivelse af designteamet (stk. 4 - se også artikel 16).

stk. 3

De fakultative elementer er følgende:

- en nærmere beskrivelse til forklaring af den grafiske eller fotografiske afbildning (en sådan beskrivelse kan være nyttig med henblik på at identificere de specifikke elementer af et produkts udseende, som udgør mønstrets essens, og som eventuelt ikke fremgår særlig tydeligt af et billede eller en tegning) (stk. 3, litra a)),
- en angivelse af de produkter, hvori mønstret skal inkorporeres, og med angivelse af produkternes klassifikation i henhold til Locarno-aftalen (angivelsen og klassifikationen skal kun tjene klassifikations- og søgningsformål, og de har ikke nogen indvirkning på omfanget af den beskyttelse, der tillægges ved mønsterrettigheden) (stk. 3, litra b og c)),
- et eksemplar eller en prøve af det produkt, hvori mønstret er inkorporeret: eksemplaret eller prøven kan være såvel 2-dimensionale (hovedsagelig tekstiler) som 3-dimensionale produkter. Der skal fastsættes særlige regler i gennemførelsesforordningen vedrørende standarderne for sådanne prøver samt deres maksimumsstørrelse, idet man jo må have in mente, at de skal opbevares og klassificeres af Mønsterkontoret (stk. 3, litra d)),
- en anmodning om udsættelse af mønstrets bekendtgørelse (stk. 3, litra e)
 - jf. artikel 52.

stk. 2

Afbildningen af et reproducerbart mønster kan erstattes af et eksemplar eller en prøve af mønstret under følgende betingelser:

- hvis ansøgningen vedrører et 2-dimensionelt mønster, og
- hvis der er indgivet anmodning om udsættelse med bekendtgørelsen.

Formålet med denne bestemmelse er at imødekomme et specifikt behov hos tekstilindustrien, som kan gøre brug af muligheden for udsættelse af bekendtgørelsen med henblik på at indgive langt flere ansøgninger end antallet af de mønstre, som industrien i sidste instans vil ønske at få beskyttet. Det ville være unødigt besværligt - på dette meget tidlige stadie - at kræve af industrien, at den deponerer bekostelige fotografier og grafiske afbildninger sammen med deres ansøgninger, medens indgivelse af en prøve eller et eksemplar vil være lettere og billigere. Men ved udløbet af udsættelsesperioden vil der for de mønstre, for hvilke beskyttelsen skal opretholdes, blive foretaget bekendtgørelse i Registreringstidendet for EF-mønstre, og med henblik herpå skal der indgives en grafisk eller fotografisk afbildning (jf. artikel 52, stk. 4, litra b)).

stk. 5

Vedrørende afgifter foreslås det, at ansøgningen pålægges to forskellige afgifter:

- en registreringsafgift,
- en bekendtgørelsesafgift.

Hvis der anmodes om udsættelse med bekendtgørelsen erstattes bekendtgørelsesafgiften med en lavere afgift for udsættelsen, dvs. en afgift der stort set dækker omkostningerne i forbindelse med bekendtgørelsen af en oplysning om udsættelsen (se artikel 52, stk. 3).

Disse afgifters størrelse samt størrelsen af andre afgifter, der er hjemlet ved forordningen, fastsættes i overensstemmelse med den i afgiftsregulativets artikel 127 fastsatte procedure.

Artikel 40

Stk. 1

Muligheden for at indgive en kollektiv ansøgning eksisterer i flere nationale ordninger og i henhold til Haager-aftalen om international deponering af mønstre. Formålet er at lette indgivelsen af ansøgninger for de industrisektorer, som udvikler en lang række mønstre, og hvor omkostningerne og den administrative byrde ved at opnå særskilt mønsterret for hver enkelt af dem ville være for betydelig. EF-mønsterordningen, der ifølge målet skal være meget moderne, og som skal kunne være kompatibel med den internationale Haager-deponeringsordning, må nødvendigvis forudse en sådan mulighed.

Bestemmelsen hjemler mulighed for i en kollektiv ansøgning at kombinere en række EF-mønstre. Der er ikke fastsat noget loft for et sådant antal til forskel fra, hvad der blev foreslået i Grønbogen. Men betingelsen er dog, at produkterne, hvori mønstrene skal inkorporeres, alle hører til den samme underklasse ifølge Locarno-arrangementet eller samme sæt eller sammensætning af enheder. Disse begrænsninger synes nødvendige for at undgå, at dette instrument benyttes som et middel til betaling af lavere registrerings- og bekendtgørelsesafgifter ved en kollektiv registrering af en gruppe af mønstre, der vedrører alle mulige forskellige slags produkter. En kollektiv ansøgning skal være karakteriseret ved et fælles element, som normalt er til stede, når alle produkterne tilhører den samme underklasse (klasserne i henhold til Locarno-arrangementet er for vidtfavnende til at opfylde dette krav om fælles elementer inden for én og samme ansøgning). Men en henvisning til én underklasse kan i visse tilfælde føre til urimelige resultater: et og samme mønster ville kunne anvendes på produkter, der på grund af deres fysiske karakter tilhører forskellige underklasser eller endog forskellige klasser. Man kunne her tænke på et ornament, som en producent ønsker at anvende på et sæt

forskellige husholdningsartikler (porcelæn, glas, knive, gafler og skeer, køkkenudstyr osv.). Det synes her rimeligt at give producenten mulighed for at indgive en kollektiv ansøgning for alle de forskellige former for brug af mønstret. Formålet med bestemmelsen er også at dække forskellige muligheder i form af "interior decoration" som et resultat af en fælles designidé: denne situation dækkes via henvisningen til "sammensætning af enheder".

Stk. 2

Den afgiftsmæssige behandling af en kollektiv ansøgning er inspireret af de forslag, som WIPO har fremlagt med henblik på den igangværende revision af Haager-aftalen. Ud over betalingen af basisafgiften for registrering og bekendtgørelse skal ansøgeren - for hvert enkelt supplerende mønster - betale en supplerende afgift for registrering og bekendtgørelse, som skal svare til en procentdel af basisafgiften. Ved at bruge en sådan formel kan man undgå at indføre et loft for antallet af mønstre, der kan kombineres i en kollektiv ansøgning. Størrelsen og en eventuel mulig variation af sådanne procentdele - afhængig af antallet af mønstre - træffes der beslutning om i overensstemmelse med den afgiftspolitik, der følges af den myndighed, som vedtager afgiftsregulativet (se artikel 127).

Artikel 41

I denne bestemmelse fastsættes datoen for indgivelsen af en ansøgning (indbefattet en kollektiv ansøgning) om registrering af et EF-mønster som værende datoen, hvor dokumenterne - indeholdende de nødvendige oplysninger (jf. artikel 39, stk. 1 og 2) indgives enten til Mønsterkontoret eller en national central myndighed for industriel ejendomsret (indbefattet Benelux-landenes mønsterkontor). Artikel 48 og 49 indeholder regler om, hvorledes denne dato skal fastsættes.

Artikel 42

I denne bestemmelse fastsættes det, at der med henblik på forordningen er en generel pligt til at følge den klassifikation, der er fastsat i Locarno-arrangementet af 1968. Det bør her igen understreges, at brugen af en sådan klassifikation, der er baseret på produkter, ikke har nogen indvirkning på omfanget af den beskyttelse, der gives ved EF-mønstret.

Anden afdeling

Prioritet

Artikel 43-47

Disse artikler vedrører spørgsmålet om prioritet. I henhold til Pariserkonventionen til beskyttelse af industriel ejendomsret tillægges mønstre en prioritet i en periode af 6 måneder. Et registreret EF-mønster, som er resultatet af en regional aftale mellem EF-medlemsstater, som alle er parter i Pariserkonventionen, skal derfor kunne drage fordel af muligheden for, at der påberåbes prioritet på grundlag af en tidligere ansøgning for det samme mønster i eller for en stat, der er part i Pariserkonventionen.

Muligheden for at påberåbe sig prioritet for en EF-ansøgning med henblik på at opnå beskyttelse i eller for en stat, der er part i Pariserkonventionen, skal på et senere tidspunkt forhandles inden for rammerne af WIPO og vil være resultatet af en anerkendelse af et registreret EF-mønster som værende et gyldigt beskyttelsesinstrument i henhold til Pariserkonventionen. I artikel 46 fastsættes dette princip allerede for så vidt angår EF-medlemsstater, da en ansøgning om registrering af et EF-mønster, for hvilket der er fastsat en ansøgningsdato, skal ligestilles med en forskriftsmæssig national ansøgning i hver af medlemsstaterne.

Artikel 43-47 er baseret på de næsten identiske bestemmelser i konventionen om EF-patenter og i udkastet til forordning om EF-varemærker. Det synes derfor næppe nødvendigt at kommentere dem nærmere.

AFSNIT V

REGISTRERINGSPROCEDURE

Artikel 48

Som understreget i indledningen skal registreringsproceduren ved Mønsterkontoret være simpel, billig og hurtig. Det er ikke forudset, at der forud for registreringen skal foretages en tilbundsgående undersøgelse af, om mønstret materielt opfylder kravene til beskyttelse, ligesom der heller ikke er forudset nogen indsigelsesprocedure. Mønsterkontoret skal kun foretage en undersøgelse af, om de formelle krav er opfyldt, medens kontrollen med et møsters materielle gyldighed overlades til søgsmål mellem parterne - enten for de nationale domstole eller for Mønsterkontoret efter registreringen.

Stk. 1

Dette generelle princip betyder, at Mønsterkontoret ikke skal undersøge, om en ansøgning opfylder kravene til beskyttelse og ej heller om ansøgningen giver anledning til problemer, fordi der eventuelt teknisk set ikke har været spillerum for individualitet ved udformningen af de mønsterelementer, for hvilke der søges om beskyttelse, og som er udelukket i henhold til artikel 9. Mønsterkontoret skal ej heller undersøge om mønstret strider mod den offentlige orden eller sædeligheden, jf. artikel 10.

Selv om Mønsterkontoret ikke skal undersøge de materielle beskyttelseskrav, bør det dog ikke forlanges, at kontoret registrerer en formel korrekt ansøgning for noget, der helt klart ikke er omfattet af definitionen på et mønster. Skulle der ansøges om mønsteret til et musikalsk tema (ikke en grafisk afbildning af et par rytmer) eller for et navn eller et slogan (ikke deres grafiske afbildning) har Mønsterkontoret beføjelse til uden videre at afvise ansøgningen. Træffes der en sådan afgørelse kan ansøgeren appellere den i henhold til artikel 59 ff.

Stk. 2

I denne bestemmelse angives de elementer, som der skal tages hensyn til ved Mønsterkontorets undersøgelse af, om de formelle krav er opfyldt. Det skal allerførst fastslås, om ansøgningen indeholder de nødvendige elementer for fastlæggelse af ansøgningsdatoen (elementerne er nævnt i artikel 39, stk. 1 og 2). For det andet skal Mønsterkontoret kontrollere, om ansøgningen opfylder alle de andre betingelser, der er fastsat i artikel 39 (angivelse af mønsterfrembringeren eller teamet af mønsterfrembringere, fakultative elementer, betaling af afgifter, samt opfylder de krav til afbildning, der er fastsat i gennemførelsesforordningen) og - for en kollektiv ansøgning - de betingelser, der er fastsat i artikel 40 (fakultative elementer, betaling af supplerende afgifter, opfyldelse af de krav til afbildning, der er fastsat i gennemførelsesforordningen). Endelig skal Mønsterkontoret kontrollere, om kravene vedrørende påberåbelse af prioritet er opfyldt, jf. artikel 44.

Artikel 49

I denne artikel angives det, hvilke konsekvenser det får, dersom ansøgningen lider af formelle mangler. I dette tilfælde opfordrer Mønsterkontoret ansøgeren til at afhjælpe manglerne inden for en bestemt tidsfrist.

Afhjælpes manglerne inden fristens udløb fastsætter Mønsterkontoret ansøgningsdatoen, men denne vil da blive fastsat til et forskelligt tidspunkt afhængigt af, hvor alvorlig de konstaterede mangler er. Hvis manglerne vedrører en ansøgning om registrering, oplysninger til at identificere ansøgeren, afbildningen af mønstret eller - hvis det er muligt - alternativ deponering af et eksemplar eller en prøve, vil ansøgningsdatoen fastsættes til den dag, hvor sådanne mangler blev afhjulpet. Hvis manglerne vedrører andre betingelser, som ansøgningen (eller den kollektive ansøgning) skal opfylde, forbliver ansøgningsdatoen den dag, hvor ansøgningen oprindeligt blev indgivet til Mønsterkontoret eller den nationale myndighed.

Hvis manglerne ikke er afhjulpet inden for den fastsatte frist, eller skyldige afgifter ikke er betalt, vil ansøgningen blive afvist. Ansøgeren kan appellere Mønsterkontorets afgørelse (artikel 59 ff.).

Hvad angår kravene, hvis der begæres prioritet, vil manglende afhjælpning af mangler kun resultere i, at ansøgningen fortaber prioriteten, og ansøgningens behandling vil fortsætte, men indgivelsesdagen - og ikke den tidligere prioritetsdato - vil da blive lagt til grund for vurderingen af, om de materielle krav er opfyldt.

Artikel 50

Så snart en ansøgning har fået tildelt en ansøgningsdato, skal den registreres som et registreret EF-mønster. Den dato, der anføres i registret, er ansøgningsdatoen. I betragtning af den meget enkle undersøgelse af, om de formelle krav er opfyldt, og de korte tidsfrister, som er blevet fastsat for en national myndigheds fremsendelse af en ansøgning til Mønsterkontoret eller for afhjælpning af eksisterende mangler, bør registreringsdatoen i princippet ligge inden for 6 måneder efter den faktiske ansøgningsdato.

Artikel 51

Når registrering har fundet sted skal der hurtigst muligt foretages bekendtgørelse af det registrerede EF-mønster i Registreringstidende for EF-mønstre. Intervallet mellem registreringen og bekendtgørelsen vil på den ene side afhænge af den tid, der er nødvendig for den tekniske forberedelse af bekendtgørelsen, og på den anden side afhænge af, hvor hyppigt Mønsterkontoret udsender Registreringstidende (f.eks. månedligt eller hver 14. dag). I bestemmelsen angives, hvad bekendtgørelsen skal indeholde, dog således at det overlades til gennemførelsesforordningen eventuelt at foreskrive yderligere detaljer.

Bestemmelsen er baseret på den tanke, at Registreringstidendet for EF-mønstre udsendes i form af et traditionelt trykt blad, således som det i dag er tilfældet ifølge flere medlemsstaters nationale ordninger og ifølge den internationale Haager-deponeringsordning; for fremtiden kan det dog - i lyset af den teknologiske innovation - være mere hensigtsmæssigt at give Mønsterkontoret mulighed for at vælge en mere effektiv og tidssvarende måde til at gøre offentligheden bekendt med mønstret.

Hvad angår retsvirkningen, skal det påpeges, at teknisk set vil mønstret være til rådighed for offentligheden fra den dato, hvor det rent faktisk blev registreret, og ikke først fra den dato, hvor det blev bekendtgjort i Registreringstidendet: adgangen til registeret er rent faktisk sikret offentligheden fra denne tidligere dato.

Artikel 52

Denne artikel hjemler mulighed for at holde et registreret EF-mønster hemmeligt for en periode, der ikke må overstige 30 måneder. Dette stemmer overens med et behov, der er hos flere industrisektorer, der føler, at de ikke kan risikere en bekendtgørelse af deres mønster, før de hertil

svarende produkter er blevet lanceret på markedet. Navnlig inden for modebranchen (men problemet er heller ikke ualmindeligt inden for bilbranchen) ville det - dersom man på forhånd lod konkurrenter blive bekendt med den generelle linie i designet af en kommende kollektion - kunne skade mulighederne for kommerciel succes baseret på den eksklusive karakter af en sådan linie, eftersom knowhow-beskyttelsen ikke ville være tilstrækkelig i et sådant tilfælde til at forhindre konkurrenter i at lancere lignende (eventuelt "intelligensmæssigt ensartede") på markedet på samme tid som rettighedsindehaveren eller endog før. Hemmeligholdelse er i disse tilfælde det nødvendige svar, men hvis hemmeligholdelse kun overlades til en virksomheds interne foranstaltninger, ville risikoen for at miste beskyttelse på grund af en for sen ansøgning være for stor. Udsættelse af bekendtgørelsen er derfor den rette måde, at imødekomme dette behov på.

Stk. 1

Anmodningen om udsættelse skal indgives på samme tid som ansøgningens indgivelse. Registreringsproceduren er for kort til, at man kan acceptere, at anmodningen indgives senere. Den periode, hvori et registreret EF-mønster kan holdes hemmeligt, må ikke overstige 30 måneder fra ansøgningsdatoen eller prioritetsdatoen. Denne periode skulle sikre en balance mellem på den ene side behovet for hemmeligholdelse, jf. ovenfor, og på den anden side behovet for en vis retssikkerhed og transparens, som eksistensen af ikke-bekendtgjorte, men dog gyldige mønstre, vil undergrave.

Stk. 2 og 3

Hvis mønsteransøgningen - ledsaget af en anmodning om udsættelse af bekendtgørelsen - tillægges en ansøgningsdato, registreres de pågældende mønstre inden for den samme tidsfrist og efter den samme procedure som et normalt registreret EF-mønster. Men hverken mønstrets afbildning eller sagsakten vedrørende ansøgningen vil kunne fremlægges til eftersyn for offentligheden.

Offentligheden vil via registret og Registreringstidendet blive informeret om, hvem ansøgeren er, hvor lang tid udsættelsen af mønstrets offentliggørelse varer, samt ansøgningsdatoen.

stk. 4, 5 og 7

Ved udløbet af udsættelsesperioden eller på et tidligere tids punkt, dersom rettighedshaveren har fremsat anmodning herom, vil Mønsterkontoret fremlægge de elementer, der har været hemmeligholdt, til eftersyn for offentligheden via registret og Registreringstidendet, og den dato, hvor dette sker, vil være bekendtgørelsesdatoen. Én betingelse skal dog være opfyldt: rettighedshaveren skal betale bekendtgørelsesafgiften, som han sparede ved mønsteransøgningens indgivelse, idet han dengang betalte en billigere afgift for bekendtgørelsens udsættelse. Har rettighedshaveren endvidere indsendt et eksemplar i stedet for en afbildning af mønstret i de i artikel 39, stk. 2, nævnte tilfælde, må han på dette tidspunkt fremlægge en reproducerbar afbildning, således at mønstret kan bekendtgøres i Registreringstidendet. Dersom rettighedshaveren ikke opfylder disse krav, mister mønstret sine retsvirkninger med virkning fra ansøgningsdatoen.

Indehaveren af mønsterretten kan imidlertid vælge at give afkald på mønsterretten, i hvilket tilfælde der ikke sker bekendtgørelse, og rettighedshaveren undgår, at mønsterretten mister sine virkninger - beskyttelse mod reproduktion, jf. artikel 21, stk. 2, fra starten af.

stk. 6

Af det ovenfor anførte fremgår det klart, at rettighedshaveren til et registreret EF-mønster, hvis bekendtgørelse er blevet udsat, nyder en rettighed, som kan håndhæves overfor mønsterkrænkere. Men eftersom mønsterkrænkeren ikke kan anses for at være bekendt med mønstret, da dette er hemmeligholdt, og hvor retten - så længe bekendtgørelse ikke har fundet sted - kun er en ret mod reproduktion, er søgsmål til håndhævelse af rettigheder underkastet den betingelse, at den påståede krænker forinden får forelagt hele sagsakten, herunder en afbildning af mønstret. Dette indebærer ikke, at oplysningerne også skal bringes til den almindelige offentligheds kendskab.

AFSNIT VI
BESKYTTELSESTIDEN FOR ET REGISTRERET EF-MØNSTER

Artikel 53

Denne bestemmelse, der er indført af systematiske grunde, bekræfter det, der er fastsat i artikel 13, nemlig at beskyttelsestiden for et registreret EF-mønster er 5 år fra ansøgningens indgivelse med mulighed for forlængelse for perioder af 5 år ad gangen op til i alt 25 år.

Artikel 54

I denne artikel, der er baseret på den parallelle artikel i udkastet til forordning om EF-varemærker fastsættes den procedure, der skal følges med henblik på en fornyelse af beskyttelsen ved udløbet af hver 5-års periode.

Fornyelsen er betinget af, at der fremsættes anmodning herom af enten rettighedshaveren eller af enhver person med udtrykkelig tilladelse fra rettighedshaveren. Man følte, at fornyelse er en tilstrækkelig vigtig handling til, at der kræves en sådan personlig indsats fra rettighedshaverens side, således at man f.eks. ikke overlader fornyelsen til en licenstagere initiativ alene. Fornyelsen er betinget af, at der erlægges en fornyelsesafgift, som i det lange løb vil udgøre en væsentlig indtægtskilde for Mønsterkontoret.

Mønsterkontoret skal i god tid inden udløbet af mønsterrettigheden informere rettighedshaveren herom. Anmodningen om fornyelse og betaling af afgiften skal finde sted i løbet af de 6 måneder, der går forud for udløbsdatoen. Der gives dog en yderligere periode på 6 måneder efter udløbsdatoen, inden for hvilken anmodning om fornyelse og betaling af fornyelsesafgiften kan finde sted, forudsat at der betales en tillægsafgift.

AFSNIT VII

AFKALD PÅ OG UGYLDIGHED AF ET REGISTRERET EF-MØNSTER

Artikel 55

Denne bestemmelse vedrører den situation, hvor der på rettighedsindehaverens initiativ eller med dennes samtykke gives afkald på det registrerede EF-mønster. Bestemmelsen er baseret på den tilsvarende bestemmelse vedrørende EF-varemærker.

Artikel 56-58

I artikel 56 og 57 har man fulgt de tilsvarende bestemmelser vedrørende sager om annulation eller ugyldighed af EF-varemærker, og der er indført en centraliseret procedure ved Mønsterkontoret, som skulle danne fundamentet for gennemførelse af kontrol med et registreret EF-mønsters gyldighed efter dets registrering. Denne procedure kan iværksættes, så snart EF-mønstret er blevet registreret, eller på ethvert andet tidspunkt efter mønstrets frembringelse eller endog efter udløbet af mønsterretten. Denne bestemmelse imødekommer to krav. Konkurrenters ønske om hurtig indskriden efter registreringen overfor krav om beskyttelse (i visse medlemsstater tilgodeses dette ønske via en indsigelsesprocedure) samt ønsket om ved én og kun én procedure at kunne anfægte mønsterretten på et hvilket som helst senere tidspunkt og gældende for hele Fællesskabet.

I det første tilfælde vil en interesseret parts hurtige indskriden over for et registreret mønster bevirke, at mønstret ikke kan håndhæves over for ham af en national domstol, før der er truffet endelig afgørelse om mønstrets gyldighed, jf. bestemmelsen i artikel 95, stk. 1. Selv for det tilfælde, at rettighedshaveren handler hurtigere end tredjepart og

forsøger at håndhæve sin mønsterrettighed før sag om ugyldighed anlægges ved Mønsterkontoret, giver artikel 95, stk. 2, tredjepart (som teknisk set er blevet en påstået krænker) mulighed for at anlægge en sådan sag og anmode den nationale domstol om at udsætte sagen om krænkelse, indtil Mønsterkontoret har afsagt afgørelse om gyldighedsspørgsmålet (denne bestemmelse overlader den nationale domstol et vist skøn med henblik på at undgå mulighed for et chikanøst søgsmål). Det skal også understreges, at længden af proceduren ved Mønsterkontoret generelt kan overvåges på den måde, at præsidenten leder kontorets forretninger. Dette skulle føre til, at man undgår unødigt lang sagsbehandling.

I det andet tilfælde vil erklæringen om ugyldighed kun have virkning for fortiden, men kan dog stadig være nyttig med henblik på f.eks. at få erstatning for en ugyldig håndhævelse af mønsterretten. Den internationale sammensætning af Mønsterkontorets afdelinger samt afdelingsmedlemmernes ekspertise vil være en stærk garanti for værdien af Mønsterkontorets afgørelser på dette område samt sikre at de er uvildige.

Sag om ugyldighed kan anlægges af en hvilken som helst fysisk eller juridisk person, herunder også af Kommissionen og medlemsstaterne, hvis de måtte finde, at der er anledning til at få et registreret EF-mønster erklæret for ugyldigt. Men i to tilfælde er søgsmålskompetence betinget af, at man kan bevise at have en særlig interesse; nemlig hvis den påberåbte ugyldighedsgrund går ud på, at rettighedshaveren ikke er den berettigede (artikel 27, stk. 1, litra d)), eller hvis den påberåbte ugyldighedsgrund refererer sig til en "ældre rettighed", således som forudset i artikel 27, stk. 2.

Proceduren er den såkaldte inter partes-procedure, der finder sted for Mønsterkontorets ugyldighedsafdeling. Det synes overflødigt med en nærmere beskrivelse af mønsterkontorafdelingernes iværksættelse af en sådan procedure og undersøgelse af begæringen om ugyldighed, da disse bestemmelser nøje følger de lignende bestemmelser, der allerede er vedtaget for

de administrative inter partes-procedurer, der gælder for det europæiske patent (indsigelsesproceduren) EF-patentet (annullationsproceduren) og EF-varemærket (annullations- og ugyldighedsproceduren).

Den tabende part kan appellere en af Mønsterkontoret afsagt afgørelse (artikel 59 ff.).

Artikel 58 giver en påstået mønsterkrænker, mod hvem rettighedshaveren forsøger at håndhæve sin mønsterret, mulighed for at intervenere i en sag om ugyldighed, så længe den pågældende procedure verserer for Mønsterkontoret. Den påståede krænker har altså ret til at intervenere i sagen og at fremføre sin egen sag for Mønsterkontoret.

Herudover tillægges Kommissionen og medlemsstaterne kompetence til at intervenere i sagen. Dette vil f.eks. omfatte den situation, hvor parterne afgør en sag udenretsligt, dvs. uden at der træffes endelig afgørelse om ugyldighedsspørgsmålet. Hvis samfundsmæssige interesser tilsiger, at der træffes en endelig afgørelse, har Kommissionen og medlemsstaterne altså mulighed for at opnå noget sådant.

Kommissionen har til hensigt, at oprette et rådgivende udvalg, der skal bistå kommissionen i overvågningen af Mønsterkontorets registreringer. Det ligger inden for kommissionens beføjelser at gøre dette.

Udvalget, i hvilket en repræsentant for Kommissionen fører forsædet, vil blive sammensat af repræsentanter for medlemsstaterne og fra sag til sag af repræsentanter for industrien.

Herved er det hensigten at sikre, at registreringspraksis er i overensstemmelse med forordningens hensigter.

AFSNIT VIII

APPEL AF AFGØRELSEN TRUFFET AF MØNSTERKONTORET

Artikel 59-65

Disse artikler vedrører den appelprocedure, der står åben for enhver part i en sag, der er blevet behandlet af Mønsterkontoret, og hvor der er truffet afgørelse, som er gået vedkommende imod. Appeladgangen står derfor åben over for afgørelser, der er truffet under registreringsproceduren (ex parte-procedure) eller under en ugyldighedsprocedure (inter partes-procedure), og også over for andre typer af afgørelser, som Mønsterkontoret skal træffe i henhold til forordningen (f.eks. afgørelser om faglig repræsentation samt afgørelser om genindsættelse i rettigheder osv.).

Dette sæt bestemmelser er i vidt omfang baseret på de tilsvarende bestemmelser, der er blevet udarbejdet for EF-varemærkers vedkommende. Da drøftelserne i Rådet vedrørende disse bestemmelser endnu ikke var afsluttet, da det nuværende forslag blev udarbejdet, er det vigtigt at notere sig, at indholdet af nærværende forslag skal tilpasses for at tage hensyn til de ændringer, der foretages i forordningen om EF-varemærker, og som Kommissionen accepterer. Det er næsten overflødigt at understrege, hvor vigtigt det er for brugeren af EF-varemærker og mønsterordningen, at de kan gå frem efter en absolut ensartet appelordning.

Under henvisning til kommentarerne ovenfor synes det overflødigt at kommentere hver enkelt bestemmelse om appel i detaljer. Det er tilstrækkeligt at erindre om, at appellen finder sted for de appelkamre, der er nedsat under Mønsterkontoret, og som har quasi-judiciel karakter (se også artikel 117-120). De af appelkamrene afsagte afgørelser kan gøres til genstand for yderligere appel for EF-Domstolen. Men det forventes dog, at EF-Domstolen i henhold til EØF-traktatens artikel 168a - vil kræve, at Rådet henlægger disse sager til Retten i Første Instans med mulighed for

appel til EF-Domstolen af førsteinstansrettens afgørelser, når der er tale om retsspørgsmål ("kassations-kontrol"). Hvis en afgørelse truffet af et appelkammer ikke anses for at være i overensstemmelse med fællesskabslovgivningen, men hvor den pågældende part ikke har appelleret afgørelsen, således at den er blevet endelig, kan Kommissionen eller en medlemsstat indbringe en sag for EF-Domstolen med henblik på en afklaring af retstilstanden. Den afgørelse, som EF-Domstolen træffer i en sådan appelsag, vil ikke påvirke den omtvistede afgørelse, men skal blot fastlægge, hvilken regel der for fremtiden skal anvendes i lignende tilfælde.

AFSNIT IX

SAGSBEHANDLINGEN VED MØNSTERKONTORET

Første afdeling

Almindelige bestemmelser

Anden afdeling

Omkostninger

Tredje afdeling

Oplysninger tilgængelige for offentligheden
og for medlemsstaternes kompetente myndigheder

Artikel 66-80

Disse artikler indeholder en række bestemmelser, der fastsætter de generelle regler, der skal følges under en procedure ved Mønsterkontoret. På nær få undtagelser, som vil blive anført nedenfor, er disse regler ordret taget fra de tilsvarende regler i forordningen om EF-varemærker. For de fleste af reglernes vedkommende ville det have været lettere, hvis man i relation til EF-Mønsterkontoret have indført bestemmelserne ved en

henvisning til tilsvarende bestemmelser i varemærkeforordningen og så erklære dem for anvendelige mutatis mutandis inden for rammerne af nærværende forordning. Men efter nærmere overvejelse fandt man, at det ville være lettere for brugeren af EF-mønsterordningen, om alle de gældende regler fandtes i et enkelt instrument, uden at det ville være nødvendigt at søge en bestemt regel i en anden forordning. Her indskrænkes drøftelsen til de bestemmelser hvori der er blevet fastsat særlige regler, nemlig artikel 76, 77 og 78.

I artikel 76 indføres EF-mønsterregistret. Det fastslås, at oplysninger, der er noteret i registret, skal gøres tilgængelige for offentligheden med undtagelse af de oplysninger, der er gjort til genstand for udsættelse med bekendtgørelsen i henhold til artikel 52, stk. 2.

Artikel 77 indeholder bestemmelser om udgivelse af to periodiske publikationer fra Mønsterkontoret: Registreringstidende for EF-mønstre, hvori offentliggørelsen af registrerede EF-mønstre finder sted, og Mønsterkontorets Meddelelsesblad indeholdende almindelige meddelelser og oplysninger til brugerne af ordningen. Det kan ikke udelukkes, at Mønsterkontorets Meddelelsesblad senere sammenlægges med EF-varemærkemyndighedens Meddelelsesblad idet det indeholder ligeartede oplysninger og interesserer den samme personkreds.

Artikel 78 vedrører aktindsigt og indeholder et par særbestemmelser, der er dikteret af specifikke karakteristika ved procedurerne i forbindelse med mønstre.

Det generelle princip (artikel 78, stk. 1) er, at akter vedrørende ansøgninger om registrering af EF-mønstre ikke kan gøres til genstand for aktindsigt uden samtykke fra ansøgeren, så længe det pågældende registrerede EF-mønster ikke har været bekendtgjort. Denne bestemmelse er suppleret med en undtagelse fra princippet om aktindsigt, når rettighedshaveren ikke har givet samtykke og gældende for akter vedrørende et registreret EF-mønster, for hvilket bekendtgørelsen er blevet udsat. Denne undtagelse gælder indtil udsættelsesperiodens udløb. Hvis et registreret EF-mønster afstås før eller ved udløbet af udsættelsen - og under alle omstændigheder før bekendtgørelsen finder sted - vil akterne forblive hemmelige i ubegrænset tid. Der er nemlig ikke nogen grund til at give aktindsigt til sagsakter vedrørende et mønster, for hvilket rettighedsindehaveren fra starten har givet afkald på kravet om beskyttelse. Der kan ikke håndhæves nogen rettighed til et sådant registreret EF-mønster, og det synes derfor rimeligt, at den person, der har givet afkald på retten, kan bibeholde hemmeligholdelsen - i forhold til offentligheden - af mønstre og idéer, som er indeholdt i det registrerede EF-mønster, der er blevet givet afkald på. Med undtagelse af disse tilfælde er akterne i princippet offentlig tilgængelige.

Artikel 78, stk. 2, udgør en undtagelse fra reglen om forbud mod aktindsigt vedrørende en ansøgning eller en mønsterret, som endnu ikke er blevet bekendtgjort, eller til en mønsterret, som der er blevet givet afkald på, før bekendtgørelsen fandt sted. Aktindsigt uden samtykke fra mønsteransøgeren eller rettighedshaveren kan finde sted på grundlag af en afgørelse fra Mønsterkontoret, hvis den person, der ønsker aktindsigt, kan godtgøre en legitim interesse. Dette vil navnlig gælde, hvis ansøgeren eller rettighedshaveren har iværksat foranstaltninger med henblik på - over for den pågældende person - at påberåbe sig rettigheder i henhold til det registrerede EF-mønster: under disse omstændigheder er det kun rimeligt, at den person, der er udsat for truslen om retssag, har adgang til den dokumentation, som vil være af afgørende betydning, hvis søgsmålet eventuelt iværksættes.

Fjerde afdeling
Repræsentation

Artikel 81-82

Disse artikler vedrører spørgsmålet om repræsentation ved Mønsterkontoret. De generelle principper, der er indeholdt i artikel 81, er baseret på reglerne i forordningen om EF-varemærker (og også - ligesom forordningen - på reglerne i konventionerne om henholdsvis europæiske patenter og EF-patenter). Tilsvarende fastsætter artikel 82 et princip, der også er indeholdt i den pågældende forordning og i konventionerne, og som går ud på, at faglig repræsentation ved Mønsterkontoret kun kan varetages af personer, hvis navne er opført på en af Mønsterkontoret ført liste over anerkendte fuldmægtige. Alternativt kan repræsentation varetages af juridiske praktikere, der er anerkendt i en medlemsstat, i det omfang de i vedkommende stat er berettigede til at optræde som fuldmægtige i sager vedrørende mønstre.

De betingelser, der skal være opfyldt for at blive opført på listen, er blevet udarbejdet under hensyntagen til de særlige krav, der må stilles til en person, der ønsker at optræde for en myndighed, der beskæftiger sig med mønsterlovgivning. Ud over kravet om, at vedkommende skal have forretningssted eller arbejdssted inden for Fællesskabet skal kandidaten - for at blive opført på listen - være berettiget til at repræsentere i sager om industriel ejendomsret ved den centrale myndighed for industriel ejendomsret i den stat, hvori han har forretningssted eller arbejdssted. Dette meget brede krav omfatter også adgang til at repræsentere i sager om patenter og/eller varemærker. En logisk udvidelse af dette brede begreb har været, at man også inkluderer personer, der står opført på en liste over faglige repræsentanter, og som er berettigede til at repræsentere ved Det Europæiske Patentkontor samt personer, hvis navne står opført på den liste over faglige repræsentanter, som EF-Varemærkemyndigheden fører.

I de medlemsstater hvor adgang til repræsentation for den centrale myndighed ikke er gjort afhængig af særlige kvalifikationer - hvad der ofte er tilfældet for så vidt angår repræsentation i varemærkesager - er kvalifikationskrav erstattet af faglig erfaring af mindst fem års varighed medmindre den pågældende medlemsstats lovgivning officielt anerkender den pågældende persons adgang til repræsentation.

AFSNIT X

KOMPETENCE OG RETSPLEJE I SØGSMÅL VEDRØRENDE EF-MØNSTRE

Første afdeling

Anvendelse af Fuldbyrdelseskonventionen

Anden afdeling

**Retstvister om krænkelse af et EF-mønster
og om dets gyldighed**

Tredje afdeling

Andre tvister vedrørende EF-mønstre

Artikel 83-98

Artikel 83-98 vedrører den ordning, der gælder for tvister i forbindelse med EF-mønstre. Artiklerne er i vidt omfang baseret på de tilsvarende bestemmelser i udkastet til forordning om EF-varemærker, da det på dette område af procedurerne ved Mønsterkontoret er ekstremt vigtigt for brugeren, at der gælder så ensartede regler som muligt. I disse bestemmelser er der også i videst muligt omfang taget hensyn til den hermed lignende ordning, der er etableret ved Protokollen om bilæggelse af retstvister, der er vedføjet Aftalen om EF-patenter, dog - af naturlige grunde - med undtagelse af bestemmelserne vedrørende COPAC (Den Fælles Ankeinstans).

I nærværende begrundelse vil man derfor begrænse sig til at kommentere specifikke træk ved den for mønsterrettigheder gældende ordning om retstvister, uden at gå i nærmere detaljer vedrørende bestemmelser, som allerede er blevet accepteret af Fællesskabet eller af medlemsstaterne i en anden kontekst. Derfor vil artikel 90, 91, 92, 95, 96 og 97 ikke blive kommenteret.

Generelt er det nok at erindre om, at tvistemålsordningen fastsætter regler for kompetence og retspleje i søgsmål vedrørende mønsterrettigheder, hvis virkninger gælder for hele Fællesskabet, og hvis håndhævelse i det store og hele er henlagt til medlemsstaternes domstole. Denne ordning er opdelt i tre afdelinger:

- Første afdeling, hvori man fastlægger princippet om anvendelse af Bruxelles-konventionen om retternes kompetence og om fuldbyrdelse
- Anden afdeling, hvori der fastsættes regler, der erstatter eller supplerer de tilsvarende regler i Bruxelles-konventionen, og som vedrører retstvister om krænkelse af et EF-mønster og dets gyldighed
- Tredje afdeling indeholder en række specifikke regler som supplement til de almindelige regler i Bruxelles-konventionen og gældende for andre tvister vedrørende EF-mønstre.

Artikel 83 - hvori man fastsætter princippet om anvendelse af Bruxelles-konventionen af 27. september 1968 om retternes kompetence og om fuldbyrdelse af retsafgørelser i borgerlige sager, herunder handelssager - svarer fuldstændig til de parallelle bestemmelser vedrørende EF-varemærker og EF-patenter.

Undtagelserne (ofte mere formelle end materielle) fra Fuldbyrddelseskonventionen, jf. stk. 2, er nødvendige for at indføre et fuldstændigt ensartet regelsæt vedrørende domstolenes kompetence og fuldbyrddelse, som også omfatter de tilfælde, som i henhold til Fuldbyrddelseskonventionen ville være underlagt forskellige ikke-harmoniserede regler af medlemsstaternes internationale privatret (f.eks. når sagsøgte ikke har bopæl inden for Fællesskabet). I mangel af en komplet og ensartet ordning vil der være stor risiko for, at der opstår kompetencekonflikter (positive eller negative) mellem domstole i forskellige medlemsstater, samt risiko for at der kunne blive afsagt indbyrdes modstridende afgørelser i samme sag samt endelig risiko for, at "forum shopping" ville blive anvendt i et omfang, der er uforeneligt med et velfungerende integreret marked.

Forordningen indeholder ikke en overgangsbestemmelse for det tilfælde, at nogle medlemsstater endnu ikke har sat Fuldbyrddelseskonventionen i kraft på det tidspunkt, hvor forordningen bliver bragt i anvendelse. Men dette anses for lidet sandsynligt på grund af de hurtige fremskridt i ratifikationen af San Sebastian-Konventionen af 1989 om Spaniens og Portugals tiltrædelse af Fuldbyrddelseskonventionen (som allerede er i kraft i de andre ti medlemsstater). Det vil derfor synes politisk uhensigtsmæssigt at forudsæ en sådan hypotese i forordningen. Hvilket som helst problem, der ville kunne opstå i relation til fremtidige medlemmer af Fællesskabet eller inden for rammerne af en udvidelse af forordningen til også at omfatte Det Europæiske Økonomiske Samarbejdsområde, ville kunne blive behandlet under de forhandlinger, der finder sted inden for rammerne af denne kontekst.

Ifølge artikel 84 skal medlemsstaterne udpege et begrænset antal nationale domstole i første og anden instans, der skal optræde som "EF-mønsterdomstole", dvs. domstole, som vil have enekompetence til at behandle sager om mønsterkrænkelse og ugyldighed af EF-mønstre.

Bestemmelsen følger fuldstændig de tilsvarende bestemmelser om nedsættelse af EF-patentdomstole og EF-varemærkedomstole. Der er udtrykt det ønske, at medlemsstaterne - når de udpeger sådanne domstole - begrænser sig til de domstole, der er anført i bilaget til Protokol om retstvister vedrørende EF-patenter (dog med forbehold af den nødvendige supplerende hensyn til Spanien, Portugal og Tysklands nye delstater).

EF-mønsterdomstolene (artikel 85) vil have enekompetence med hensyn til søgsmål vedrørende krænkelse af EF-mønstre samt også for så vidt det er tilladt efter national lovgivning - hvor der blot er tale om overhængende risiko for krænkelse samt sager til anerkendelse af, at der ikke foreligger krænkelse. Hvad angår sager om mønstres ugyldighed skal der sondres mellem ikke-registrerede og registrerede EF-mønstre.

For registrerede EF-mønstres vedkommende kan sager med henblik på en ugyldighedserklæring anlægges direkte ved Mønsterkontoret i henhold til forordningens artikel 56 ff. For at fremme et sådant centraliseret søgsmål bør muligheden for at anlægge sag direkte for EF-mønsterdomstolene med henblik på at få et registreret EF-mønster erklæret for ugyldigt afskæres : sagsøgte i et søgsmål om krænkelse skal dog have adgang til at rejse en sådan indsigelse ved EF-mønsterdomstolene, men kun via et kontrasøgsmål. Det kan undre, hvorfor en sådan begrænsning, der er blevet accepteret for EF-patenters og EF-varemærkers vedkommende, skal gælde, når der er tale om en rettil beskyttelse, som for det registrerede EF-mønsters vedkommende er blevet givet uden nogen form for forudgående materiel undersøgelse eller uden mulighed for indsigelse fra interesserede parters side. Kommissionen fandt, at selv om det registrerede EF-mønster uomtvisteligt ikke er så stærk en ret som et EF-patent eller et EF-varemærke, at det ikke ville være for meget at forlange, at en person, mod hvem der anlægges

sag på grundlag af en sådan ret, skal skride ind via et kontrasøgsmål og ikke blot via en ugyldighedsindsigelse, hvor dommeren ikke træffer afgørelse - med virkning over for alle - om mønsterrettens gyldighed. Fordelen ved at EF-mønsterregistret renses for enhver rettighed, som er blevet erklæret for ugyldig af en kompetent domstol, vejer tungere end den begrænsede proceduremæssige byrde, som er lagt på sagsøgte i form af et krav om, at han skal rejse indsigelse via et kontrasøgsmål.

For det ikke-registrerede mønsters vedkommende er der ikke forudset mulighed for søgsmål ved en central instans: det er derfor nødvendigt at fastsætte regler om domstolskompetence i sager, hvor der anlægges søgsmål med henblik på en ugyldighedserklæring. I henhold til artikel 85, litra c), henlægges enekompetencen til sådanne direkte søgsmål til EF-mønsterdomstolene, som naturligvis også er enekompetente, hvis spørgsmålet om ugyldighed rejses i form af et kontrasøgsmål anlagt af sagsøgte under en sag om mønsterkrænkelse. Selv om det ikke - med henvisning til ønsket om et "renset" register - er berettiget at udelukke mulighed for fremsættelse af en realitetsindsigelse, medmindre det sker ved et kontrasøgsmål, er det dog i offentlighedens interesse, at et ikke-registreret EF-mønster, som af en kompetent domstol er blevet erklæret for ugyldigt, ikke længere kan påberåbes over for trejemand under andre omstændigheder og dermed gøres til genstand for et nyt ugyldighedssøgsmål.

I artikel 86 og 87 fastsættes der regler om international kompetence, der fuldstændig følger de tilsvarende bestemmelser, der gælder for EF-patenter og EF-varemærker. Det skal dog blot bemærkes, at artikel 86 - ligesom de to tilsvarende bestemmelser for EF-patenters og EF-varemærkers vedkommende - vil forudsætte forhandlinger med de EFTA-lande, der er parter i Lugano-Konventionen om retters kompetence og fuldbyrdelse af 1988, eftersom den indeholder regler, der kolliderer med de af medlemsstaternes forpligtel-

ser, der følger af den pågældende konvention, når den sagsøgte er bosiddende i et EFTA-land. man må håbe, at der findes en løsning på disse problemer inden for rammerne af Det Europæiske Økonomiske Samarbejdsområde.

Det skal også understreges, at anvendelsen af artikel 86 på direkte søgsmål om et ikke-registreret mønsters ugyldighed (en situation der er ukendt for så vidt angår EF-patenter og EF-varemærker) vil føre til et enkelt "forum" inden for Fællesskabet, da det alternative forum (stedet, hvor den ulovlige handling - typisk en krænkelse - er begået), ikke finder anvendelse. Søgsmål med henblik på en ugyldighedserklæring kan derfor kun anlægges i den medlemsstat, hvor sagsøgte (rettighedshaveren) har sin bopæl. Hvis dette kriterium ikke kan opfyldes, henlægges kompetencen til domstolene i den medlemsstat, hvor rettighedshaveren har en virksomhed eller successivt hvor sagsøgeren (den person, der anfægter gyldigheden) har sin bopæl eller en virksomhed eller endelig til domstolene i den medlemsstat, hvor Mønsterkontoret er beliggende.

I artikel 89 udelukker man stort set muligheden for at rejse en indsigelse om ugyldighed i en sag om krænkelse, medmindre indsigelsen fremsættes i form af et kontrasøgsmål. Dette er allerede blevet kommenteret i forbindelse med artikel 85. I stk. 3 er der dog gjort en undtagelse fra kravet om kontrasøgsmål, når indsigelsen går ud på, at mønstret er ugyldigt som følge af en eksisterende ældre national rettighed, jf. artikel 27, stk. 2. Da sådanne rettigheder ikke kan påberåbes over for et EF-mønster af andre personer end rettighedshaveren, siger det sig selv, at en sådan indsigelse kun kan rejses af indehaveren af retten til den ældre rettighed. Grunden til at en indsigelse om ugyldighed kan rejses i en sådan sag - uden at det sker i form af et kontrasøgsmål - er, at resultatet af, at EF-mønstret findes ugyldigt, kun vil medføre delvis ugyldighed, fordi det ville være begrænset til territoriet i den eller de medlemsstater, hvor ugyldighedsgrunden består.

Bestemmelsen i artikel 89, stk. 1, har til formål at begrænse urimelige påstande om EF-mønstrets ugyldighed. Men det er dog nødvendigt at supplere den med en bestemmelse, hvor bevisbyrden vendes om, nemlig hvor rettighedshaveren påviser, at hans mønster har individuel karakter i den forstand, at det markant adskiller sig fra ethvert andet mønster på markedet. Hvis dette er tilfældet er det pågældende mønster højst sandsynligt blevet frembragt af mønsterfrembringeren selv og ikke kopieret. Det er derfor også sandsynligt, at det er nyt. I dette tilfælde synes det hensigtsmæssigt, at den påståede krænker, som anfægter EF-mønstrets ugyldighed ved at bestride at det er nyt, skal pålægges at bevise, at det ikke er nyt.

En tilsvarende bestemmelse synes ikke nødvendig i ugyldighedssager, der verserer ved Mønsterkontoret. Dersom en tredjepart over for Mønsterkontoret fremkommer med en begæring om ugyldighed, siger det sig selv, at Mønsterkontoret vil kræve, at han fremlægger oplysninger til støtte for sit krav.

Artikel 93 vedrører spørgsmålet om sanktioner i sager om mønsterkrænkelse. Dette er et særdeles ømtåleligt spørgsmål. Berørte kredse har gentagne gange anført, at en effektiv håndhævelse af de rettigheder, der tillægges ved EF-mønstre, og en større ensartethed i den måde, hvorpå de nationale domstole reagerer over for krænkelser, vil være afgørende for, om hele EF-mønsterprojektet bliver en succes eller ej.

Det må erkendes, at det på det nuværende stadium af Europas integration er vanskeligt at intervenere i sager, hvor traditionerne og de materielle og proceduremæssige civilretlige regler, der anvendes af medlemsstaternes domstole, divergerer markant fra hinanden. Den grundlæggende regel bør derfor være, at de enkelte nationale domstole skal anvende de sanktioner, der er fastsat i lovgivningen i den medlemsstat, hvor domstolen er beliggende, med henblik på at håndhæve de rettigheder, der er blevet krænket. Dette vil navnlig gælde vedrørende "erstatning" hvor forskellene

mellem de forskellige landes principper er så stor, at det vil være omsonst at prøve at finde en fællesnævner inden for det begrænsede og specifikke mønsterbeskyttelsesområde. Problemerne vedrørende mere ensartede sanktioner for ansvar uden for kontraktforhold bør på EF-plan med henblik på det indre markeds funktion løses mere generelt.

I afventning af senere initiativer i så henseende skal man minde om medlemsstaternes forpligtelser i henhold til eksisterende internationale traktater og traktater, der for øjeblikket er til drøftelse, og som vedrører håndhævelse af intellektuelle ejendomsrettigheder.

På trods af vanskelighederne kan der dog opnås fremskridt på dette område ved at indføre visse fælles instrumenter og ved at stille krav om, at domstolen skal tage sådanne instrumenter i anvendelse, hvis de fastsatte betingelser er opfyldt. I bestemmelsen er der angivet 3 fælles sanktioner:

- domstolene kan forbyde overtræderen at fortsætte med krænkelsen,
- træffe bestemmelse om beslaglæggelse af de mønsterkrænkende produkter,
- pålægge krænkeren at forelægge oplysninger om de mønsterkrænkende produkters oprindelse og de kanaler, ad hvilke produkterne markedsføres.

Forbuddet mod at fortsætte med en krænkelse er allerede blevet accepteret som en fælles sanktion for EF-patenters og EF-varemærkers vedkommende. Hvis domstolen finder, at sagsøgte har krænket eller truer med at krænke et EF-mønster, må den nedlægge et sådant forbud, medmindre der foreligger særlige grunde til ikke at gøre det. Lex fori er bestemmende for, hvilke retsmidler der kan fastsættes til sikring af, at et sådant forbud overholdes.

Domstolen skal - hvis den finder, at et EF-mønster er blevet krænket (overhængende risiko for krænkelse spiller ikke en rolle i sager af denne art) - træffe bestemmelse om beslaglæggelse af mønsterkrænkende produkter og bestemmelse om forelæggelse af oplysninger, medmindre der foreligger særlige grunde til at undlade noget sådant. Sådanne særlige grunde kan f.eks. foreligge, hvis beslaglæggelse af produkter under de givne omstændigheder vil være omsonst eller urimelig hårdt. Tilsvarende vil en bestemmelse om forelæggelse af oplysninger i visse tilfælde være meningsløs, hvis krænkeren f.eks. selv producerer de mønsterkrænkende produkter. Domstolen skal dog i hver enkelt afgørelse give en begrundelse for, hvorfor den finder, at det ikke under de givne omstændigheder ville være hensigtsmæssigt at anvende den ene eller den anden sanktion, således at andre retsinstanter kan foretage en legalitetskontrol ved anvendelse af denne bestemmelse.

Artikel 94 vedrører foreløbige retsmidler. Stk. 1 og 3 svarer ordret til de tilsvarende bestemmelser, der er vedtaget for EF-patenter og EF-varemærker, bortset fra at retten til at kræve oplysninger vedrørende oprindelsen af påståede mønsterkrænkende produkter (artikel 93, stk. 2, litra a)), er blevet nedfældet eksplicit. Stk. 2, der er ny, skal dog kommenteres.

Forbuddet mod - som indsigelse - at påberåbe sig et EF-mønsters ugyldighed på anden måde end ved et kontrasøgsmål (se artikel 89) gælder for et hovedsøgsmål om krænkelse. Men forud for eller som supplement til et søgsmål om krænkelse anmodes der normalt om iværksættelse af foreløbige retsmidler, som spiller en overordentlig stor rolle i proceduremæssig taktik. Men det ville ganske enkelt være urimeligt, hvis man forpligtede sagsøgte til at rejse ugyldighedsindsigelse i form af kontrasøgsmål som led i en procedure om vedtagelse af foreløbige retsmidler. Endvidere giver mange retssystemer ikke mulighed for iværksættelse af et kontrasøgsmål under en procedure, der pr. definition skal gå hurtigt og er baseret på

prima facie-beviser. På den anden side ville det være urimeligt at forbyde sagsøgte at rejse indsigelse om EF-mønstrets ugyldighed, da de argumenter han kan fremføre kan være særdeles nyttige for domstolene, når de skal træffe deres afgørelse. Af disse grunde er det specielt blevet anført, at sagsøgte under de her omhandlede procedurer kan rejse ugyldighedsindsigelse på anden måde end via et kontrasøgsmål. Bestemmelsen i artikel 89, stk. 2, om bevisbyrden gælder dog også i dette tilfælde.

Artikel 98, der fastsætter regler for andre EF-mønstersager end søgsmål vedrørende krænkelse eller ugyldighed, indeholder også bestemmelse om forbud mod at rejse indsigelse om EF-mønstrets ugyldighed på anden måde end ved kontrasøgsmål. Herudover indeholder artikel 98 også de to undtagelser, der vedrører ældre nationale rettigheder og foreløbige retsmidler.

AFSNIT XI

INDVIRKNING PÅ MEDLEMSSTATERNES LOVGIVNING

Artikel 99

Indførelsen af EF-mønstre rejser spørgsmålet om forholdet mellem denne nye form for beskyttelse og de eksisterende nationalt registrerede mønsterrettigheder, som er genstand for et parallelt direktivforslag om harmonisering af de grundlæggende bestemmelser i de for nationale mønstre gældende materielle regler. Selv om Kommissionen håber, at EF-mønsterordningen - takket være sin moderne udformning og de prisbillige og forbrugervenlige procedureordninger - hurtigt vil få forrang, ville det dog være illusorisk at tro, at de eksisterende og afprøvede nationale retsinstrumenter kan opgives med det samme. Nationalt registrerede mønsterrettigheder skal altså kunne eksistere side om side med EF-mønstre i de næste år, og spørgsmålet om deres indbyrdes forhold skal afklares.

Til forskel fra, hvad der er foreslået i Grønbogen, er Kommissionen nu som følge af bemærkninger fra de berørte kredse blevet overbevist om, at hvis to former for beskyttelse skal eksistere side om side, er der ikke nogen rimelig grund til at fastsætte, at hvis det samme mønster er beskyttet af både et EF-mønster og en national mønsterret, skal det sidstnævnte da anses for uvirksomt. For en rettighedshaver kan det forekomme overflødig - for et og samme mønster - at opretholde en parallel beskyttelse gældende inden for det samme territorium og - efter harmonisering underkastet identiske materielle regler, og hvor beskyttelsens omfang er identisk. Men beslutningen om at opgive den overflødige nationale beskyttelse skal dog overlades til rettighedshaverne og ikke påtvinges dem af lovgivningsmagten. Konklusionen er, at det er fuldt ud muligt for en rettighedshaver, at han - for et og samme mønster - opretholder en parallel beskyttelse bestående af et EF-mønster og et eller flere nationalt registrerede mønsterrettigheder. En sådan kumulativ beskyttelse af et og samme mønster via forskellige rettigheder af samme art har et fortilfælde i forordningsudkastet til EF-varemærker, hvori man også tillader, at en rettighedshavers nationale varemærker, der er identisk med et af ham ejet EF-varemærke, eksisterer side om side.

På trods af denne fastlagte politiske linje følte Kommissionen dog - lige som det også var tilfældet med EF-varemærket - at man bør undgå, at rettighedshaveren fører unødigt retstræte, der involverer samme spørgsmål mellem de samme parter ved at påberåbe en parallel rettighed, efter at en kompetent domstol allerede har taget stilling til spørgsmålet på grundlag af den anden rettighed. Artikel 99, der er baseret på den tilsvarende artikel i forordningsudkastet vedrørende EF-varemærker, giver domstolene midler til at undgå konsekvenserne af en sådan unødigt retstræte.

Artikel 100

Dette er en fundamental bestemmelse, der fastlægger forholdet mellem den beskyttelse, der følger af EF-mønsterordningen, og den beskyttelse, som et mønster kan opnå i henhold til anden EF-lovgivning eller andre nationale love.

Denne bestemmelse er baseret på det generelle princip om ret til "kumulation": hvis et mønster, der er beskyttet ved et EF-mønster, også kan beskyttes i henhold til anden fællesskabslovning eller national lovgivning, er beskyttelsen som EF-mønster ikke til hinder for, at rettighedshaveren kan gøre krav på anden form for beskyttelse. Medens stk. 1 fastslår dette princip i relation til en række andre specifikke former for beskyttelse, vedrører stk. 2 og 3 den vigtigste og mest almindelige form for parallel beskyttelse, nemlig ophavsretlig beskyttelse.

stk. 1

Som typiske former for beskyttelse, der i henhold til stk. 1 og under særlige omstændigheder kan sameksistere med beskyttelsen som EF-mønster nævnes lovgivningen om varemærker eller andre distinktive tegn, patenter, brugsmønstretypografiske skrifttyper, og civilretligt ansvar samt lovgivningen om illoyal konkurrence.

Ved varemærker forstås først og fremmest medlemsstaternes nationale varemærker herunder også dem, der er resultatet af en international ansøgning i henhold til Madrid-arrangementet. Beskyttelsen som et EF-mønster kan også kumuleres med et EF-varemærke, der snart vil blive indført. Henvisningen til andre distinktive tegn omfatter en række rettigheder, som er anerkendt i henhold til national lovgivning, som f.eks. firmanavne eller firmasympoler.

Henvisning til patenter omfatter nationale patenter samt europæiske patenter, hvori medlemsstater er designeret, og vil også omfatte EF-patenter. Henvisning til brugsmønstre refererer sig til de medlemsstater, som opererer med et sådant retsinstrument (for øjeblikket kun Tyskland, Italien, Grækenland, Spanien og Portugal og siden for nyligt også Danmark), men det skal også omfatte ikke-registrerede mønsterrettigheder, der blev indført i Det Forenede Kongerige ved lov af 1988 om ophavsret, mønstre og patenter og som er et andet svar på behovet for beskyttelse af tekniske innovationer, der ikke når op på den opfindeshøjde, der er nødvendig for patentretlig beskyttelse.

Man har også nævnt typografiske skrifttyper for at sikre, at den specifikke beskyttelse, der gives sådanne former for mønstre i visse medlemsstater, herunder navnlig dem, der har ratificeret Wienerkonventionen fra 1973, er omfattet.

Endelig er også civilretligt ansvar og illoyal konkurrence nævnt, da disse kan være meget nyttige instrumenter som supplement til den specifikke mønsterbeskyttelse.

Kumulation med den beskyttelse, der kan gives halvlederprodukters topografi, er ikke blevet nævnt af de grunde, der er anført i kommentarerne til artikel 3.

stk. 2

stk. 2 indeholder den grundlæggende regel om kumulation af beskyttelsen i henhold til EF-mønsterordningen og beskyttelsen i henhold til den ophavsretlige lovgivning.

De nationale lovgivningers tendens hen imod en ophavsretlig beskyttelse af mønstre varierer betydeligt, hvilket også fremgår af Grønbogen og er blevet bekræftet af alle de komparative studier, der har været udført vedrørende dette spørgsmål.

Kommissionen vil gerne understrege, at den fortsat går ind for den politik, der blev anført i Grønbogen vedrørende dette aspekt. Et velfungerende indre marked for produkter, der inkorporerer et mønster, kan kun realiseres fuldstændigt, hvis EF-mønsterordningen suppleres med harmoniserede nationale ophavsretlige regler vedrørende beskyttelsen af mønstre. Dette er imidlertid en overordentlig omfattende opgave, som kræver betydelig forberedelse plus komparative studier og kontakter med nationale myndigheder samt også akademiske kredse. Hvis indførelse af EF-mønstret gøres betinget af, at man forinden har gennemført en sådan harmonisering, kan man ikke inden for en rimelig periode indfri designindustriens krav om, at den hurtigt får et effektivt redskab med henblik på det indre marked. Men det er imidlertid vigtigt, at medlemsstaterne ved, at Kommissionen har til hensigt at gå til værks i den angivne retning: accept af princippet om kumulativ beskyttelse, som defineret i dette stykke, vil være det første bidrag i denne retning. Det skal også understreges, at det ville være vanskeligt, om man pålagde medlemsstater - som traditionelt tillægger den ophavsretlige beskyttelse af mønstret den allerstørste betydning, som f.eks. Frankrig og Benelux-landene - at acceptere de i nærværende forordning anførte markedsorienterede principper, hvis de ikke var fuldt ud sikre på, at man på EF-plan vil fastsætte harmoniserede ophavsretlige regler med henblik på at beskytte det kreative element i designvirksomhed.

Men den omstændighed, at man accepterer kumulationsprincippet skal dog ikke afskære de medlemsstater, der allerede anvender et sådant princip, men under restriktive betingelser (Tyskland, Spanien, Portugal, Danmark og Irland) fra at fortsætte hermed: indtil videre er det op til hver enkelt medlemsstat autonomt at fastsætte, i hvilket omfang og under hvilke betingelser beskyttelse gives, herunder kravene til originaliteten. Men forordningens indførelse af kumulationsprincippet vil på den anden side have umiddelbar virkning for Italien, hvor den eksisterende lovgivning forbyder kumulationsprincippet.

Ud over at acceptere kumulationsprincippet kræver bestemmelsen i dette stykke også, at medlemsstaterne afskaffer en række ophavsretlige bestemmelser, som på grund af deres forældede karakter, ville kunne lægge hindringer i vejen for anvendelse af kumulationsprincippet.

Common Law-landene anvender en regel (retsinstrumenterne er forskellige for Irland og Det Forenede Kongerige, men resultatet er det samme), hvorefter muligheden for ophavsretlig beskyttelse af et mønster er sammenkædet med antallet af produkter, hvori mønstret skal inkorporeres. Hvis antallet af mønstre overstiger halvtreds gives der ikke (i Irland) længere ophavsretlig beskyttelse, eller beskyttelsestiden (i Det Forenede Kongerige) reduceres betydeligt. Et så arbitrært element, som har en historisk forklaring i den praksis, som de nationale myndigheder for industriel ejendomsret udøvede i de første år af dette århundrede, bør ikke længere forekomme i en moderne ordning for beskyttelse af værker af brugskunst.

I Italien er ophavsretlig beskyttelse betinget af kravet om "scindibilità" (dvs. at værket af anvendt kunst skal kunne adskilles fra det produkt, hvori værket er inkorporeret). Den af retspraksis givne definition på dette begreb indebærer, at moderne industridesign ikke - i Italien - kan drage fordel af ophavsretlig beskyttelse - selv ikke for nutidige kunstneres mest velrenomerede og autoritative skabelser, medens beskyttelse kan tillægges 2-dimensionale ornamentmønstre selv med et meget beskedent originalitetsniveau. Kommissionen finder det hensigtsmæssigt - og dette stemmer fuldt ud overens med et stærkt ønske i så henseende, som alle de berørte kredse har givet udtryk for - at en sådan bestemmelse afskaffes uden at afvente en senere harmonisering.

stk. 3

stk. 3 vedrører et andet presserende problem i relation til anvendelsen af princippet om kumulation af mønsterbeskyttelsen og den ophavsretlige beskyttelse. Grønbogen omtaler det problem, som en bestemmelse i Bernerkonventionen har givet anledning til, og hvorefter stater, der er part i denne konvention, kun er forpligtet til at give ophavsretlig beskyttelse til mønstre, der har deres oprindelse i en anden stat, der er part i konventionen, under forudsætning af gensidighed. Hvis man i mønstrets oprindelsesland kun kan få beskyttelse via en registreret mønsterret, er det kun i denne form, man kan påberåbe sig beskyttelse i en anden stat, der er part i Bernerkonventionen, men ikke ophavsretlig beskyttelse.

Denne bestemmelse, der er legitim i en international sammenhæng, hvor det - i mangel af specificerede regler som dem, der gælder for patenter og varemærkers vedkommende - er vanskeligt fuldt ud at basere sig på princippet om national behandling, rejser et problem, når den skal anvendes i en fællesskabsretlig sammenhæng. Det er klart, at denne bestemmelse fører til diskriminerende behandling af de personer, der søger beskyttelse i henhold til lovgivningen i det land, hvor mønstret har sin oprindelse. En italiensk virksomhed - men også ofte en tysk virksomhed - vil i Frankrig eller i Benelux-landene blive nægtet ophavsretlig beskyttelse af sine mønstre med den begrundelse, at sådanne mønstre ikke i henhold til nugældende lovgivning (eller kun meget sjældent i henhold til tysk lovgivning) kan beskyttes via italiensk (eller tysk) ophavsretslov. Men de samme mønstre ville kunne opnå fuld ophavsretlig beskyttelse i Frankrig eller i Benelux-landene, hvis disse havde været mønstrenes oprindelseslande.

Indførelsen af kumulationsprincippet i stk. 2 og afskaffelsen af de mest uacceptable begrænsninger i ophavsretlig beskyttelse i Italien ved fjernelsen af "scindibilità"-kravet, skulle bevirke, at de lande, som giver mønstre en mere generøs beskyttelse efter den ophavsretlige lovgivning, vil kunne acceptere at opgive deres diskriminerende praksis i forholdet mellem EF-landene.

AFSNIT XII

FÆLLESSKABETS MØNSTERKONTOR

Første afdeling

Almindelige bestemmelser

Anden afdeling

Ledelsen af Mønsterkontoret

Tredje afdeling

Administrationsrådet

Artikel 101-112

Disse artikler vedrører den generelle karakter og ledelsen af Fællesskabets Mønsterkontor, det EF-organ, der skal have til opgave at overvåge procedurerne i forbindelse med registrering af EF-mønster i henhold til nærværende forordning.

Bestemmelserne afspejler de relevante bestemmelser i forordningen om EF-varemærker. F.eks. spørgsmålet om personalets status, dets privilegier og immuniteter samt arbejdsproget vil være det samme som det, der er fastsat for Varemærkemyndighedens vedkommende. Mønsterkontorets hjemsted vil blive placeret ved varemærkemyndighedens hjemsted.

Fjerde afdeling
Sagsbehandlings gennemførelse

Artikel 113-119

Ved disse bestemmelser opregnes de afdelinger under EF-Mønsterkontoret, som vil være kompetente til at varetage de forskellige procedurer i henhold til denne forordning.

Der er forudset fire afdelinger:

- en formalitetsundersøgelingsafdeling, der forud for beslutningen om registrering skal undersøge, om de formelle krav til ansøgning er opfyldt, således at der kan gives et registreret EF-mønster,
- en afdeling for administration af mønstre og for juridiske spørgsmål. Denne afdeling er kompetent til at træffe de afgørelser, som kræves i henhold til denne forordning, og som ikke henhører under formalitetsundersøgelingsafdelingens eller ugyldighedsafdelingens kompetence. Afdelingen træffer afgørelser vedrørende indførelse af oplysninger i EF-mønsterregistret og fører listen over anerkendte fuldmægtige,
- en ugyldighedsafdeling, der beskæftiger sig med procedurerne med henblik på en ugyldighedserklæring,
- appelkamre, der træffer afgørelser i sager om appel af de afgørelser, der er truffet af andre afdelinger under Mønsterkontoret.

Da appelkamrene har quasi-judiciel karakter, opstiller artikel 118 en række betingelser, der skal sikre medlemmernes uafhængighed, og som er baseret på de bestemmelser, der er indeholdt i varemærkeforordningen med hensyn til medlemmer af de appelkamre, der er nedsat ved sidstnævnte forordning.

Artikel 120

Under EF-Mønsterkontorets indkøringsperiode vil antallet af sager, der skal behandles af ugyldighedsafdelingerne og appelkamrene nødvendigvis være beskedne for derefter gradvist at stige - formodentlig med et forskelligt tempo for de to afdelingers vedkommende - indtil det er berettiget at supplere Mønsterkontoret med fast personale for at besætte stillingerne i afdelingerne.

Før dette stadium er nået, anses det for hensigtsmæssigt at give den for Mønsterkontoret ansvarlige præsident mulighed for - med henblik på udførelse af opgaver, der varetages af de to afdelinger og på korfristet kontraktbasis - at udpege personer, der har erfaring i sager vedrørende mønstre. De krav, som sådanne personer skal opfylde, er forskellige for de to slags afdelinger, og kravene er naturligvis større, når der er tale om udpegelser af medlemmer til appelkammeret. Også i sidstnævnte tilfælde og for at sikre princippet om medlemmernes uafhængighed, må den kortfristede kontrakt ikke være på under et år.

Kompetencen til at træffe afgørelse, når overgangsperioden er udløbet for de to afdelinger, således at de også skal have fuldtidsansat personale, henhører under Kommissionen, der træffer afgørelse på forslag af den for Mønsterkontoret ansvarlige præsident.

Artikel 121-122

Disse artikler vedrører de budgetmæssige og finansielle regler, der finder anvendelse for EF-Mønsterkontorets vedkommende.

AFSNIT XIII
AFSLUTTENDE BESTEMMELSER

Artikel 123

Mønsterkontorets officielle sprog samt arbejdsprog er de samme som EF-Varemærkemyndighedens. Reglerne om, hvorledes et sprog kan vælges under en procedure ved Mønsterkontoret, vil være noget lettere for EF-Mønsterkontorets vedkommende, fordi der ikke findes nogen indsigelsesprocedure. Reglerne vil blive fastsat i gennemførelsesforordningen, når først Fællesskabets varemærkeforordning er færdigudarbejdet.

Artikel 124

Denne bestemmelse vedrører gennemførelsesforordningen. En gennemførelsesforordning er nødvendig for at de forskellige procedurer kan gennemføres effektivt og ubesværet ved Mønsterkontoret. En række proceduremæssige detaljer (længden af visse frister, nærmere bestemmelse om mønsteransøgningernes udformning osv.) skal fastsættes, således at brugerne af ordningen ved, hvordan de skal gå frem i praksis inden for rammerne af de grundlæggende regler, der er fastsat i hovedforordningen. Praksis med hensyn til vedtagelse af gennemførelsesforordningen efter en lidt mindre rigoristisk procedure end gældende for hovedforordningen for at lette vedtagelsen af ændringer med henblik på en tilpasning af reglerne til fremtidige behov, er en almindelig praksis inden for det industrielle ejendomsretlige område og har allerede været anvendt i forbindelse med det europæiske patent, EF-patentet og EF-varemærket.

Det foreslås, at kompetencen til og proceduren for vedtagelsen af gennemførelsesforordningen skal være den samme som den, der anvendes for afgiftsregulativets vedkommende, af de grunde der er anført under artikel 126 og 127.

Artikel 125

En ordning med udveksling af oplysninger vedrørende afgørelser, der træffes af de forskellige EF-mønsterdomstole og af Mønsterkontorets afdelinger vedrørende fortolkningen af beskyttelseskravene skulle i høj grad bidrage til, at EF-mønsterdomstolenes retspraksis på dette område gøres ensartet. Ordningen omfatter både EF-mønstre og nationale mønsterrettigheder. Oplysninger, der meddeles inden for rammerne af denne ordning, skal med jævne mellemrum gøres til genstand for meningsudvekslinger i Administrationsrådet (artikel 109). På den måde kan Kommissionen på grundlag af dette råds udtalelse tage stilling til, hvor og hvornår et nyt initiativ vil være hensigtsmæssigt med henblik på en tilpasning af reglerne vedrørende kravene til beskyttelse.

Artikel 126-127

Artikel 127 vedrører afgiftsregulativet. Bestemmelsen fastlægger det grundlæggende princip om, at afgifternes størrelse skal fastsættes på et niveau, der sikrer, at provenuen heraf i princippet er tilstrækkelig til, at Mønsterkontorets indtægter og udgifter balancerer. EF-Mønsterkontorets autonome karakter må altså sikres ved at afgifterne fastsættes på et rimeligt niveau. Som allerede nævnt, vil man i denne forbindelse navnlig

lægge vægt på størrelsen af fornyelsesafgifterne, hvis eventuelle progressive strukturer skal fastsættes af den myndighed, der vedtager afgiftsregulativet.

Dette er i overensstemmelse med Fællesskabets institutionelle system, da det følger af den såkaldte udvalgsprocedureafgørelse, at vedtagelsen af afgiftsregulativet - på grund af dets karakter af sekundær lovgivning i forhold til hovedforordningen - er en opgave, der henhører under Kommissionen (artikel 126).

Artikel 128

I denne sidste bestemmelse indføres der en sondring mellem det tidspunkt, hvor forordningen træder i kraft - dvs. bliver til lov, der har retskraft inden for Fællesskabet - og det tidspunkt, hvor den faktiske anvendelse af forordningens regler skal starte, og navnlig hvornår EF-Mønsterkontoret ville åbne sine døre for offentligheden.

Den formelle ikrafttræden kan fastsættes til 60. dag efter forordningens offentliggørelse i EFT. Det er nødvendigt med en længere periode til forberedelsen af Mønsterkontorets åbning. Med henblik herpå skal der udføres et betydeligt forberedende arbejde, idet man skal udarbejde og vedtage gennemførelsesforordningen, vælge det vigtigste personale, som skal starte Mønsterkontorets drift, først og fremmest vicepræsidenten, samt vælge og indrette den bygning, hvor EF-Mønsterkontoret skal have til huse: dette er kun nogle af de mange opgaver, der skal fuldføres, før Mønsterkontoret kan åbnes for offentligheden. Arbejdet i forbindelse med åbningens forberedelse skal udføres af Kommissionens tjenestegrene, som vil få behov for bistand fra specialister fra forskellige medlemsstater.

Kommissionen håber, at EF-Mønsterkontoret kan åbnes for offentligheden tre år efter datoen for denne forordnings endelige vedtagelse.

Forslag til
EUROPA-PARLAMENTETS OG RÅDETS FORORDNING
om EF-mønstre

EUROPA-PARLAMENTET OG RÅDET FOR DEN EUROPÆISKE UNION HAR -

under henvisning til traktaten om oprettelse af Det Europæiske Fællesskab, særlig artikel 100A,

under henvisning til forslag fra Kommissionen⁽¹⁾,

under henvisning til udtalelse fra Det Økonomiske og Sociale Udvalg⁽²⁾,
og

ud fra følgende betragtninger:

1. Ifølge traktaten har Fællesskabet til mål at skabe en stadig snævrere sammenslutning mellem de europæiske folk, at fremme snævrere forbindelser mellem de stater, der tilhører Fællesskabet, samt gennem fælles handling at sikre økonomiske og sociale fremskridt for Fællesskabets lande ved at fjerne de skranker, der deler Europa; med henblik herpå indeholder traktaten bestemmelser om oprettelse af et indre marked omfattende fjernelse af hindringer for de frie varebevægelser og gennemførelse af en ordning, der sikrer, at konkurrencen inden for fællesmarkedet ikke fordrejes; en ensartet ordning til opnåelse af et EF-mønster, der tillægges samme beskyttelse med samme retsvirkninger inden for hele Fællesskabets område, vil yderligere fremme disse mål;

(1) EFT nr.

(2) EFT nr.

2. kun Benelux-landene har indført en ensartet mønsterbeskyttelseslovgivning; den eneste anden mønsterbeskyttelse, der eksisterer i Fællesskabet, er et nationalt lovgivningsanliggende, hvis virkninger er begrænset til vedkommende medlemsstats nationale territorium; i én medlemsstat findes der ikke på nuværende tidspunkt nogen mønsterlovgivning; identiske mønstre kan beskyttes forskelligt i forskellige medlemsstater og til fordel for forskellige indehavere; dette kan ikke undgå at føre til konflikter i samhandelen mellem medlemsstaterne;

3. betydelige forskelle mellem medlemsstaternes mønsterlovgivning forhindrer og fordrejer konkurrencen inden for Fællesskabet mellem producenter af beskyttede produkter, fordi samhandelen og konkurrencen inden for Fællesskabet for så vidt angår produkter, der inkorporerer et mønster - i sammenligning med den indenlandske samhandel - forhindres og fordrejes på grund af en lang række ansøgninger, mønstermyndigheder, procedurer, love, nationalt begrænsede enerettigheder kombineret med betydelige administrative udgifter med deraf følgende store omkostninger og afgifter til skade for ansøgeren;

4. den omstændighed, at mønsterbeskyttelsens retsvirkninger er begrænset til den enkelte medlemsstats territorium, hvad enten medlemsstaternes lovgivning er blevet harmoniseret eller ej, kan føre til en opdeling af det indre marked for designprodukter i områder med forskellige rettighedshavere og således udgøre en hindring for frie varebevægelser;

5. dette nødvendiggør indførelsen af en EF-mønsterret, der er direkte anvendelig i hver enkelt medlemsstat, samt indførelsen af et EF-mønsterkontor, der har beføjelser inden for hele Fællesskabet, fordi det kun på denne måde vil være muligt - via én enkelt ansøgning til et fælles mønsterkontor, hvor der følges én og samme procedure efter én og samme mønsterlovgivning - at få etableret et område omfattende samtlige medlemsstater;
6. det påhviler således Fællesskabet at vedtage de fornødne foranstaltninger med henblik på at nå disse mål, som ikke kan gennemføres af de enkelte medlemsstater enkeltvis, og som - på grund af omfanget og retsvirkningerne af indførelsen af en EF-mønsterret og etableringen af et EF-mønsterkontor - kun kan virkeliggøres af Fællesskabet som sådant;
7. et godt design er et vigtigt element for de af Fællesskabets industrier, der konkurrerer med industrier fra andre lande, og er i mange tilfælde bestemmende for, om det til designet knyttede produkt får kommerciel succes; en bedre beskyttelse af industriel formgivning vil ikke alene fremme de enkelte mønsterfrembringers bidrag til summen af Fællesskabets formåen på dette område, men vil også fremme innovation og udvikling af nye produkter samt investering i produktionen heraf; en mere lettilgængelig mønsterbeskyttelsesordning, der er tilpasset det indre markeds behov, er derfor af vital betydning for Fællesskabets industrier;
8. en sådan mønsterbeskyttelsesordning vil være den nødvendige forudsætning for at kunne opnå en tilsvarende mønsterbeskyttelse på Fællesskabets vigtigste eksportmarkeder;

9. visse mønstre, der er frembragt til at opfylde en bestemt funktion, og som ikke giver nogen mulighed for at tilføje et yderligere og arbitrært mønsterelement, bør dog være udelukket fra en sådan beskyttelse;
10. kompatibilitet mellem produkter af forskellig udformning bør ikke hindres ved at udvide beskyttelsen til at omfatte mønstre på mekaniske sammenkoblinger;
11. som undtagelse herfra kan mekaniske sammenkoblinger udgøre et vigtigt element i de innovative karakteristika i modulprodukter specielt udformet med henblik på at muliggøre, at et ubegrænset antal af sådanne produkter - der kan være identiske eller forskellige, men indbyrdes udskiftelige - sammenkobles samtidig inden for et modulært system og bør derfor kunne beskyttes; men denne undtagelse bør ikke forhindre, at en del af et ikke-modulært system udskiftes med en anden del af en anden oprindelse, blot fordi den pågældende del nødvendigvis må have en bestemt form og konfiguration for at gøre det muligt for de to dele at virke sammen og udføre den tilsigtede funktion;
12. retlig mønsterbeskyttelse kan under visse omstændigheder åbne mulighed for skabelse af monopoler for generiske produkters vedkommende tillige med konkurrenceneutraliserede markeder ved på urimelig måde at binde forbrugeren til en bestemt fabrikat af et produkt, og indførelsen af en bestemmelse er derfor nødvendig for - under ganske særlige betingelser - at åbne mulighed for reproduktion af mønstre på dele af et sammensat produkt med henblik på reparation;
13. bestemmelserne i denne forordning berører ikke anvendelsen af konkurrencereglerne i EØF-traktatens artikel 85 og 86;

14. en EF-mønsterret skal være afpasset efter de behov, der gør sig gældende inden for alle Fællesskabets industrisektorer, og disse er mange og forskelligartede;
15. nogle af disse sektorer fremstiller en lang række mønstre til produkter, der ofte har kort levetid, hvor beskyttelse uden omstændelige registreringsformaliteter er en fordel, og hvor beskyttelsens varighed er af mindre betydning; på den anden side er der industrisektorer, som ønsker fordelene ved registrering på grund af den hermed forbundne større retssikkerhed, og som kræver mulighed for en længere beskyttelsestid svarende til deres produkters forventede levetid;
16. dette nødvendiggør to former for beskyttelse, en ikke-registreret mønsterret af kort varighed og en anden registreret mønsterrettighed af længere varighed;
17. en registreret EF-mønsterret forudsætter, at der etableres og føres et register, hvori alle de ansøgninger, der opfylder de formelle betingelser, og som har fået tillagt en ansøgningsdato, registreres; skal disse funktioner opfyldes må der etableres et EF-mønsterkontor; registreringsordningen skal ikke være baseret på en - forud for registreringen - materiel undersøgelse af, om beskyttelsesbetingelserne er opfyldt, hvorved ansøgers besvar i forbindelse med registrering og andre procedurer holdes på et minimum;

18. en EF-mønsterret skal ikke gives, medmindre mønstret er nyt, i den forstand, at det ikke er identisk med andre tidligere mønstre, der er blevet offentliggjort og medmindre det også har individuel karakter i forhold til andre mønstre, der stadig udnyttes på markedet, eller som tidligere er blevet offentliggjort efter registrering som et stadigt gyldigt EF-mønster eller en stadig gyldig mønsterret i en medlemsstat;
19. det er også nødvendigt at give mønsterfrembringeren eller den, til hvem hans ret er overgået, mulighed for at afprøve de produkter, hvori mønstret inkorporeres, på markedet, før han tager stilling til, hvorvidt beskyttelse via et registreret EF-mønster er ønskelig; det er derfor nødvendigt med en bestemmelse om, at offentliggørelse af mønstret foretaget af mønsterfrembringeren selv eller af den, til hvem hans ret er overgået, eller uretmæssig offentliggørelse - inden for en periode på tolv måneder forud for indgivelsen af ansøgning om registrering af et EF-mønster - ikke må skade det pågældende mønsters nyhed eller individuelle karakter;
20. den eneret, der tillægges ved et registreret EF-mønster, modsvares logisk af den større retssikkerhed, der er forbundet med registrering; det er derimod hensigtsmæssigt, at det ikke-registrerede EF-mønster kun giver en ret til at forhindre kopiering, og at en sådan ret også skal omfatte handel med produkter, hvori ulovlige mønstre er inkorporeret;
21. håndhævelsen af disse rettigheder bør overlades til national lovgivning, og det er derfor nødvendigt i et vist omfang at indføre elementære sanktioner i samtlige medlemsstater; dette vil åbne mulighed for - uanset i hvilket land håndhævelsen søges foretaget - at standse mønsterkrænkende handlinger, at opnå oplysninger om krænkerens kilde og distributionskanaler og at beslaglægge mønsterkrænkende produkter;

22. dersom sager vedrørende gyldigheden af et registreret EF-mønster henlægges til ét sted, vil dette spare tid og penge sammenlignet med procedurer, der involverer forskellige nationale domstole; hvis dette ene sted er en domstol i det land, hvor mønsterindehaveren er bosiddende, vil det stadig kunne medføre unødige omkostninger og vanskeligheder for den, der fra et andet land anfægter gyldigheden; derfor er det hensigtsmæssigt, at EF-Mønsterkontoret selv direkte kan behandle de af Kommissionen, medlemsstaterne eller tredjemand anlagte søgsmål vedrørende gyldighed;
23. særlig Kommissionens og medlemsstaternes mulighed for intervention vil i høj grad bidrage til fastlæggelsen af en fast praksis vedrørende kravene til beskyttelse;
24. det er nødvendigt at fastsætte visse garantier, herunder ret til at appellere til et appelkammer og i sidste instans til EF-Domstolen; en sådan procedure vil bidrage til udvikling af en ensartet fortolkning af kravene til EF-mønsters gyldighed;
25. det er et grundlæggende mål, at proceduren med henblik på erhvervelse af et registreret EF-mønster skal medføre mindst mulige omkostninger og vanskeligheder for ansøgerne, således at proceduren gøres let tilgængelig for små og mellemstore virksomheder samt for individuelle mønsterfrembringere;

26. industrisektorer, der inden for korte perioder frembringer en lang række mønstre, der måske har kort levetid, og hvoraf kun nogle måske bliver markedsført, vil ofte foretrække et ikke-registreret mønster; for disse sektorer er der også behov for lettere adgang til et registreret EF-mønster; muligheden for at kombinere flere mønstre i én kollektiv ansøgning vil opfylde dette behov;
27. den normale bekendtgørelse, der finder sted efter registrering af et EF-mønster, kan i visse tilfælde medføre, at muligheden for en kommerciel succes for produkter, hvori mønstret er involveret, elimineres eller forringes; muligheden for at opnå udsættelse af bekendtgørelsen i et rimeligt tidsrum er en løsning i sådanne tilfælde;
28. det er vigtigt, at de rettigheder, der tillægges ved EF-mønstret, kan håndhæves effektivt overalt inden for Fællesskabet; for at sikre dette må der fastsættes særlige regler for tvister vedrørende EF-mønstre; hvad angår sager om mønsterkrænkelse og ugyldighed vil en begrænsning af antallet af nationale domstole, der tillægges kompetence i disse sager, bidrage til en yderligere specialisering hos dommerne; med henblik herpå bør medlemsstaterne udpege "EF-mønsterdomstole";
29. ved udformningen af den ordning, der skal gælde for tvister, bør "forum shopping" så vidt muligt undgås; det er derfor nødvendigt at fastlægge klare regler for den internationale kompetence;

30. denne forordning er ikke til hinder for, at der på mønstre, der er beskyttede som EF-mønstre, anvendes andre relevante love i medlemsstaterne, såsom dem, der vedrører mønsterbeskyttelse opnået ved registrering eller dem, der vedrører ikke-registrerede mønsterrettigheder, varemærker, patenter og brugsmønstre, illoyal konkurrence eller civilretligt ansvar;
31. i afventning af en harmonisering af ophavsretslovene er det vigtigt at fastlægge princippet om kumulation af beskyttelsen i henhold til forordningen om EF-mønstre og i henhold til ophavsretslovgivningen, dog således at medlemsstaterne frit kan fastsætte omfanget af den ophavsretlige beskyttelse og de betingelser, hvorunder denne beskyttelse kan tillægges; hvad angår forholdet mellem medlemsstater, forbyder EF-lovgivningen allerede medlemsstaterne at stille krav om, at ophavsretlig beskyttelse kun gives under forudsætning af gensidighed; det er nødvendigt, at nationale retsbestemmelser og praksis, der er uforenelig hermed, afskaffes -

UDSTEDT FØLGENDE FORORDNING:

AFSNIT I
ALMINDELIGE BESTEMMELSER

Artikel 1
EF-mønster

1. Et mønster, der opfylder de i denne forordning fastsatte betingelser, skal beskyttes i henhold til en EF-ordning om rettigheder, i det følgende benævnt "EF-mønster".
2. Et EF-mønster beskyttes i henhold til bestemmelserne i denne forordning
 - a) som et "ikke-registreret EF-mønster" uden iagttagelse af nogen formalitet
 - b) som et "registreret EF-mønster", hvis det registreres i overensstemmelse med denne forordning.
3. EF-mønstre har enhedskarakter. De har samme retsvirkninger overalt inden for Fællesskabet; et mønster kan kun registreres, overdrages, opgives eller erklæres ugyldigt med virkning for hele Fællesskabet. Dette princip og dets konsekvenser gælder, medmindre andet er fastsat i denne forordning.

Artikel 2
EF-Mønsterkontoret

Der oprettes et EF-mønsterkontor, i det følgende benævnt "Mønsterkontoret".

AFSNIT II
MØNSTERLOVGIVNINGEN

Første afdeling
Betingelserne for beskyttelse

Artikel 3
Definitioner

I denne forordning forstås ved:

- a) "mønster" et produkts udseende - det være sig produktet som helhed eller en del heraf - og hvor udseendet er bestemt af produktets særlige linjer, konturer, farver, form og/eller af selve produktmaterialet og/eller produktets ornament
- b) "produkt" en produktenhed fremstillet industrielt eller håndværksmæssigt, herunder indbefattet dele, der er bestemt til at blive samlet til en kompleks enhed, et sæt eller en sammensætning af enheder, samt pakning, præsentation, grafiske symboler og typografiske skrifttyper; et edb-program eller et halvlederprodukt anses ikke for et produkt.

Artikel 4
Almindelige betingelser for beskyttelse

1. Et mønster skal kunne beskyttes af et EF-mønster, dersom mønstret er nyt og af individuel karakter.
2. Et mønster anvendt på et produkt, som udgør en del af et sammensat produkt, anses kun for at være nyt og havende individuel karakter i det omfang mønstret anvendt på delproduktet som sådant opfylder betingelserne med hensyn til nyhed og individuel karakter.

Artikel 5
Nyhedskravet

1. Et mønster anses for nyt, hvis der ikke før referencedatoen er blevet offentliggjort et hermed identisk mønster. Mønstre anses for identiske, hvis deres specifikke karakteristika kun adskiller sig fra hinanden på uvæsentlige punkter.
2. Et mønster anses for at være blevet offentliggjort, hvis det efter registreringen er blevet offentliggjort eller på anden måde fremvist, benyttet i handel eller afsløret. Et mønster anses dog ikke for offentliggjort alene af den grund, at det er blevet fremvist for en tredjemand eksplicit eller implicit betinget af fortrolighed.

Artikel 6
Individuel karakter

1. Et mønster anses for at have individuel karakter, hvis det giver den informerede bruger et helhedsindtryk af at adskille sig markant fra det helhedsindtryk, som et mønster af den i stk. 2 nævnte art giver en sådan bruger.
2. Med henblik på anvendelsen af stk. 1 skal et mønster være:
 - a) i handel på markedet på referencedatoen det være sig inden for eller uden for Fællesskabet, eller
 - b) blevet offentliggjort efter registreringen som et registreret EF-mønster eller som en mønsterrettighed i en medlemsstat, forudsat at beskyttelsen ikke er udløbet på referencedatoen.
3. Ved vurderingen af et mønsters individuelle karakter skal lighedspunkter principielt tillægges større vægt end forskelle, og der skal tages hensyn til den grad af frihed, som frembringeren har haft ved udviklingen af mønstret.

Artikel 7

Referencedatoen

Referencedatoen i henhold til artikel 5, stk. 1, første punktum, og artikel 6, stk. 2, er:

- a) for ikke-registrerede mønstres vedkommende: den dato, hvor mønstret, for hvilket der søges om beskyttelse, første gang blev offentliggjort af mønsterfrembringeren eller den, til hvem hans ret er overgået, eller af tredjemand som et resultat af oplysninger eller foranstaltninger meddelt eller truffet af mønsterfrembringeren eller den, til hvem hans ret er overgået
- b) for registrerede EF-mønstres vedkommende: den dato, hvor der er indgivet ansøgning om registrering eller - hvis der begæres prioritet - da prioritetstidspunktet.

Artikel 8

Ikke-nyhedsskadelig offentliggørelse

1. Hvis et mønster, for hvilket der søges om beskyttelse som et registreret EF-mønster, er blevet offentliggjort af frembringeren eller den, til hvem hans ret er overgået, eller af en tredjemand som et resultat af oplysninger eller foranstaltninger meddelt eller foretaget af mønsterfrembringeren eller den, til hvem hans ret er overgået, eller som en konsekvens af misbrug i forhold til frembringeren eller den, til hvem hans ret er overgået, i løbet af de tolv måneder, der går forud for tidspunktet for indgivelsen af ansøgningen eller - hvis der begæres prioritet - forud for prioritetstidspunktet, skal der ikke tages hensyn til sådan offentliggørelse med henblik på anvendelsen af artikel 5 og 6.
2. Stk. 1 finder ikke anvendelse, hvis genstanden for den uretmæssige offentliggørelse er et mønster, der har ført til et registreret EF-mønster eller en mønsterrettighed i en medlemsstat.

Artikel 9

Ikke-arbitrære tekniske mønstre samt mønstre på sammenkoblinger

1. En EF-mønsterret kan ikke erhverves til et mønster, i det omfang produktets tekniske funktion ikke levner noget spillerum for arbitrære elementer i produktets udseende.
2. Der kan ikke opnås EF-mønsterret til et mønster, i det omfang det nødvendigvis må reproduceres i dets nøjagtige form og dimensioner for at produktet, hvori mønstret er inkorporeret eller hvorpå det anvendes, rent mekanisk kan samles med eller tilkobles et andet produkt.
3. Uanset stk. 2 skal der under de i artikel 5 og 6 fastsatte betingelser kunne opnås en EF-mønsterret til et mønster, der giver mulighed for en samtidig og uendelig sammenbygning eller samling af produkter i et modulopbygget system bestående af identiske eller indbyrdes udskiftelige elementer.

Artikel 10

Mønstre, der strider mod den offentlige orden

Der kan ikke opnås et EF-mønster på et mønster, dersom udnyttelsen eller offentliggørelsen af mønstret strider mod den offentlige orden eller sædeligheden.

Anden afdeling
Beskyttelsens omfang og varighed

Artikel 11
Beskyttelsens omfang

1. Den ved EF-mønstret tillagte beskyttelse omfatter ethvert mønster, der giver den informerede bruger et helhedsindtryk af at være stort set identisk.
2. Med henblik på at vurdere beskyttelsens omfang tillægges principielt lighedspunkter mellem mønstre større vægt end forskelle, og der skal tages hensyn til den grad af frihed, som frembringeren har haft ved udviklingen af sit mønster.

Artikel 12
Begyndelses- og sluttidspunktet for det ikke-registrerede
EF-mønsters beskyttelse

Et mønster, der opfylder de i første afdeling fastsatte betingelser, beskyttes uden iagttagelse af nogen formalitet som et ikke-registreret EF-mønster for en periode af 3 år regnet fra den i artikel 7, litra a), angivne dato.

Artikel 13
Begyndelses- og sluttidspunktet
for det registrerede EF-mønsters beskyttelse

Når Mønsterkontoret har foretaget registrering, beskyttes et mønster, som opfylder de i første afdeling fastsatte betingelser, ved et registreret EF-mønster for en periode af fem år regnet fra den dag, hvor registreringsansøgningen blev indgivet. Beskyttelsesperioden kan forlænges i overensstemmelse med artikel 53.

Tredje afdeling
Den EF-mønsterberettigede

Artikel 14
Retten til EF-mønstret

1. Retten til EF-mønstret tilkommer frembringeren eller den, til hvem hans ret er overgået.
2. Er et mønster blevet frembragt af en arbejdstager som led i udførelsen af hans opgaver eller efter anvisninger fra hans arbejdsgiver, tilkommer retten til EF-mønstret arbejdsgiveren, medmindre andet er fastsat ved aftale.

Artikel 15
Mønstre frembragt af flere personer

Har to eller flere personer i fællesskab frembragt et mønster, tilkommer retten til EF-mønstret de pågældende i fællesskab.

Artikel 16

Krav vedrørende spørgsmålet om,
hvem der er berettiget til et EF-mønster

1. Dersom en person, der ikke er berettiget i henhold til artikel 14, gør krav på retten til et ikke-registreret EF-mønster, eller dersom et registreret EF-mønster er blevet registreret i en ikke-berettiget persons navn, kan den person, der er berettiget til mønstret i henhold til den pågældende bestemmelse - uden at hans adgang til andre retsmidler derved begrænses - kræve at EF-mønstret overføres til ham.
2. Er en person i fællesskab med en anden berettiget til et EF-mønster, kan han i overensstemmelse med stk. 1 kræve at blive medindehaver af mønstret.
3. Er der tale om et registreret EF-mønster skal søgsmål med henblik på overførelse, jf. stk. 1, anlægges senest inden for en periode af to år efter datoen for bekendtgørelsen af EF-mønstrets registrering. Denne bestemmelse finder ikke anvendelse, hvis indehaveren af det registrerede EF-mønster - da mønstret blev registreret eller overdraget til ham - vidste, at han ikke var berettiget til mønstret.
4. Er der tale om et registreret EF-mønster skal der ved anlæggelse af søgsmål, jf. stk. 1, ske indførsel herom i mønsterregistret. Den endelige afgørelse i sagen eller en hver anden afslutning af sagen indføres ligeledes.

Artikel 17

Retsvirkningerne af en dom vedrørende spørgsmålet om, hvem der er berettiget til et registreret EF-mønster

1. I tilfælde af en fuldstændig ændring af ejerforholdet til et registreret EF-mønster som følge af søgsmål i henhold til artikel 16, stk. 1, bortfalder licenser og andre rettigheder ved indførelsen i mønsterregistret af navnet på den person, der er berettiget til mønstret.
2. Såfremt indehaveren af det registrerede EF-mønster eller en licenshaver - før et i henhold til artikel 16, stk. 1, anlagt søgsmål er blevet registreret - har udnyttet mønstret inden for Fællesskabet eller har truffet seriøse og effektive forberedelser med henblik herpå, kan han fortsætte udnyttelsen, såfremt han inden for den i gennemførelsesforordningen fastsatte frist anmoder den nye mønsterhaver, der er indført i mønsterregistret, om en ikke-eksklusivlicens. Licensen skal meddeles for et rimeligt tidsrum og på rimelige betingelser.
3. Stk. 2 finder ikke anvendelse, såfremt mønsterhaveren eller licenshaveren på det tidspunkt, hvor han begyndte at udnytte mønstret eller traf forberedelser med henblik herpå, var i ond tro.

Artikel 18

Formodning til fordel for den registrerede person

Den person, i hvis navn ansøgning om registrering af et EF-mønster er indgivet, skal, for så vidt angår behandlingen ved Mønsterkontoret, anses for den berettigede person.

Artikel 19

Frembringerens specifikke rettigheder

Frembringeren har i forhold til ansøgeren eller indehaveren af et registreret EF-mønster ret til over for Mønsterkontoret eller i mønsterregistret at blive nævnt som frembringeren. Hvis mønstret er et resultat af et teamwork kan en angivelse af det pågældende team erstatte en angivelse af de enkelte frembringere.

Fjerde afdeling

EF-mønstrets retsvirkninger

Artikel 20

De til et ikke-registreret EF-mønster knyttede rettigheder

Et ikke-registreret EF-mønster giver indehaveren ret til at forbyde tredjemand, der ikke har hans samtykke, at kopiere mønstret eller benytte et mønster, der falder inden for det ikke-registrerede EF-mønsters beskyttelsesområde, og som er resultatet af en sådan kopiering. Den ovennævnte benyttelse omfatter navnlig fremstilling, udbydelse til salg, markedsføring eller brug af et produkt, hvori et sådant mønster er inkorporeret, eller hvorpå det anvendes, samt import, eksport eller lagerføring af et produkt med henblik herpå.

Artikel 21

De til et registreret EF-mønster knyttede rettigheder

1. Et registreret EF-mønster giver indehaveren en eneret til at anvende mønstret og forbyde tredjemand, der ikke har hans samtykke, at benytte et mønster, der falder inden for det registrerede EF-mønsters beskyttelsesområde. Den ovennævnte benyttelse omfatter navnlig fremstilling, udbydelse til salg, markedsføring eller brug af et produkt, hvori et sådant mønster er inkorporeret, eller hvorpå det anvendes, samt import, eksport eller lagerføring af et sådant produkt med henblik herpå.
2. Uanset stk. 1 giver et registreret EF-mønster, hvis bekendtgørelse er blevet udsat i henhold til artikel 52, dets rettighedshaver de i artikel 20 nævnte rettigheder.

Artikel 22

Begrænsninger i EF-mønstrets retsvirkninger

1. De til EF-mønstret knyttede rettigheder omfatter ikke:
 - a) handlinger, der foretages i privat og ikke-kommercielt øjemed
 - b) handlinger, der foretages i forsøgsøjemed
 - c) reproduktion, der finder sted med henblik på citering eller undervisning, forudsat at en sådan handling er forenelig med god forretningspraksis og ikke i urimeligt omfang skader den normale udnyttelse af mønstret samt under betingelse af oprindelsesangivelse.
2. De til EF-mønstret knyttede rettigheder omfatter endvidere ikke:
 - a) udstyr til skibe og fly, der er registreret i et tredjeland, dersom sådanne fartøjer midlertidigt kommer ind på Fællesskabets territorium
 - b) indførsel til Fællesskabet af reservedele og tilbehør med henblik på reparation af sådanne fartøjer
 - c) udførelse af reparationer på sådanne fartøjer.

Artikel 23

Brug af et registreret EF-mønster med henblik på reparation

De ved et registreret EF-mønster tillagte rettigheder kan ikke udøves over for tredjemand, som - efter tre år fra den første markedsføring af et produkt, hvori mønstret er inkorporeret, eller hvorpå det anvendes - benytter mønstret i henhold til artikel 21, forudsat at:

- a) det produkt, hvori mønstret er inkorporeret, eller hvorpå det anvendes, er en del af et sammensat produkt, hvis udseende det beskyttede mønster er afhængig af,
- b) formålet med en sådan brug er at give mulighed for at reparere et sammensat produkt, således at det får sit oprindelige udseende, og
- c) offentligheden ikke vildledes med hensyn til oprindelsen af det produkt, der benyttes til reparationen.

Artikel 24

Konsumtion

De til EF-mønstret knyttede rettigheder omfatter ikke handlinger i relation til produkter, der inkorporerer, eller hvorpå der anvendes et mønster, der falder inden for rammerne af EF-mønstrets beskyttelse, når produktet er blevet markedsført i Fællesskabet af indehaveren af EF-mønstret eller med dennes samtykke.

Artikel 25

Ret på grundlag af tidligere brug i forhold til et registreret EF-mønster

De til et registreret EF-mønster knyttede rettigheder kan ikke gøres gældende over for tredjemand, der kan bevise, at han:

- a) før datoen for ansøgningens indgivelse, eller
- b) dersom der begæres prioritet, før prioritetstidspunktet

i god tro har påbegyndt udnyttelse inden for Fællesskabet - eller har truffet væsentlige foranstaltninger med henblik herpå - af et mønster, der falder inden for det registrerede EF-mønsters beskyttelsesområde, og som er blevet udviklet uafhængigt af det sidstnævnte, men som på det pågældende tidspunkt endnu ikke er blevet offetliggjort. Tredjemand skal i så fald være berettiget til at udnytte mønstret i det omfang, det er nødvendigt for den virksomhed, for hvilket mønstret blev eller skulle benyttes. Denne ret kan ikke overdrages adskilt fra virksomheden.

Femte afdeling

Ugyldighed

Artikel 26

Ugyldighedserklæring

1. Et EF-mønster kan kun erklæres ugyldigt af en EF-mønsterdomstol. Et registreret EF-mønster kan også erklæres ugyldigt af Mønsterkontoret efter den i afsnit VII fastsatte procedure.
2. Begæring om ugyldighedserklæring kan indgives selv efter at EF-mønstret er bortfaldet eller efter, at der er givet afkald herpå.

Artikel 27
Ugyldighedsgrunde

1. Et EF-mønster kan kun erklæres ugyldigt,
 - a) hvis det beskyttede mønster ikke opfylder de i artikel 4 fastsatte betingelser, eller
 - b) hvis mønstrets specifikke tekniske karakteristika og/eller sammenkoblingselementer ikke kan beskyttes i henhold til artikel 9, stk. 1, eller stk. 2, eller
 - c) hvis mønstrets udnyttelse eller offentliggørelse strider mod den offentlige orden eller sædeligheden, eller
 - d) hvis indehaveren af EF-mønstret ikke i henhold til en domstolsafgørelse er berettiget i henhold til bestemmelserne i artikel 14 og 15.

2. Et EF-mønster kan også erklæres for ugyldigt, hvis et hermed stridende mønster, der er blevet offentliggjort efter referencedatoen, jf. artikel 7, litra a) eller b), er beskyttet fra en dato, der ligger forud for referencedatoen, ved et registreret EF-mønster eller en registreret mønsterrettighed i en eller flere medlemsstater eller ved en ansøgning om en sådan rettighed.

3. Uanset artikel 1, stk. 3,
 - a) skal ugyldighed i det i stk. 1, litra c), nævnte tilfælde kun erklæres i forhold til den eller de medlemsstater, hvor ugyldighedsgrundene foreligger,
 - b) skal ugyldighed i det i stk. 2 nævnte tilfælde og i det omfang, de pågældende rettigheder eller ansøgningen om sådanne rettigheder kun har virkning i forhold til én eller nogle medlemsstater kun erklæres med retsvirkning for en sådan eller sådanne medlemsstater.

Artikel 28

Ugyldighedens retsvirkninger

1. Erklæres et EF-mønster for ugyldigt, bortfalder de retsvirkninger, der i henhold til denne forordning er knyttet til mønstret, med virkning fra rettens indtræden.

2. Med forbehold af nationale bestemmelser enten om krav på erstatning for skade, der skyldes fejl eller ond tro fra EF-mønsterhaverens side, eller for uberettiget berigelse, berører den tilbagevirkende kraft, der er knyttet til EF-mønstrets ugyldighed, ikke:
 - a) afgørelser i sager om mønsterkrænkelse, som har fået retskraft og er blevet fuldbyrdet før afgørelsen om ugyldighed
 - b) aftaler indgået før afgørelsen om ugyldighed, i det omfang de er blevet opfyldt før afgørelsen; beløb erlagt i henhold til den pågældende aftale kan dog ud fra rimelighedsbetragtninger kræves tilbagebetalt, når omstændighederne tilsiger det.

AFSNIT III

EF-MØNSTRE SOM GENSTAND FOR EJENDOMSRET

Artikel 29

EF-mønsters ligestilling med nationale mønstre

1. Medmindre andet er fastsat i artikel 30-34, skal et EF-mønster som genstand for ejendomsret i sin helhed og gældende for hele Fællesskabets område betragtes som et nationalt mønster i den medlemsstat:
 - a) hvor indehaveren har sit hovedsæde eller sin bopæl på referencedatoen, eller
 - b) hvor indehaveren, såfremt litra a) ikke finder anvendelse, har et forretningssted på referencedatoen.
2. For så vidt angår et registreret EF-mønster, finder stk. 1 anvendelse på grundlag af de oplysninger, der fremgår af mønsterregistret.
3. Indehaves et mønster af flere personer i fællesskab og opfylder to eller flere af dem den i stk. 1, litra a), fastsatte betingelse - eller dersom denne bestemmelse ikke finder anvendelse - den i stk. 1, litra b), fastsatte betingelse, skal den i stk. 1 nævnte medlemsstat fastlægges
 - a) for det ikke-registrerede EF-mønsters vedkommende under henvisning til den mønsterindehaver, der udpeges efter fælles uoverenskomst
 - b) for det registrerede EF-mønsters vedkommende under henvisning til den første indehaver, der er anført i mønsterregistret.
4. Finder stk. 1, 2 og 3 ikke anvendelse, er den i stk. 1 nævnte medlemsstat den medlemsstat, hvor Mønsterkontoret har sit hjemsted.

Artikel 30
Overdragelse

1. Et EF-mønster kan overdrages.
2. For overdragelse af et registreret EF-mønster gælder følgende bestemmelser:
 - a) efter anmodning fra en af parterne skal overdragelsen indføres i EF-mønsterregistret og bekendtgøres
 - b) så længe overdragelsen ikke er indført i mønsterregistret, kan rettighedserhververen ikke gøre de rettigheder gældende, som følger af det registrerede EF-mønster
 - c) skal der i forhold til Mønsterkontoret overholdes frister, kan rettighedserhververen afgive de fornødne erklæringer over for dette, så snart anmodning om registrering af overdragelsen af rettigheder er indgivet til Mønsterkontoret
 - d) alle dokumenter, der skal meddeles indehaveren af et registreret EF-mønster, skal stiles til den person, der er registreret som indehaver, eller til dennes repræsentant, hvis der er udpeget en sådan.

Artikel 31

Et registreret EF-mønster som genstand for
omsætningsbeskyttede rettigheder

1. Et registreret EF-mønster kan pantsættes eller gøres til genstand for anden omsætningsbeskyttet ret.
2. De i stk. 1 omhandlede rettigheder skal, såfremt en af parterne anmoder herom, indføres i EF-mønsterregistret og bekendtgøres.

Artikel 32

Et registreret EF-mønster som genstand for tvangsfuldbyrdelse

1. Et registreret EF-mønster kan gøres til genstand for tvangsfuldbyrdelse.
2. Enekompetent med hensyn til tvangsfuldbyrdelse i relation til et registreret EF-mønster er domstolene og myndighederne i den medlemsstat, der er omhandlet i artikel 29.
3. Tvangsfuldbyrdelse skal, såfremt en af parterne anmoder herom, indføres i EF-mønsterregistret og bekendtgøres.

Artikel 33

Konkursbehandling eller tilsvarende bobehandlinger

1. Indtil fælles regler for medlemsstaterne træder i kraft på dette område, kan et EF-mønster alene inddrages i konkursbehandling eller tilsvarende bobehandlinger i den medlemsstat, hvor sådan behandling først indledes i henhold til den nationale lovgivning eller konventioner, der finder anvendelse på dette område.
2. Indgår et EF-mønster i konkursbehandling eller tilsvarende bobehandlinger, skal dette på begæring af den kompetente nationale myndighed indføres i EF-mønsterregistret og bekendtgøres.

Artikel 34

Licens

1. Der kan gives licens på udnyttelse af et EF-mønster for hele Fællesskabet eller en del af dette. Licensen kan være en eksklusiv eller en ikke-eksklusiv licens.
2. Medmindre andet er fastsat i licensaftalen, kan licenstageren kun anlægge sag om krænkelse af et EF-mønster, hvis indehaveren af dette har givet sit samtykke hertil. Indehaveren af en eksklusiv licens kan dog anlægge en sådan sag, hvis EF-mønsterindehaveren - efter at have været blevet opfordret hertil - ikke selv har anlagt sag om krænkelse inden for et rimeligt tidsrum.
3. Enhver licenstag har ret til at indtræde i en af EF-mønsterhaveren anlagt sag om krænkelse med henblik på at få erstatning for den skade, han måtte have lidt.
4. Meddelelse eller overdragelse af en licens på udnyttelse af et registreret EF-mønster skal, såfremt en af parterne anmoder herom, indføres i EF-mønsterregistret og bekendtgøres.

Artikel 35

Retsvirkning over for tredjemand

1. De i artikel 30, 31, 32 og 34 omhandlede retshandlingers virkning over for tredjemand bestemmes efter lovgivningen i den medlemsstat, der omhandles i artikel 29.
2. De i artikel 30, 31 og 34 omhandlede retshandlinger vedrørende registrerede EF-mønstre har dog kun virkning over for tredjemand i alle medlemsstater, når de er indført i EF-mønsterregistret. En retshandling har dog - forud for sådan registrering - virkning over for tredjemand, der har erhvervet rettigheder over det registrerede EF-mønster efter tidspunktet for den pågældende retshandling, men som var bekendt med retshandlingen på tidspunktet for rettighedserhvervelsen.
3. Stk. 2 finder ikke anvendelse på en person, der erhverver et registreret EF-mønster eller rettigheder over mønstret ved overdragelse af en virksomhed som helhed eller ved anden universalsuccession.
4. Indtil fælles regler for medlemsstaterne vedrørende konkursbehandling træder i kraft, bestemmes virkningerne over for tredjemand af en konkursbehandling eller tilsvarende bobehandling efter lovgivningen i den medlemsstat, hvor sådan behandling først indledes i henhold til den nationale lovgivning eller konventioner, der finder anvendelse på dette område.

Artikel 36

Ansøgningen om registrering af et EF-mønster
som genstand for ejendomsret

1. En ansøgning om registrering af et EF-mønster som genstand for ejendomsret skal i sin helhed og gældende for hele Fællesskabets område betragtes som en national mønsterrettighed i den medlemsstat, der er omhandlet i artikel 29.
2. Artikel 30-35 finder tilsvarende anvendelse på en ansøgning om registrering af et EF-mønster. Dersom virkningerne af en af disse bestemmelser er betinget af en indførsel i EF-mønsterregistret, skal en sådan formalitet være opfyldt ved registreringen af det heraf følgende registrerede EF-mønster.

AFSNIT IV
ANSØGNING OM REGISTRERING AF ET EF-MØNSTER

Første afdeling
Indgivelser af ansøgninger og kravene til disse

Artikel 37
Indgivelse af ansøgning

1. Ansøgning om registrering af et EF-mønster indgives efter ansøgerens eget valg:
 - a) til Mønsterkontoret eller
 - b) hvis en medlemsstats lovgivning tillader noget sådant til en medlemsstats centrale myndighed for industriel ejendomsret eller til Benelux-landenes mønsterkontor.

2. En ansøgning indgivet til en medlemsstats centrale myndighed for industriel ejendomsret eller til Benelux-landenes mønsterkontor har samme virkning, som hvis den på samme dag var indgivet til Mønsterkontoret.

Artikel 38
Videresendelse af ansøgningen

1. Indgives ansøgningen til en medlemsstats centrale myndighed for industriel ejendomsret eller til Benelux-landenes mønsterkontor, træffer den pågældende myndighed foranstaltninger til at videresende ansøgningen til Mønsterkontoret inden to uger efter indgivelsen. Den centrale myndighed for industriel ejendomsret eller Benelux-landenes mønsterkontor kan pålægge ansøgeren en afgift, som ikke må overstige de administrative omkostninger ved modtagelse og videresendelse af ansøgningen.

2. Så snart Mønsterkontoret har modtaget en ansøgning, der er blevet videresendt af en central myndighed for industriel ejendomsret eller af Benelux-landenes mønsterkontor, giver det ansøgeren underretning herom med angivelse af datoen for Mønsterkontorets modtagelse af ansøgningen.
3. Ti år efter denne forordnings ikrafttræden forelægger Kommissionen en rapport om, hvorledes ordningen med indgivelse af ansøgninger om registrering af EF-mønstre fungerer, samt eventuelle forslag til ændring af ordningen.

Artikel 39

Kravene til ansøgningen

1. Ansøgningen om registrering af et EF-mønster skal indeholde:
 - a) en anmodning om registrering
 - b) oplysninger, der gør det muligt at fastslå ansøgerens identitet
 - c) en reproducerbar afbildning af mønstret.
2. Hvis ansøgningens genstand er et 2-dimensionalt mønster, og ansøgningen indeholder anmodning om udsættelse af bekendtgørelsen, jf. artikel 52, kan afbildningen af mønstret erstattes med et eksemplar eller en prøve af det produkt, hvori mønstret er inkorporeret, eller hvorpå det anvendes.
3. Ansøgningen kan endvidere indeholde:
 - a) en nærmere beskrivelse af mønstrets udseende
 - b) en angivelse af de produkter, hvori mønstret skal inkorporeres, eller hvorpå det skal anvendes
 - c) en klassifikation af de produkter, hvori mønstret skal inkorporeres, eller hvorpå det skal anvendes, opdelt i klasser og underklasser

- d) et eksemplar eller en prøve af det produkt, hvori det afbildede mønster er inkorporeret, eller hvorpå det anvendes
 - e) en anmodning om, at bekendtgørelsen af ansøgningen udsættes i overensstemmelse med artikel 52.
4. Ansøgningen skal angive frembringeren eller vedkommende team af frembringere. Er ansøgeren en anden end frembringeren eller ikke den eneste frembringer, skal der gives oplysning om, fra hvem retten til EF-mønstret hidrører.
5. For ansøgningen skal der betales en registreringsafgift og en bekendtgørelsesafgift. Indgives der en anmodning om udsættelse af bekendtgørelsen i henhold til stk. 3, litra e), skal der i stedet for en bekendtgørelsesafgift betales en afgift for udsættelse af bekendtgørelsen.
6. Ansøgningen skal opfylde de betingelser, som er fastsat i gennemførelsesforordningen.

Artikel 40

Kollektive ansøgninger

1. Flere mønstre kan medtages under ét i en kollektiv ansøgning om registrering af EF-mønstre. Med undtagelse af ornamenten er denne mulighed dog betinget af, at de produkter, hvori mønstrene skal inkorporeres, eller hvorpå de skal anvendes, alle hører til samme underklasse af produkter eller samme sæt eller sammensætning af enheder.

2. Ud over betalingen af de i artikel 39, stk. 5, nævnte afgifter skal der for en kollektiv ansøgning betales en supplerende registreringsafgift og en supplerende bekendtgørelsesafgift. Dersom den kollektive ansøgning indeholder en anmodning om udsættelse af bekendtgørelsen, skal der i stedet for den supplerende bekendtgørelsesafgift betales en supplerende afgift for bekendtgørelsens udsættelse. De supplerende afgifter skal svare til en procentdel af basisafgiften for hvert enkelt supplerende mønster.

3. Den kollektive ansøgning skal opfylde de betingelser for afbildningen, der er fastsat i gennemførelsesforordningen.

Artikel 41

Ansøgningsdato

Datoen for en ansøgning om registrering af et EF-mønster er den dag, på hvilken ansøgeren - til Mønsterkontoret eller til en medlemsstats centrale myndighed for industriel ejendomsret eller til Benelux-landenes mønsterkontor, hvis ansøgningen indgives til en af disse - indgiver dokumenter indeholdende de i artikel 39, stk. 1 eller 2, omhandlede oplysninger, forudsat at den i artikel 39, stk. 5, eller den i artikel 40, stk. 2, nævnte afgift er betalt inden for en periode af to måneder efter indgivelsen af ovennævnte dokumenter.

Artikel 42

Klassifikation

Med henblik på denne forordning anvendes den klassifikation af mønstre, der er fastsat i tillægget til Arrangementet vedrørende oprettelse af en international klassifikation af industrielle mønstre og modeller, undertegnet i Locarno den 8. oktober 1968.

Anden afdeling

Prioritet

Artikel 43

Ret til prioritet

1. Den, der forskriftsmæssigt har indgivet ansøgning om registrering af et mønster i eller for en af de stater, der har tiltrådt Pariserkonventionen til beskyttelse af industriel ejendomsret, i det følgende benævnt "Pariserkonventionen", eller den, til hvem retten er overgået, skal i forhold til en indgiven ansøgning om registrering af et EF-mønster for samme mønster tillægges prioritet inden for en frist på seks måneder regnet fra datoen for indgivelsen af den første ansøgning.
2. Enhver ansøgning, der ifølge national lovgivning i den stat, i hvilken ansøgningen er indgivet, eller ifølge bilaterale eller multilaterale overenskomster svarer til en forskriftsmæssig national ansøgning, skal anses for prioritetsbegrundende.
3. Ved forskriftsmæssig national ansøgning skal forstås enhver ansøgning, for hvilken ansøgningsdatoen kan fastslås, uanset det senere udfald af ansøgningen.
4. En senere ansøgning om registrering af et mønster, som er indgivet i eller for samme stat som den, hvor en første ansøgning er blevet indgivet, skal anses som første ansøgning med henblik på fastlæggelse af prioritetstidspunktet, hvis den tidligere ansøgning på tidspunktet for den senere ansøgning er tilbagekaldt, opgivet eller afslået - uden at have været gjort tilgængelig for offentlig indsigt og uden at have affødt nogen form for rettighed - og ikke allerede har tjent som grundlag for påberåbelse af prioritet. Den tidligere ansøgning kan i så tilfælde ikke længere tjene som grundlag for påberåbelse af prioritet.

5. Er den første ansøgning indgivet i en stat, der ikke har tiltrådt Pariserkonventionen, finder stk. 1-4 kun anvendelse i det omfang vedkommende stat - ifølge offentliggjorte afgørelser - tillægger en ansøgning til Mønsterkontoret prioritet på vilkår svarende til dem, der er fastsat i denne forordning.

Artikel 44

Påberåbelse af prioritet

Den, der ansøger om registrering af et EF-mønster, og som påberåber sig prioritet på grundlag af en tidligere ansøgning, indgiver en prioritetserklæring og en genpart af den tidligere ansøgning. Hvis den tidligere ansøgning ikke er blevet affattet på et af Mønsterkontorets arbejdssprog, kan Mønsterkontoret kræve en oversættelse af den tidligere ansøgning til et af Mønsterkontorets arbejdssprog. Den procedure, der skal følges med henblik på gennemførelsen af denne bestemmelse, fastsættes i gennemførelsesforordningen.

Artikel 45

Prioritetens retsvirkning

Prioriteten har den retsvirkning, at prioritetsdatoen anses som datoen for indgivelsen af ansøgningen om et registreret EF-mønster med henblik på artikel 5, 6, 8, 25 og artikel 27, stk. 2.

Artikel 46

Ligestilling af en EF-mønsteransøgning med en national ansøgning

En ansøgning om registrering af et EF-mønster, for hvilken der er fastsat en ansøgningsdato, skal i medlemsstaterne ligestilles med en forskriftsmæssig national ansøgning, eventuelt med den prioritet, der påberåbes for EF-mønsteransøgningen.

Artikel 47

Prioritet på grundlag af udstilling

1. Hvis en person, der ansøger om registrering af et EF-mønster, har fremvist produkter, hvori mønstret er inkorporeret, eller hvorpå det anvendes, på en officiel eller officielt anerkendt international udstilling, der er omfattet af konventionen angående internationale udstillinger, undertegnet i Paris den 22. november 1928 og senest revideret den 30. november 1972 kan vedkommende - dersom han indgiver ansøgning inden for en periode på seks måneder fra datoen fra den første fremvisning af sådanne produkter - påberåbe sig prioritet fra den pågældende dato, jf. artikel 45.
2. En ansøger, der ønsker at påberåbe sig prioritet i henhold til stk. 1, skal på de i gennemførelsesforordningen fastsatte betingelser fremlægge bevis for, at de produkter, hvori mønstret er inkorporeret, eller hvorpå det anvendes, har været fremvist.
3. Prioritet på grundlag af en udstilling i en medlemsstat eller i et tredjeland udvider ikke den i artikel 43 fastsatte prioritetsperiode.

AFSNIT V
REGISTRERINGSPROCEDURE

Artikel 48

Undersøgelse af, om de formelle krav er opfyldt

1. Mønsterkontoret skal afvise en ansøgning om registrering af et EF-mønster, hvis indhold åbenbart ikke falder ind under definitionen i artikel 3.
2. Mønsterkontoret skal undersøge, om:
 - a) ansøgningen opfylder de i artikel 39, stk. 1 og 2, fastsatte betingelser for fastlæggelsen af ansøgningsdatoen
 - b) ansøgningen opfylder de øvrige betingelser, der er fastsat i artikel 39 og - for en kollektiv ansøgning - i artikel 40
 - c) om kravene vedrørende påberåbelse af prioritet er opfyldt, hvis der begæres prioritet.

Artikel 49

Afhjælpelige mangler

1. Opfylder ansøgningen ikke de i artikel 48, stk. 2, litra a) og b), fastsatte betingelser, opfordrer Mønsterkontoret ansøgeren til inden for nærmere fastsat frist at afhjælpe den konstaterede mangel eller foretage den manglende betaling af afgifterne.
2. Efterkommer ansøgeren Mønsterkontorets opfordring inden for den fastsatte frist, anser Mønsterkontoret som ansøgningsdato den dato, hvor den med mangler behæftede ansøgning oprindeligt blev indgivet. Efterkommer ansøgeren derimod Mønsterkontorets opfordring i et tilfælde, hvor der er tale om mangler vedrørende de i artikel 39, stk. 1 eller 2, nævnte betingelser, anser Mønsterkontoret som ansøgningsdato den dato, hvor manglerne er blev afhjulpet.

3. Hvis manglerne eller den manglende betaling efter en konstatering heraf i henhold til stk. 1 ikke er afhjulpet inden for den fastsatte frist, afviser Mønsterkontoret ansøgningen.
4. Iagttages bestemmelserne vedrørende påberåbelse af prioritet ikke, fortages prioriteten for ansøgningen.

Artikel 50

Registrering

En ansøgning, der har fået tildelt ansøgningsdato, skal straks registreres som et registreret EF-mønster. Ved registreringen anføres den dato, på hvilken der er blevet tildelt en ansøgningsdato.

Artikel 51

Bekendtgørelse

Når registrering har fundet sted, skal Mønsterkontoret bekendtgøre det registrerede EF-mønster i Registreringstidende for EF-mønstre, jf. artikel 77, litra a). Bekendtgørelsen skal indeholde:

- a) oplysninger om, hvem rettighedshaveren til det registrerede EF-mønster er
- b) nummeret og datoen for ansøgningen eller ansøgningerne og - dersom der er begæret prioritet - prioritetsdatoen
- c) angivelse af frembringeren eller af det team, der har frembragt mønstret
- d) en reproduktion af mønstret
- e) dersom der er indgivet et eksemplar eller en prøve, da henvisning hertil
- f) andre oplysninger, som måtte være foreskrevet i gennemførelsesforordningen.

Artikel 52

Udsættelse af bekendtgørelsen

1. En ansøger kan ved indgivelsen af en ansøgning om et EF-mønster anmode om, at bekendtgørelsen af det registrerede EF-mønster udsættes i op til 30 måneder regnet fra datoen for ansøgningens indgivelse eller - dersom der er begæret prioritet - fra prioritetsdatoen.
2. Indgives en sådan anmodning og har mønsteransøgningen fået tillagt en ansøgningsdato, skal det registrerede EF-mønster registreres, men hverken mønstrets afbildning eller sagsakten vedrørende ansøgningen, jf. dog artikel 78, stk. 2, fremlægges til eftersyn for offentligheden.
3. Mønsterkontoret skal i Registreringstidende for EF-mønstre meddele, at bekendtgørelse af et registreret EF-mønster er blevet udsat. Meddelelsen skal ledsages af oplysninger indeholdende en angivelse af hvem, der er rettighedshaver til det pågældende registrerede EF-mønster, en angivelse af ansøgningsdatoen, varigheden af den ønskede udsættelse samt enhver anden oplysning, der er foreskrevet i gennemførelsesforordningen.

4. Ved udløbet af udsættelsesperioden eller på et tidligere tidspunkt, dersom rettighedsindehaveren har fremsat anmodning herom, skal Mønsterkontoret give offentligheden adgang til registret og sagsakten vedrørende ansøgningen samt bekendtgøre det registrerede EF-mønster i Registreringstidende for EF-mønstre, forudsat at der inden for den i gennemførelsesforordningen fastsatte frist:

- a) er sket betaling af bekendtgørelsesafgiften og - i tilfælde af en kollektiv ansøgning - den supplerende bekendtgørelsesafgift,
- b) af rettighedshaveren - dersom der gøres brug af den i artikel 39, stk. 2, hjemlede mulighed - er indgivet en reproducerbar afbildning af mønstret til Mønsterkontoret.

Dersom rettighedshaveren ikke opfylder disse krav, skal det registrerede EF-mønster - medmindre der er givet afkald i overensstemmelse med artikel 55 - overhovedet ikke anses for at have haft de i denne forordning angivne retsvirkninger.

5. Er der tale om en kollektiv ansøgning, finder bestemmelserne i denne artikel eventuelt kun anvendelse på nogle af de i ansøgningen anførte mønstre.
6. Retssag vedrørende et registreret EF-mønster kan kun anlægges i den periode, hvor bekendtgørelsen er udsat, dersom de i registret indeholdte oplysninger og sagsakten vedrørende ansøgningen har været forelagt den person, mod hvem søgsmål anlægges.
7. Når der i denne forordning henvises til bekendtgørelsesdatoen for et registreret EF-mønster, skal der i tilfælde af et registreret EF-mønster, hvis bekendtgørelse er blevet udsat, forstås den dato, hvor Mønsterkontoret indleder de i stk. 4 nævnte handlinger.

AFSNIT VI

BESKYTTELSESTIDEN FOR ET REGISTRERET EF-MØNSTER

Artikel 53

Beskyttelsestid

Beskyttelsestiden for et registreret EF-mønster er fem år regnet fra den dato, ansøgningen er indgivet. Registreringen kan fornys i henhold til artikel 54 for en periode af fem år ad gangen op til 25 år regnet fra indgivelsen af ansøgningen.

Artikel 54

Fornyelse

1. Registrering af et EF-mønster fornyes på begæring af rettighedshaveren eller af enhver person med udtrykkelig tilladelse fra førstnævnte, forudsat at fornyelsesafgiften er betalt.
2. Mønsterkontoret giver indehaveren af det registrerede EF-mønster og enhver indehaver af en registreret rettighed over EF-mønstret meddelelse om registreringsperiodens udløb i god tid forinden. Mønsterkontoret ifalder ikke ansvar for manglende meddelelse.
3. Begæringen om fornyelse skal indgives og fornyelsesafgiften være betalt i løbet af de seks måneder, der går forud for den sidste dag i den måned, i hvilken beskyttelsestiden udløber. Er dette ikke sket, kan begæringen indgives og afgifterne betales inden for en yderligere frist på seks måneder fra den i første punktum nævnte dag, hvis der inden for denne yderligere frist betales en tillægsafgift.
4. Fornyelsen får virkning fra dagen efter registreringsperiodens udløb. Fornyelsen skal registreres.

AFSNIT VII

AFKALD PÅ OG UGYLDIGHED AF ET REGISTRERET EF-MØNSTER

Artikel 55

Afkald

1. Afkald på et registreret EF-mønster skal af mønsterhaveren skriftligt meddeles Mønsterkontoret. Afkaldet får først virkning, når det er registreret.
2. Til afkaldets registrering kræves samtykke af indehaveren af en rettighed, der er noteret i EF-mønsterregistret. Hvis en licens er registreret, kan et afkald kun noteres i registret, såfremt indehaveren af det registrerede EF-mønster godtgør, at han har underrettet licenshaveren om, at han har til hensigt at give afkald på mønstret; efter udløbet af den i gennemførelsesforordningen foreskrevne frist noteres afkaldet i registret.

Artikel 56

Begæring om et mønsters ugyldighed

1. Kommissionen, medlemsstaterne samt andre fysiske eller juridiske personer kan forelægge Mønsterkontoret en begæring om et registreret EF-mønsters ugyldighed; i de i artikel 27, stk. 1, litra d), nævnte tilfælde, kan begæringen dog kun indleveres af den eller de personer, der er de berettigede, og i det i artikel 27, stk. 2, nævnte tilfælde kun af rettighedshaveren af den ældre rettighed.
2. Begæringen skal indgives skriftligt og skal begrundes. Den anses først for indgivet, når afgiften er betalt.

3. Begæringen om EF-mønstrets ugyldighed afvises, såfremt en EF-mønsterdomstol har truffet afgørelse i en sag vedrørende det samme spørgsmål mellem de samme parter, og denne afgørelse har fået retskraft.

Artikel 57

Behandling af begæringen

1. Hvis begæringen om et EF-mønsters ugyldighed tages til påkendelse, skal Mønsterkontoret undersøge, hvorvidt de i artikel 27 anførte ugyldighedsgrunde er til hinder for bibeholdelse af det registrerede EF-mønster.
2. Under behandlingen af begæringen, der skal foretages i overensstemmelse med de i gennemførelsesforordningen fastsatte bestemmelser, opfordrer Mønsterkontoret, så ofte det er nødvendigt, parterne til inden for en af Mønsterkontoret fastsatte frist, at udtale sig om meddelelser fra dette eller om indlæg fra de øvrige parter.
3. Afgørelsen om EF-mønstrets ugyldighed indføres i EF-mønsterregistret, når afgørelsen har fået retskraft.

Artikel 58

Den påståede mønsterkrænkere, Kommissionens og medlemsstaternes mulighed for intervention i retssager

1. Indgives der en ansøgning om, at et registreret mønster erklæres for ugyldigt - og så længe ugyldighedsafdelingen endnu ikke har afsagt en endelig afgørelse - kan tredjemand, der godtgør, at der over for ham er blevet iværksat en sag om krænkelse af det samme mønster, intervenere i ugyldighedssagen, hvis han giver meddelelse om interventionen inden for tre måneder efter den dato, hvor sagen om mønsterkrænkelse blev indledt. Det samme gælder for tredjemand, der både godtgør, at indehaveren af mønstret har anmodet ham om at ophøre med en påstået krænkelse af mønstret og godtgør, at han har indledt en sag for en domstol med henblik på opnåelse af en afgørelse om, at han ikke krænker mønstret.
2. Kommissionen og medlemsstaterne har ret til at indtræde som parter i sagen i henhold til de bestemmelser, der er fastsat herom i gennemførelsesforordningen.
3. Meddelelse om interventionen eller anmodning om at indtræde i en sag som part skal indgives med en skriftlig begrundelse. En sådan meddelelse anses ikke for indgivet, før den i artikel 56, stk. 2, fastsatte afgift er betalt. Derefter skal interventionen eller anmodningen - med forbehold af de undtagelser, der fastsættes i gennemførelsesforordningen - anses som en begæring om afsigelse af en ugyldighedserklæring.

AFSNIT VIII

APPEL AF AFGØRELSER TRUFFET AF MØNSTERKONTORET

Artikel 59

Afgørelser, der kan påklages

1. Afgørelser truffet af Formalitetsundersøgelsesafdelingen, Afdelingen for Administration af Mønstre og for Juridiske Spørgsmål samt Ugyldighedsafdelingen kan påklages. Klagen har opsættende virkning.
2. En afgørelse, som ikke afslutter sagsbehandlingen i forhold til en af parterne, kan kun påklages sammen med den endelige afgørelse, medmindre der i den pågældende afgørelse gives adgang til særskilt klage.

Artikel 60

Personer, der er berettiget til at klage
og til at være part i appelsager

Adgang til at klage har enhver part i en sag, hvor der er blevet afsagt en afgørelse, som er gået vedkommende imod. De øvrige parter i den pågældende sag er uden videre parter i appelsagen.

Artikel 61

Tidsfrist og klagens form

Klagen skal indgives skriftligt til Mønsterkontoret inden to måneder fra den dato, på hvilken der blev givet meddelelse om den afgørelse, der påklages. Klagen anses først for indgivet, når klageafgiften er betalt. Inden fire måneder fra den dato, på hvilken der er givet meddelelse om afgørelsen, skal der indgives en skriftlig begrundelse for klagen.

Artikel 62

Ændring af den påklagede afgørelse

1. Finder en afdeling, hvis afgørelse anfægtes, at klagen kan antages og er berettiget, skal den ændre sin afgørelse. Dette gælder ikke, såfremt appellanten har en modpart i sagen.
2. Ændres afgørelsen ikke inden en måned efter, at begrundelsen er modtaget, skal klagen uden ophold og uden udtalelse vedrørende sagens realiteter fremsendes til appelkammeret.

Artikel 63

Behandling af klagen

1. Kan klagen antages, undersøger appelkammeret, om der kan gives klageren medhold.
2. Under behandlingen af klagen opfordrer appelkammeret så ofte, det er nødvendigt, parterne til inden for en af kammeret fastsat frist at udtale sig om meddelelser fra dette eller om indlæg fra de øvrige parter.

Artikel 64

Afgørelse af klagen

1. Efter undersøgelsen af, hvorvidt klagen kan tages til påkendelse, træffer appelkammeret afgørelse om klagen. Kammeret kan enten handle inden for rammerne af den kompetence, der tilkommer den afdeling, der har truffet den påklagede afgørelse, eller tilbagesende sagen til videre behandling i den pågældende afdeling.

2. Tilbagesender appelkammeret sagen til videre behandling i den afdeling, som har truffet den påklagede afgørelse, er denne afdeling bundet af præmisserne og konklusionerne i appelkammerets afgørelse, for så vidt de faktiske omstændigheder er de samme.
3. Et appelkammers afgørelser får først retsvirkning efter udløbet af den i artikel 65, stk. 5, fastsatte periode, eller - hvis sag er blevet indbragt for EF-Domstolen inden for den pågældende periode - da fra det tidspunkt, hvor en sådan sag blev afvist.

Artikel 65

Indbringelse af klager for EF-Domstolen

1. Appelkamrenes afgørelser om klager kan indbringes for EF-Domstolen.
2. Indbringelse af klage kan ske under påberåbelse af inkompetence, væsentlige formelle mangler og overtrædelse af traktaten, af denne forordning eller af retsregler vedrørende deres gennemførelse eller under påberåbelse af magtfordrejning.
3. EF-Domstolen har kompetence til at annullere eller ændre den anfægtede afgørelse.
4. Enhver part i sagen ved appelkammeret har adgang til at indbringe en klage, for så vidt afgørelsen er gået den pågældende imod.
5. Klagen indbringes for EF-Domstolen inden to måneder fra datoen for meddelelsen af appelkammerets afgørelse.
6. Mønsterkontoret skal træffe de nødvendige foranstaltninger for at efterkomme den af EF-Domstolen afsagte dom.

AFSNIT IX
SAGSBEHANDLINGEN VED MØNSTERKONTORET

Første afdeling
Almindelige bestemmelser

Artikel 66
Afgørelsens begrundelse

Mønsterkontorets afgørelser skal begrundes. De må kun være støttet på grunde, om hvilke parterne har haft lejlighed til at udtale sig.

Artikel 67
Prøvelse ex officio af de faktiske omstændigheder

1. Under sagsbehandlingen ved Mønsterkontoret prøver dette ex officio de faktiske omstændigheder; i sager vedrørende ugyldighed begrænser Mønsterkontoret sig dog til de af parterne fremførte kendsgerninger, beviser og argumenter eller til de af parterne fremsatte anmodninger.
2. Mønsterkontoret kan se bort fra kendsgerninger eller beviser, som ikke er påberåbt eller fremført rettidigt af de pågældende parter.

Artikel 68
Mundtlig forhandling

1. Mønsterkontoret anordner mundtlig forhandling enten ex officio eller på anmodning af en part i sagen, såfremt det anser det for hensigtsmæssigt.
2. Den mundtlige forhandling, herunder afsigelsen af afgørelsen, er offentlig, medmindre Mønsterkontoret træffer anden bestemmelse i tilfælde, hvor offentlighed ville kunne medføre alvorlige og urimelige ulemper, især for en part i sagen.

Artikel 69
Bevisførelse

1. Under sagsbehandlingen ved Mønsterkontoret står specielt følgende bevismidler til rådighed:
 - a) afhøring af parterne
 - b) indhentning af oplysninger
 - c) fremlæggelse af dokumenter og prøver
 - d) afhøring af vidner
 - e) udtalelser fra sagkyndige
 - f) skriftlige erklæringer, der er afgivet under ed eller på tro og love, eller som har tilsvarende bindende virkning i henhold til lovgivningen i den stat, hvor de er afgivet.
2. Den afdeling i Mønsterkontoret, der har fået forelagt sagen, kan lade bevisførelsen ske ved et af sine medlemmer.
3. Anser Mønsterkontoret det for påkrævet, at en part, et vidne eller en sagkyndig afgiver mundtlig forklaring, indkalder Mønsterkontoret den pågældende til at give møde for sig.
4. Parterne skal underrettes om afhøringen af et vidne eller en sagkyndig ved Mønsterkontoret. Parterne har ret til at overvære afhøringen og stille spørgsmål til vidnet eller den sagkyndige.

Artikel 70
Fremsendelse af meddelelser

Mønsterkontoret sender ex officio de berørte parter alle afgørelser og indkaldelser samt de meddelelser, fra hvilke en tidsfrist beregnes, eller som i henhold til andre bestemmelser i denne forordning eller til gennemførelsesforordningen skal fremsendes, eller hvis fremsendelse foreskrives af præsidenten.

Artikel 71

Genindsættelse i tidligere rettigheder

1. Den der ansøger om eller er indehaver af rettigheder over et registreret EF-mønster samt enhver anden part i en sagsbehandling ved Mønsterkontoret, der trods iagttagelse af den alt efter de foreliggende forhold påkrævede omhu er blevet forhindret i over for Mønsterkontoret at overholde en frist, genindsættes på begæring i sine tidligere rettigheder, såfremt den manglende overholdelse af fristen i medfør af denne forordning direkte har til følge, at en rettighed eller et retsmiddel fortabes.
2. Begæring skal indgives skriftligt inden to måneder efter at årsagen til den manglende overholdelse af den fastsatte frist er ophørt. Den undladte handling skal udføres inden for denne frist. Begæringen kan kun antages inden for et år fra udløbet af den ikke overholdte frist. I tilfælde af, at begæringen om fornyelse af registreringen ikke er blevet indgivet, eller fornyelsesafgifterne ikke er blevet betalt, medregnes den i artikel 54, stk. 3, andet punktum, fastsatte yderligere frist på seks måneder i fristen på et år.
3. Begæringen skal være begrundet og angive de kendsgerninger, på hvilket den støttes. Den anses først for indgivet, når afgiften for genindsættelse i tidligere rettigheder er betalt.
4. Den afdeling i Mønsterkontoret, der er kompetent til at træffe afgørelse om den undladte handling, træffer afgørelse om begæringen.
5. Bestemmelserne i denne artikel finder ikke anvendelse på de i stk. 2 og artikel 43, stk. 1, nævnte frister.

6. Når den der ansøger om eller er indehaver af rettigheder over et registreret EF-mønster, genindsættes i sine tidligere rettigheder, kan vedkommende ikke gøre sine rettigheder gældende over for tredjemand, som i god tro - i perioden mellem tidspunktet for fortabelsen af retten i henhold til ansøgningen eller det registrerede EF-mønster og det tidspunkt, hvor genindsættelsen i disse rettigheder er blevet bekendtgjort - har markedsført produkter, hvori mønstret er inkorporeret, eller hvorpå det anvendes, og som falder inden for rammerne af den ved det registrerede EF-mønster tillagte beskyttelse.
7. Tredjemand, der kan gøre bestemmelserne i stk. 6 gældende, kan rejse indsigelse mod afgørelsen om genindsættelse af ansøgeren eller indehaveren af rettigheder over et registreret EF-mønster i dennes tidligere rettigheder, inden for en frist på to måneder fra datoen for bekendtgørelse af meddelelsen om genindsættelsen i rettigheder.
8. Denne artikel indskrænker ikke en medlemsstats ret til at træffe bestemmelse om genindsættelse i tidligere rettigheder med hensyn til frister, som er fastsat i denne forordning, og som skal overholdes i forhold til den pågældende stats myndigheder.

Artikel 72

Henvisning til almene principper

I det omfang denne forordning, gennemførelsesforordningen, afgiftsregulativet eller appelkamrenes forretningsorden ikke indeholder bestemmelse om sagsbehandlingen, tager Mønsterkontoret hensyn til de sagsbehandlingsprincipper, der er almindeligt anerkendt i medlemsstaterne.

Artikel 73

Betalingsforpligtelsers ophør

1. Mønsterkontorets krav på betaling af afgift forældes efter fire år fra udgangen af det kaldenderår, i hvilket afgiften er forfalden.
2. Krav mod Mønsterkontoret på tilbagebetaling af afgifter eller af beløb, der ved betaling af en afgift er erlagt for meget, forældes efter fire år fra udgangen af det kaldenderår, i hvilket kravet er opstået.
3. Den i stk. 1 og 2 omhandlede frist afbrydes i det i stk. 1 nævnte tilfælde ved en opfordring til betaling af afgiften og i det i stk. 2 nævnte tilfælde ved en skriftlig og begrundet fremsættelse af kravet. Ved afbrydelsen begynder fristen øjeblikkeligt at løbe på ny, og den udløber senest seks år efter udgangen af det kaldenderår, i hvilket fristen oprindeligt begyndte at løbe, medmindre der i mellemtiden er anlagt retssag til fuldbyrdelse af kravet; i så fald udløber perioden tidligst et år efter, at dommen har fået retskraft.

Anden afdeling

Omkostninger

Artikel 74

Fordeling af omkostningerne

1. Den tabende part i en sag om ugyldighed af et registreret EF-mønster eller i en appelsag dækker de afgifter, som er udlagt af den anden part, samt dennes nødvendige omkostninger i forbindelse med sagen, herunder rejseudgifter, dagpenge og salær til agent, rådgiver eller advokat inden for rammerne af de beløb, som er fastsat for hver omkostningskategori, og på de i gennemførelsesforordningen fastsatte betingelser.

2. Ugyldighedsafdelingen eller appelkammeret træffer dog, alt efter om de respektive parter taber sagen på et eller flere punkter eller ud fra rimelighedshensyn, afgørelse om en anden fordeling af omkostningerne.
3. Den part, som bringer en sag til ophør ved at give afkald på det registrerede EF-mønster eller ved ikke at forny EF-mønstrets registrering eller ved at tilbagekalde en begæring om ugyldighed eller klagen, dækker de afgifter samt de omkostninger, som er udlagt af den anden part, på de betingelser, der er fastsat i stk. 1 og 2.
4. Indstilles sagen, træffer ugyldighedsafdelingen eller appelkammeret en skønsmæssig afgørelse om sagsomkostningerne.
5. Når parterne ved ugyldighedsafdelingen eller appelkammeret aftaler en anden fordeling af omkostningerne end den, der er fastsat i ovenstående stykker, tager ugyldighedsafdelingen eller appelkammeret denne aftale til efterretning.
6. Kontoret for ugyldighedsafdelingen eller appelkammeret fastsætter på begæring størrelsen af de omkostninger, der skal betales i medfør af ovennævnte stykker. Dette beløb kan på begæring indgivet inden for den i gennemførelsesforordningen fastsatte frist ændres ved en afgørelse truffet af ugyldighedsafdelingen eller appelkammeret.

Artikel 75

Tvangsfuldbyrdelse af afgørelser om fastsættelse af omkostninger

1. Enhver endelig afgørelse truffet af Mønsterkontoret om fastsættelse af omkostninger kan tvangsfuldbyrdes.
2. Tvangsfuldbyrdelse sker efter den borgerlige retsplejes gældende regler i den medlemsstat, på hvis område den finder sted. Fuldbyrdelespåtegning skal efter en prøvelse, der kun omfatter ægtheden af det pågældende fuldbyrdelsesgrundlag, påføres af den nationale myndighed, som hver af medlemsstaternes regeringer har udpeget og anmeldt til Mønsterkontoret og EF-Domstolen.
3. Når disse formkrav er opfyldt på rekvirentens begæring, kan denne lade tvangsfuldbyrdelsen udføre i overensstemmelse med den nationale lovgivning ved indbringelse direkte for den kompetente myndighed.
4. Tvangsfuldbyrdelse kan kun udsættes efter beslutning truffet af EF-Domstolen. Prøvelse af lovmæssigheden af tvangsfuldbyrdelsens gennemførelse falder dog inden for de nationale domstoles kompetence.

Tredje afdeling

Oplysninger tilgængelige for offentligheden og for medlemsstaternes kompetente myndigheder

Artikel 76

EF-mønsterregister

Mønsterkontoret fører et register, der benævnes "EF-mønsterregistret", og som indeholder de oplysninger, hvis notering i registret er foreskrevet i denne forordning eller i gennemførelsesforordningen. EF-mønsterregistret er offentligt tilgængeligt, medmindre andet er fastsat i artikel 52, stk. 2, vedrørende oplysninger om registrerede EF-mønstre, hvis bekendtgørelse er blevet udsat.

Artikel 77

Regelmæssigt udkommende publikationer

Mønsterkontoret udgiver regelmæssigt:

- a) en Registreringstidende for EF-mønstre, der indeholder offentlig tilgængelige oplysninger, der er indført i EF-mønsterregistret, samt andre oplysninger, hvis bekendtgørelse er foreskrevet i denne forordning eller i gennemførelsesforordningen
- b) Mønsterkontorets Meddelelsesblad, der indeholder almindelige meddelelser og oplysninger fra præsidenten for Mønsterkontoret samt andre oplysninger vedrørende denne forordning og dens gennemførelse.

Artikel 78

Aktindsigt

1. Adgang til aktindsigt vedrørende ansøgninger om registrering af EF-mønstre, som endnu ikke er bekendtgjort, eller akter vedrørende registrerede EF-mønstre, hvis bekendtgørelse er blevet udsat i henhold til artikel 52 eller som - efter at udsættelse med bekendtgørelse har fundet sted - der er blevet givet afkald på før eller ved udløbet af udsættelsesperioden for bekendtgørelsen, fås kun med samtykke fra den, der ansøger om eller er indehaver af rettigheder over et registreret EF-mønster.
2. Enhver, der kan godtgøre at have en legitim interesse, kan uden samtykke fra ansøgeren eller den, der er indehaver af rettigheder over det registrerede EF-mønster, få adgang til aktindsigt forud for bekendtgørelsen eller efter opgivelsen af mønstret, jf. stk. 1. Dette gælder navnlig, hvis den pågældende person kan godtgøre, at den, der ansøger om eller er indehaver af rettigheder over et registreret EF-mønster, har truffet foranstaltninger med henblik på over for ham at påberåbe sig rettigheder i henhold til det registrerede EF-mønster.

3. Efter bekendtgørelsen af det registrerede EF-mønster kan enhver på begæring få adgang til akterne.
4. Dersom der i medfør i stk. 2 eller 3 gives adgang til akterne, kan visse dokumenter i akterne dog undtages fra denne bestemmelse, jf. bestemmelserne i gennemførelsesforordningen.

Artikel 79

Administrativt og retligt samarbejde

Mønsterkontoret og medlemsstaternes domstole eller andre kompetente myndigheder yder efter anmodning hinanden bistand ved at meddele oplysninger eller give adgang til sagsakter, medmindre denne forordning eller national lovgivning bestemmer andet. Giver Mønsterkontoret domstole, anklagemyndigheder eller centrale myndigheder for industriel ejendomsret adgang til sagsakter, er denne adgang ikke underkastet begrænsningerne i henhold til artikel 78.

Artikel 80

Udveksling af publikationer

1. Mønsterkontoret og medlemstaternes centrale myndigheder for industriel ejendomsret tilsender efter anmodning vederlagsfrit hinanden et eller flere eksemplarer af deres publikationer til de pågældende myndigheders eget brug.
2. Mønsterkontoret kan træffe aftaler om udveksling eller levering af publikationer.

Fjerde afdeling
Repræsentation

Artikel 81

Almindelige principper for repræsentation

1. Ingen er forpligtet til at lade sig repræsentere ved Mønsterkontoret, jf. dog stk. 2.
2. Fysiske og juridiske personer, der hverken har bopæl eller hovedsæde eller en regulær industriel eller kommerciel virksomhed i Fællesskabet, skal i henhold til artikel 82, stk. 1, ved Mønsterkontoret være repræsenteret i enhver sag, der behandles i henhold til denne forordning, med undtagelse af indgivelse af en ansøgning om registrering af et EF-mønster, jf. dog stk. 3, andet punktum.
3. Fysiske og juridiske personer, der har bopæl eller hovedsæde eller en regulær industriel eller kommerciel virksomhed i Fællesskabet, kan lade sig repræsentere ved Mønsterkontoret af en af deres ansatte, der som bilag til akterne skal indgive en underskreven fuldmagt, for hvilken der er fastsat nærmere regler i gennemførelsesforordningen. En ansat hos en af nærværende stykke omfattet juridisk person kan også repræsentere andre juridiske personer, der har økonomisk tilknytning til førstnævnte juridiske person, selv om disse andre juridiske personer hverken har bopæl eller hovedsæde eller en regulær industriel eller kommerciel virksomhed i Fællesskabet.

Artikel 82

Faglig repræsentation

1. Repræsentation af fysiske eller juridiske personer ved Mønsterkontoret kan kun varetages af:

- a) en advokat eller anden virksomhedsudøver, der er anerkendt som sådan i en af medlemsstaterne, og som har sit forretningssted i Fællesskabet, i det omfang han i denne stat er berettiget til at optræde som fuldmægtig i sager om industriel ejendomsret, eller af
- b) anerkendte fuldmægtige, som er opført på en af Mønsterkontoret ført liste.

Fuldmægtige, der optræder i sager for Mønsterkontoret, skal som bilag til akterne indgive en underskrevet fuldmagt, for hvilken der er fastsat nærmere regler i gennemførelsesforordningen.

2. På listen over anerkendte fuldmægtige kan opføres enhver fysisk person, der opfylder følgende betingelser:

- a) han skal have sit forretningssted eller arbejdssted i Fællesskabet
- b) han skal være berettiget til at repræsentere fysiske eller juridiske personer:

- i patentsager for Det Europæiske Patentkontor, eller
- i varemærkesager for EF-varemærkemyndigheden, eller
- i sager om industriel ejendomsret, herunder mønstersager, for den centrale myndighed for industriel ejendomsret i den medlemsstat, i hvilken han har sit forretningssted eller arbejdssted. Hvis berettigelsen i den pågældende stat ikke er underkastet krav om særlige faglige kvalifikationer, skal den, der ansøger om opførelse på listen, i mindst fem år regelmæssigt have optrådt som fuldmægtig i sager om industriel ejendomsret, herunder sager om mønstre, ved den pågældende stats centrale myndighed for industriel ejendomsret. Personer, hvis faglige kvalifikationer til at repræsentere fysiske

eller juridiske personer i sager om industriel ejendomsret, herunder mønstersager, for den centrale myndighed for industriel ejendomsret i en medlemsstat, er officielt anerkendt i overensstemmelse med vedkommende medlemsstats lovgivning, er dog ikke underkastet kravet om erhvervsudøvelse.

3. Opførelse på listen sker efter ansøgning, som skal vedlægges en attest fra den centrale myndighed for industriel ejendomsret i den pågældende medlemsstat eller fra Det Europæiske Patentkontor eller EF-varemærkemyndigheden, hvorefter det fremgår, at de i stk. 2 nævnte betingelser er opfyldt.
4. Præsidenten for Mønsterkontoret kan give dispensation fra kravet i stk. 2, litra b), tredje led, andet punktum, såfremt den, der ansøger om opførelse på listen, godtgør, at han ad anden vej har erhvervet de nødvendige kvalifikationer.
5. Betingelserne for at slette en person af listen over anerkendte fuldmægtige fastsættes i gennemførelsesforordningen.

AFSNIT X

KOMPETENCE OG RETSPLEJE I SØGSMÅL VEDRØRENDE EF-MØNSTRE

Første afdeling

Kompetence og fuldbyrdelse

Artikel 83

Anvendelse af Fuldbyrdelseskonventionen

1. Medmindre andet er fastsat i denne forordning, finder bestemmelserne i Konventionen om Retternes Kompetence og om Fuldbyrdelse af Retsafgørelser i Borgerlige Sager, herunder Handelssager, undertegnet i Bruxelles den 27. september 1968, som ændret ved Konventionerne om sådanne staters tiltrædelse af nævnte konvention, som har tiltrådt De Europæiske Fællesskaber, idet nævnte konvention og nævnte konventioner i det følgende under ét betegnes "Fuldbyrdelseskonventionen", anvendelse på retssager vedrørende EF-mønstre og ansøgninger om registrering af EF-mønstre samt på procedurer i sager om EF-mønstre og nationale mønsterrettigheder, der tillægges simultan beskyttelse.

2. Hvad angår søgsmål af den i artikel 85 nævnte art
 - a) finder artikel 2, artikel 4, artikel 5, stk. 1, 3, 4 og 5, samt artikel 24 i Fuldbyrdelseskonventionen ikke anvendelse
 - b) finder artikel 17 og 18 i nævnte konvention anvendelse med forbehold af de begrænsninger, der er fastsat i artikel 86, stk. 4, i denne forordning

c) finder de bestemmelser i konventionens afsnit II, der gælder for personer, som har bopæl i en medlemsstat, ligeledes anvendelse på personer, som ikke har bopæl i nogen af medlemsstaterne, men som har en virksomhed i én af disse.

3. Artikel 16, stk. 3, i Fuldbyrldelseskonventionen finder anvendelse, når søgsmål af den i artikel 85, litra c) og d), nævnte art indbringes for en EF-mønsterdomstol, der har kompetence i henhold til artikel 86.

Anden afdeling

Retstvister om krænkelse af et EF-mønster og om dets gyldighed

Artikel 84

EF-mønsterdomstole

1. Medlemsstaterne udpeger på deres områder et så begrænset antal nationale domstole i første og anden instans som muligt (EF-mønsterdomstole), som skal varetage de opgaver, der pålægges dem ved denne forordning.
2. Hver medlemsstat fremsender senest tre år efter denne forordnings ikrafttræden en liste over EF-mønsterdomstole til Kommissionen med angivelse af deres betegnelse og stedlige kompetence.
3. Enhver ændring i EF-mønsterdomstolenes antal, betegnelse eller stedlige kompetence, der foretages efter fremsendelsen af den i stk. 2 omhandlede liste, meddeles straks Kommissionen af vedkommende medlemsstat.

4. Kommissionen meddeler medlemsstaterne de i stk. 2 og 3 omhandlede oplysninger og offentliggør dem i De Europæiske Fællesskabers Tidende.
5. Så længe en medlemsstat ikke har fremsendt den i stk. 2 omhandlede liste, indbringes ethvert søgsmål af den i artikel 85 omhandlede art, og med hensyn til hvilket den pågældende stats domstole har kompetence i henhold til artikel 86, for den domstol i den pågældende stat, som ville have stedlig og saglig kompetence i tilfælde af et søgsmål vedrørende et nationalt mønster i den pågældende stat.

Artikel 85

Kompetence med hensyn til søgsmål vedrørende krænkelse og gyldighed

EF-mønsterdomstolene har enekompetence med hensyn til

- a) søgsmål vedrørende krænkelse af EF-mønstre og - for så vidt dette er tilladt efter national lovgivning - søgsmål vedrørende overhængende risiko for sådan krænkelse
- b) søgsmål til anerkendelse af, at der ikke foreligger krænkelse af et EF-mønster, for så vidt sådanne søgsmål er tilladt efter national lovgivning
- c) søgsmål vedrørende ugyldighed af et ikke-registreret EF-mønster
- d) kontrasøgsmål vedrørende et EF-mønsters ugyldighed anlagt i forbindelse med søgsmål i henhold til litra a).

Artikel 86

International kompetence

1. Medmindre andet er fastsat i denne forordning eller i de bestemmelser i Fuldbyrddelseskonventionen, der finder anvendelse i henhold til artikel 83, indbringes søgsmål af den i artikel 85 nævnte art for domstolene i den medlemsstat, hvor sagsøgte har sin bopæl, eller, såfremt han ikke har bopæl i nogen af medlemsstaterne, i den medlemsstat, hvor han er indehaver af en virksomhed.
2. Har sagsøgte hverken sin bopæl eller en virksomhed i nogen af medlemsstaterne, indbringes sådanne søgsmål for domstolene i den medlemsstat, hvor sagsøger har sin bopæl, eller, såfremt han ikke har bopæl i en af medlemsstaterne, i den medlemsstat, hvor han er indehaver af en virksomhed.
3. Har hverken sagsøgte eller sagsøger en sådan bopæl eller virksomhed, indbringes disse søgsmål for domstolene i den medlemsstat, hvor Mønsterkontoret er beliggende.
4. Uanset bestemmelserne i stk. 1, 2 og 3
 - a) finder artikel 17 i Fuldbyrddelseskonventionen anvendelse, hvis parterne aftaler, at en anden EF-mønsterdomstol skal have kompetence
 - b) finder artikel 18 i nævnte konvention anvendelse, hvis sagsøgte giver møde for en anden EF-mønsterdomstol.
5. Søgsmål af den i artikel 85, litra a) og d), nævnte art kan ligeledes indbringes for domstolene i den medlemsstat, hvor krænkelsen har fundet sted eller sandsynligvis vil finde sted.

Artikel 87

Omfanget af kompetence i tilfælde af mønsterkrænkelse

1. En EF-mønsterdomstol, der har kompetence i henhold til artikel 86, stk. 1-4, er kompetent med hensyn til krænkelse af EF-mønstre, der har fundet sted eller sandsynligvis vil finde sted i en medlemsstat.
2. En EF-mønsterdomstol, der har kompetence i henhold til artikel 86, stk. 5, er kun kompetent med hensyn til krænkelse af EF-mønstre, der har fundet sted eller sandsynligvis vil finde sted i den medlemsstat, hvor domstolen er beliggende.

Artikel 88

Søgsmål eller kontrasøgsmål vedrørende ugyldighed af et EF-mønster

1. Et søgsmål eller et kontrasøgsmål med påstand om et EF-mønsters ugyldighed kan kun anlægges under henvisning til de i artikel 27 anførte ugyldighedsgrunde.
2. I det i artikel 27, stk. 1, litra d), nævnte tilfælde kan søgsmål eller kontrasøgsmål kun anlægges af den eller de personer, der er berettigede til EF-mønstret, og i det i artikel 27, stk. 2, nævnte tilfælde kun af rettighedshaveren til den ældre rettighed.
3. Anlægges kontrasøgsmålet i en retsag, hvori indehaveren af EF-mønstret ikke allerede er part, underrettes han herom og kan indtræde i retsagen på de betingelser, der er fastsat i lovgivningen i den medlemsstat, hvor domstolen er beliggende.
4. Gyldigheden af et EF-mønster må ikke anfægtes i en sag, hvor der nedlægges påstand om ikke-krænkelse.

Artikel 89

Formodning om gyldighed samt realitetsindsigelse

1. I sager om krænkelse eller overhængende risiko for krænkelse skal EF-mønsterdomstolen anse EF-mønstret som gyldigt, medmindre dets gyldighed anfægtes af sagsøgte ved et kontrasøgsmål med påstand om ugyldighed.
2. I sager om krænkelse eller overhængende risiko for krænkelse, skal EF-mønsterdomstolen - dersom rettighedshaveren fremlægger bevis til støtte for sin påstand om, at mønstret har individuel karakter - anse mønstret som nyt, i den i artikel 5 anførte betydning, medmindre sagsøgte i hovedsagen under et kontrasøgsmål om ugyldighed fremlægger bevis for det modsatte.
3. I sager af den i stk. 1 nævnte art skal indsigelse om et EF-mønsters ugyldighed, der fremsættes på anden måde end ved et kontrasøgsmål, tages til påkendelse, såfremt sagsøgte påberåber sig, at EF-mønstret kunne erklæres gyldigt på grund af en ham tilkommende national mønsterret af den i artikel 27, stk. 2, nævnte art.

Artikel 90

Dom vedrørende et mønsters gyldighed

1. Dersom et EF-mønster i en sag, der er anlagt ved en EF-mønsterdomstol, er blevet anfægtet ved et kontrasøgsmål med påstand om ugyldighed, forholdes der som følger:
 - a) dersom en af de i artikel 27 anførte grunde anses for at være til hinder for opretholdelsen af EF-mønstret, skal domstolen erklære EF-mønstret for ugyldigt

- b) hvis ingen af de i artikel 27 anførte grunde anses for at være til hinder for opretholdelsen af EF-mønstret, skal domstolen afvise kontrasøgsmålet.
2. Den EF-mønsterdomstol, for hvilken der er anlagt kontrasøgsmål med påstand om et registreret EF-mønsters ugyldighed, meddeler Mønsterkontoret datoen for anlæggelsen af kontrasøgsmålet. Mønsterkontoret indfører oplysning herom i EF-mønsterregistret.
 3. Den EF-mønsterdomstol, ved hvilken et kontrasøgsmål med påstand om et registreret EF-mønsters ugyldighed er anlagt, kan på begæring af indehaveren af det registrerede EF-mønster og efter at have hørt de øvrige parter udsætte sagens behandling og opfordre sagsøgte til inden for en nærmere angivet frist at indgive begæring til Mønsterkontoret om EF-mønstrets ugyldighed. Indgives begæringen ikke inden for den fastsatte frist, optages sagen til fortsat behandling; kontrasøgsmålet anses da for tilbagetrukket. Artikel 95, stk. 3, finder anvendelse.
 4. Såfremt en EF-mønsterdomstol har truffet endelig afgørelse i et kontrasøgsmål, hvor der er nedlagt påstand om et registreret EF-mønsters ugyldighed, fremsendes en genpart af afgørelsen til Mønsterkontoret. Enhver part kan anmode om oplysninger vedrørende denne fremsendelse. Mønsterkontoret indfører bemærkning om retsafgørelsen i EF-mønsterregistret i overensstemmelse med de i gennemførelsesforordningen fastsatte bestemmelser.
 5. Et kontrasøgsmål med påstand om et registreret EF-mønsters ugyldighed afvises, såfremt Mønsterkontoret allerede har truffet endelig afgørelse i en sag vedrørende samme spørgsmål mellem de samme parter.

Artikel 91

Retsvirkningerne af en retsafgørelse om et mønsters gyldighed

Når en af en EF-mønsterdomstol afsagt retsafgørelse om et EF-mønsters ugyldighed er blevet endelig, får afgørelsen i samtlige medlemsstater og med forbehold af artikel 27, stk. 3, de i artikel 28 angivne retsvirkninger.

Artikel 92

Lovvalg

1. EF-mønsterdomstolene anvender bestemmelserne i denne forordning.
2. I alle spørgsmål, der ikke er omfattet af denne forordning, anvender EF-mønsterdomstolene den nationale lovgivning, herunder den interne internationale privatret.
3. Medmindre andet er fastsat i denne forordning, anvender en EF-mønsterdomstol de i hjemlandet gældende retsplejeregler for lignende søgsmål vedrørende et nationalt mønster.

Artikel 93

Sanktioner for mønsterkrænkelse

1. Dersom en EF-mønsterdomstol i en sag om mønsterkrænkelse finder, at sagsøgte har krænket eller sandsynligvis vil krænke et EF-mønster, nedlægger den over for sagsøgte forbud mod at udøve de handlinger, der krænker eller sandsynligvis vil krænke EF-mønstret, medmindre særlige grunde taler imod noget sådant.
2. Såfremt en EF-mønsterdomstol i en sag om mønsterkrænkelse finder, at sagsøgte har krænket et EF-mønster, skal domstolen, medmindre særlige grunde taler imod noget sådant,
 - a) pålægge overtræderen straks at forelægge oplysninger om de mønsterkrænkende produkters oprindelse og de kanaler, ad hvilke produkterne markedsføres
 - b) træffe bestemmelse om beslaglæggelse af de mønsterkrænkende produkter.
3. EF-mønsterdomstolen skal i overensstemmelse med den nationale lovgivning træffe de foranstaltninger, der har til formål at sikre overholdelse af afgørelser af den i stk. 1 og 2 nævnte art.
4. I øvrigt anvender EF-mønsterdomstolen lovgivningen i den medlemsstat, hvor krænkelsen eller den overhængende risiko for krænkelse er begået eller beliggende, herunder også statens internationale privatret.

Artikel 94

Foreløbige retsmidler

1. For så vidt angår EF-mønstre, kan der ved domstolene, herunder EF-mønsterdomstolene, i en medlemsstat fremsættes anmodning om iværksættelse af sådanne foreløbige retsmidler, som i henhold til den pågældende stats lovgivning kan bringes i anvendelse over for nationale mønstre, eller som følger af anvendelsen af bestemmelsen i artikel 93, stk. 2, litra a), uanset om en EF-mønsterdomstol i en anden medlemsstat i henhold til denne forordning har kompetence med hensyn til realitetsspørgsmålet.
2. I sager vedrørende foreløbige retsmidler skal en indsigelse, der fremsættes af sagsøgte på anden måde end ved kontrasøgsmål vedrørende et EF-mønsters ugyldighed, tages til påkendelse. Artikel 88, stk. 2, finder dog tilsvarende anvendelse.
3. En EF-mønsterdomstol, der er kompetent i henhold til artikel 86, stk. 1-4, kan træffe afgørelse om iværksættelse af foreløbige retsmidler, der - med forbehold af en eventuel nødvendig procedure for anerkendelse og fuldbyrdelse i overensstemmelse med afsnit III i Fuldbyrdelseskonventionen - kan anvendes i samtlige medlemsstater. Ingen anden domstol har denne kompetence.

Artikel 95

Særlige regler om sammenstødende sager

1. En EF-mønsterdomstol, der behandler et søgsmål af den i artikel 85 omhandlede art, bortset fra søgsmål til anerkendelse af, at der ikke foreligger krænkelse, udsætter sagen, medmindre der foreligger særlige grunde til videreførelse af behandlingen, enten ex officio efter at have hørt parterne eller på anmodning af en af parterne og efter at have hørt de øvrige parter, såfremt der for en anden EF-mønsterdomstol allerede verserer et kontrasøgsmål om EF-mønstrets gyldighed, eller såfremt der til Mønsterkontoret - for registrerede EF-mønsters vedkommende - er indgivet en begæring om mønstrets ugyldighed.

2. Mønsterkontoret udsætter sin behandling af en begæring om et registreret EF-mønsters ugyldighed, medmindre der foreligger særlige grunde til videreførelse af behandlingen, enten ex officio efter at have hørt parterne eller på anmodning af en af parterne og efter at have hørt de øvrige parter, såfremt der for en EF-mønsterdomstol allerede verserer et kontrasøgsmål om det registrerede EF-mønsters gyldighed. Hvis en af parterne i sagen for EF-mønsterdomstolen anmoder herom, kan domstolen dog efter at have hørt de øvrige parter i sagen udsætte denne. Mønsterkontoret fortsætter i så fald behandlingen af begæringen.

3. Udsætter EF-mønsterdomstolen sagens behandling, kan den træffe bestemmelse om iværksættelse af foreløbige retsmidler for det tidsrum, udsættelsen varer.

Artikel 96

Den kompetence, der tillægges EF-mønsterdomstole i 2. instans -
Yderligere appel

1. Retsafgørelser afsagt af en EF-mønsterdomstol i 1. instans i en sag vedrørende de i artikel 85 omhandlede søgsmål kan appelleres til en EF-mønsterdomstol i 2. instans.
2. Betingelserne for appel til en EF-mønsterdomstol i 2. instans fastsættes i den nationale lovgivning i den medlemsstat, hvor domstolen er beliggende.
3. For så vidt angår retsafgørelser, der er afsagt af en EF-mønsterdomstol i 2. instans, gælder de nationale regler om yderligere appel.

Tredje afdeling

Andre tvister vedrørende EF-mønstre

Artikel 97

Supplerende bestemmelser om kompetence, der tillægges
andre nationale domstole end EF-mønsterdomstole

1. Inden for den medlemsstat, hvis domstole er kompetente i henhold til artikel 83, stk. 1, indbringes alle andre EF-mønstersager end dem, der er omhandlet i artikel 85, for den domstol, som ville have stedlig og saglig kompetence i sager vedrørende nationale mønstre i den pågældende stat.

2. Såfremt ingen domstol i henhold til artikel 83, stk. 1, samt stk. 1 i nærværende artikel har kompetence til at behandle en EF-mønstersag, der falder uden for artikel 85, kan sagen indbringes for domstolene i den medlemsstat, hvor Mønsterkontoret har sit hjemsted.

Artikel 98

Forpligtelser for de nationale domstole

En national domstol, som behandler en sag, der falder uden for artikel 85, men som vedrører et registreret EF-mønster, skal anse mønstret for gyldigt. Artikel 89, stk. 2, og artikel 94, stk. 2, finder dog tilsvarende anvendelse.

AFSNIT XI

INDVIRKNING PÅ MEDLEMSSTATERNES RETSREGLER

Artikel 99

Parallele søgsmål om krænkelse af EF-mønstre og nationale mønstre

1. Såfremt der vedrørende samme spørgsmål mellem de samme parter anlægges søgsmål ved domstole i forskellige medlemsstater, og det ene søgsmål vedrører krænkelse eller overhængende risiko for krænkelse af et EF-mønster, og det andet krænkelse eller overhængende risiko for krænkelse af et mønster, der nyder simultan beskyttelse, skal den domstol, ved hvilken der senest er anlagt søgsmål, ex officio erklære sig inkompetent til fordel for den første domstol. Den domstol, som således skal erklære sig inkompetent, kan udsætte afgørelsen herom, såfremt den anden domstols kompetence bestrides.
2. En EF-mønsterdomstol, ved hvilken der anlægges søgsmål om krænkelse eller overhængende risiko for krænkelse af et EF-mønster, afviser sagen, dersom der er afsagt endelig dom i en sag vedrørende samme spørgsmål mellem de samme parter om krænkelse af et mønster, der nyder simultan beskyttelse.
3. Den domstol, ved hvilken der anlægges søgsmål om krænkelse eller overhængende risiko for krænkelse af et nationalt mønster, afviser sagen, dersom der er afsagt endelig dom vedrørende samme spørgsmål mellem de samme parter i en sag om krænkelse af et EF-mønster, der nyder simultan beskyttelse.
4. Ovenstående stykker finder ikke anvendelse for så vidt angår foreløbige retsmidler.

Artikel 100

Forholdet til andre former for beskyttelse i henhold til
national ret

1. Bestemmelserne i denne forordning er ikke til hinder for, at søgsmål vedrørende mønstre, der er beskyttet som EF-mønstre, anlægges i henhold til Fællesskabets retsregler eller en medlemsstats lovgivning vedrørende varemærker eller andre distinktive tegn, patenter, brugsmønstre, typografiske skrifttyper, civilretligt ansvar og illoyal konkurrence.
2. Indtil en yderligere harmonisering af medlemsstaternes lovgivning om ophavsret har fundet sted, skal et mønster, der beskyttes som EF-mønster, ligeledes kunne beskyttes i henhold til de enkelte medlemsstaters lovgivning om ophavsret fra det tidspunkt, hvor mønstret blev frembragt eller formgivet, uanset antallet af produkter, hvori mønstret skal inkorporeres, eller hvorpå det skal anvendes, og uanset om mønstret kan adskilles fra de produkter, hvori det skal inkorporeres, eller hvorpå det skal anvendes. I hvilket omfang og under hvilke betingelser en sådan beskyttelse tillægges, herunder krav til originalitet, fastlægges af de enkelte medlemsstater.
3. Hver medlemsstat skal tillade, at et mønster, der beskyttes som EF-mønster, og som opfylder betingelserne i den nationale lovgivning om ophavsret, kan beskyttes i henhold til denne lovgivning, uanset om mønstret ikke i en anden medlemsstat, hvori det har sin oprindelse, opfylder betingelserne for beskyttelse i denne stats lovgivning om ophavsret.

AFSNIT XII
FÆLLESSKABETS MØNSTERKONTOR

Første afdeling
Almindelige bestemmelser

Artikel 101
Retlig status

1. Mønsterkontoret er et fællesskabsorgan. Det har status som juridisk person.
2. Mønsterkontoret har sæde samme sted som EF-Varemærkemyndigheden.
3. Mønsterkontoret har i hver medlemsstat den videstgående ret- og handleevne, som i henhold til vedkommendes stats lovgivning tillægges juridiske personer; det kan i særdeleshed erhverve og afhænde fast ejendom og løssøre og optræde som part i retssager. I denne henseende repræsenteres Mønsterkontoret af dets præsident.

Artikel 102
Administrative tjenestegrene

EF-Mønsterkontoret kan betjene sig af EF-Varemærkemyndighedens administrative tjenestegrene på de betingelser, der er fastsat i den gennemførelsesforordning, der er vedtaget i henhold til Rådets forordning (EØF) nr. .../... af ... om EF-varemærker⁽³⁾, og under overholdelse af de i nærværende forordning fastsatte betingelser.

(3)

Artikel 103

Ansatte

1. Bestemmelserne i Vedtægten for Tjenestemænd i De Europæiske Fællesskaber, ansættelsesvilkårene for de øvrige ansatte og de ved fælles aftale imellem Fællesskabets institutioner fastsatte regler til gennemførelse af disse bestemmelser gælder for Mønsterkontorets ansatte, jf. dog anvendelsen af artikel 118 på medlemmerne af appelkammerene.
2. Mønsterkontoret udøver over for de ansatte, jf. dog artikel 108, de beføjelser, som er tillagt de enkelte institutioner ved Vedtægten og i ansættelsesvilkårene for de øvrige ansatte.

Artikel 104

Privilegier og immuniteter

Protokollen vedrørende De Europæiske Fællesskabers privilegier og immuniteter finder anvendelse på Mønsterkontoret.

Artikel 105

Ansvar og hæftelse

1. Mønsterkontorets ansvar i kontraktforhold bestemmes efter den lovgivning, der finder anvendelse på den pågældende kontrakt.
2. EF-Domstolen har kompetence til at træffe afgørelse på grundlag af en voldgiftsklausul, som er indeholdt i en af Mønsterkontoret indgået aftale.
3. For så vidt angår ansvar uden for kontraktforhold, skal Mønsterkontoret i overensstemmelse med de almindelige retsgrundsætninger, der er fælles for medlemsstaternes retssystemer, erstatte skader, forvoldt af dets afdelinger eller af dets ansatte under udøvelse af deres hverv.

4. Tvister om skadeserstatning i henhold til stk. 3 henhører under EF-Domstolen.
5. For de ansattes personlige ansvar over for Mønsterkontoret gælder bestemmelserne i Vedtægten for disse eller de for dem gældende ansættelsesvilkår.

Artikel 106

EF-Domstolens kompetence

EF-Domstolen har kompetence til at træffe afgørelser om de klager, der indbringes over Mønsterkontoret, på de i traktatens artikel 173 og 175 fastsatte betingelser, medmindre den pågældende afgørelse er blevet appelleret til appelkamrene i henhold til bestemmelserne i denne forordning.

Anden afdeling

Ledelsen af Mønsterkontoret

Artikel 107

Præsidentens beføjelser

1. Mønsterkontoret ledes af en præsident.
2. Ud over de beføjelser, der tillægges præsidenten ved denne forordning varetager han følgende funktioner:
 - a) han træffer alle de fornødne foranstaltninger til sikring af Mønsterkontorets funktion, herunder fastsættelse af interne administrative bestemmelser og offentliggørelse af cirkulærer
 - b) han kan forelægge Kommissionen forslag til ændring af denne forordning i det omfang, ændringen gælder for registrerede EF-mønstre, samt forslag til gennemførelsesforordningen, appelkamrenes forretningsorden, afgiftsregulativet og andre bestemmelser, der finder anvendelse på registrerede EF-mønstre efter høring af Administrationsrådet

- c) han forelægger hvert år Kommissionen, Europa-Parlamentet og Administrationsrådet en beretning om virksomheden
- d) han udøver over for de ansatte de beføjelser, der er angivet i artikel 103, stk. 1
- e) han kan delegere sine beføjelser.

3. Præsidenten bistås af en eller flere vicepræsidenter. Har præsidenten forfald træder vicepræsidenten eller en af vicepræsidenterne i hans sted i overensstemmelse med den procedure, der gælder for Administrationsrådet.

Artikel 108

Udnævnelse af højere tjenestemænd

1. Præsidenten for Mønsterkontoret udnævnes af Kommissionen på grundlag af en af Administrationsrådet udarbejdet liste bestående af højst tre kandidater. Kommissionen har beføjelse til at afsætte præsidenten på grundlag af et forslag fra Administrationsrådet.
2. Præsidentens valgperiode må ikke overstige fem år. Valgperioden kan forlænges.
3. Vicepræsidenten eller vicepræsidenterne for Mønsterkontoret udpeges eller afsættes i henhold til stk. 1 og efter høring af præsidenten.
4. Kommissionen udøver disciplinær myndighed over de i denne artikels stk. 1 og 3 nævnte ansatte.

Tredje afdeling
Administrationsrådet

Artikel 109
Oprettelse og beføjelser

1. Under Mønsterkontoret oprettes et Administrationsråd.
2. Ud over de beføjelser, der er anført i andre bestemmelser i denne forordning, har Administrationsrådet følgende beføjelser:
 - a) Det fastsætter datoen for den første indgivelse af en ansøgning om registrering af EF-mønstre i henhold til artikel 128, stk. 2.
 - b) Det rådgiver præsidenten i spørgsmål, for hvilke Mønsterkontoret er ansvarlig.
 - c) Det hører inden vedtagelsen af retningslinjerne for undersøgelser vedrørende de formelle krav og i ugyldighedssager, som Mønsterkontoret behandler, samt i andre tilfælde, der er anført i denne forordning.
 - d) Det skal med regelmæssige mellemrum afholde diskussioner om udviklingen i retspraksis meddelt i henhold til den ved artikel 125 etablerede ordning med udveksling af oplysninger.
 - e) Det kan afgive udtalelser og anmode præsidenten og Kommissionen om oplysninger, når dette anses for påkrævet.

Artikel 110

Sammensætning

1. Administrationsrådet består af en repræsentant for hver af medlemsstaterne og en repræsentant for Kommissionen samt af deres suppleanter.
2. Medlemmerne af Administrationsrådet kan under overholdelse af bestemmelserne i Administrationsrådets forretningsorden bistås af rådgivere eller eksperter.

Artikel 111

Formandskab

1. Administrationsrådet vælger blandt medlemmerne en formand og en næstformand. Næstformanden træder i formandens sted, når denne har forfald.
2. Formanden og næstformanden vælges for en periode af 3 år. Valgperioden kan forlænges.

Artikel 112

Møder

1. Administrationsrådet indkaldes af formanden.
2. Præsidenten for Mønsterkontoret deltager i forhandlingerne, medmindre Administrationsrådet fastsætter andet. Præsidenten har ikke stemmeret.

3. Administrationsrådet holder ordinært møde én gang om året; i øvrigt kan det indkaldes på foranledning af formanden eller efter begæring af Kommissionen eller af en tredjedel af medlemsstaterne.
4. Administrationsrådet fastsætter sin forretningsorden.
5. Administrationsrådets beslutninger træffes med simpelt flertal af repræsentanterne for medlemsstaterne. Der kræves dog et flertal på trefjerdedele af repræsentanterne for medlemsstaterne til de beslutninger, som Administrationsrådet er kompetent til at træffe i henhold til artikel 108, stk. 1 og 3. I begge tilfælde har hver medlemsstat én stemme.
6. Administrationsrådet kan opfordre observatører til at deltage i dets møder.
7. Mønsterkontoret stiller et sekretariat til rådighed for Administrationsrådet.

Fjerde afdeling
Sagsbehandlingens gennemførelse

Artikel 113

Kompetence

Følgende organer har beføjelse til at træffe afgørelser i forbindelse med den i denne forordning foreskrevne sagsbehandling:

- a) formalitetsundersøgelsesafdelinger
- b) en afdeling for administration af mønstre og for juridiske spørgsmål
- c) ugyldighedsafdelinger
- d) appelkamre.

Artikel 114

Formalitetundersøgelsesafdelinger

En formalitetundersøgelsesafdeling træffer afgørelser vedrørende ansøgninger om registrering af et EF-mønster.

Artikel 115

Afdelingen for administration af mønstre og for juridiske spørgsmål

1. Under afdelingen for administration af mønstre og for juridiske spørgsmål henhører sådanne afgørelser, som kræves i henhold til denne forordning, og som ikke henhører under en formalitetundersøgelsesafdeling eller en ugyldighedsafdeling. Under denne afdeling henhører navnlig afgørelser vedrørende indførelse af oplysninger i EF-mønsterregistret.
2. Afdelingen skal også føre den i artikel 82 omhandlede liste over anerkendte fuldmægtige.
3. Afdelingens afgørelser træffes af ét medlem.

Artikel 116

Ugyldighedsafdelinger

1. En ugyldighedsafdeling træffer afgørelser vedrørende begæringer om et registreret EF-mønsters ugyldighed.
2. En ugyldighedsafdeling består af tre medlemmer. Mindst to af medlemmerne skal være retskyndige.

Artikel 117

Appelkamre

1. Det henhører under appelkamrene at pådømme klager over afgørelser truffet af en formalitetsundersøgelingsafdeling, afdelingen for administration af mønstre og for juridiske spørgsmål eller af en ugyldighedsafdeling.
2. Et appelkammer består af tre medlemmer. Mindst to af medlemmerne skal være retskyndige.

Artikel 118

Appelkammermedlemmers uafhængighed

1. Medlemmerne af appelkamrene, herunder formændene, udnævnes for et tidsrum af fem år i overensstemmelse med den procedure, der er fastsat i artikel 108 med henblik på udnævnelse af præsidenten. De kan ikke fratages deres hverv i dette tidsrum, medmindre vægtige grunde taler derfor, og EF-Domstolen efter forslag fra det organ, som har udnævnt dem, træffer afgørelse herom. Medlemmerne kan genudnævnes.
2. Medlemmerne af appelkamrene skal være uafhængige. De er ikke ved deres afgørelser bundet af nogen instrukser.
3. Medlemmerne af appelkamrene må hverken være medlemmer af en anden afdeling under Mønsterkontoret eller medlemmer af en afdeling under EF-Varemærkemyndigheden, bortset fra dennes appelkamre.

Artikel 119

Inhabilitet

1. Medlemmerne af ugyldighedsafdelingen og appelkamrene må ikke deltage i behandlingen af en sag, i hvilken de har en personlig interesse, eller hvori de tidligere har deltaget som repræsentant for én af parterne. Medlemmerne af appelkamrene må ikke deltage i behandlingen af en klage, hvis de har medvirket til den afgørelse, der appelleres.
2. Hvis et medlem af ugyldighedsafdelingen eller af et appelkammer af én af de i stk. 1 nævnte grunde eller af anden grund finder ikke at burde deltage i behandlingen af en sag, underretter han afdelingen eller kammeret derom.
3. Enhver part kan af de i stk. 1 nævnte grunde eller dersom et medlems upartiskhed drages i tvivl rejse indsigelse mod, at vedkommende medlem af ugyldighedsafdelingen eller appelkammeret deltager i sagens behandling. Indsigelsen afvises, når den pågældende part vidende om at grundlaget for indsigelsen forelå, har foretaget proceshandling. Indsigelsen kan ikke støttes på en persons nationalitet.
4. Ugyldighedsafdelingen eller appelkammeret træffer uden deltagelse af det pågældende medlem afgørelse i de i stk. 2 og 3 nævnte tilfælde. Med henblik på vedtagelsen af denne afgørelse erstattes det medlem, der er udtrådt af behandlingen eller mod hvem indsigelsen er rettet, af sin suppleant.

Artikel 120

Udnævnelse af medlemmer af ugyldighedsafdelinger og appelkamre
i en overgangsperiode

1. I en overgangsperiode, hvis udløb fastsættes af Kommissionen på forslag af præsidenten for Mønsterkontoret, kan præsidenten - på kortfristet kontraktbasis - som medlemmer af ugyldighedsafdelingerne udpege personer, der er ansat ved medlemsstaternes centrale myndigheder for industriel ejendomsret eller i Benelux-mønsterkontoret eller ved domstolene eller andre myndigheder i medlemsstaterne, forudsat at de pågældende har erfaring i spørgsmål vedrørende gyldigheden af mønsterrettigheder eller ansøgninger om sådanne rettigheder i medlemsstaterne. De udpegede personer kan forblive i deres eksisterende stillinger. De kan genudnævnes.
2. I en overgangsperiode, hvis udløb fastsættes af Kommissionen på forslag af præsidenten for Mønsterkontoret, kan Kommissionen som medlemmer af appelkamrene udpege medlemmer af EF-domstole eller andre EF-myndigheder eller af domstole og andre myndigheder i medlemsstaterne; de udpegede personer kan forblive i deres stillinger ved den domstol eller den myndighed, hvorfra de er udpeget. Disse personer kan udpeges for en varighed på under fire år, dog mindst for et år, og de kan genudnævnes.

Femte afdeling
Finansielle bestemmelser

Artikel 121

Budget

1. Mønsterkontorets indtægter består af afgifter betalt i overensstemmelse med denne forordning samt om nødvendigt også af et tilskud fra Fællesskabet.
2. Mønsterkontorets udgifter omfatter udgifter til personale, administration, infrastruktur samt driftsomkostninger.
3. Senest den 15. februar hvert år skal præsidenten have udarbejdet et foreløbigt udkast til budget omfattende udgifter samt arbejdsprogram for det følgende regnskabsår. Dette foreløbige udkast skal fremsendes til Administrationsrådet sammen med en etableringsplan.
4. Indtægter og udgifter på budgettet skal balancere.
5. Senest den 31. marts hvert år skal Administrationsrådet have udarbejdet et budgetudkast, der sammen med etableringsplanen fremsendes til Kommissionen, som på dette grundlag skal udarbejde et overslag i de foreløbige forslag til De Europæiske Fællesskabers almindelige budget.
6. Administrationsrådet vedtager Mønsterkontorets endelige budget inden begyndelsen af regnskabsåret, eventuelt afpasset under hensyntagen til Fællesskabets bidrag og Mønsterkontorets andre indtægter.
7. Præsidenten gennemfører Mønsterkontorets budget.

8. Kontrollen med alle de af Mønsterkontoret indgåede forpligtelser og afholdte udgifter samt kontrollen med fastsættelsen og opkrævningen af alle Mønsterkontorets indtægter foretages af Kommissionens finansinspektør

9. Præsidenten fremsender senest den 31. marts hvert år et regnskab over alle Mønsterkontorets indtægter og udgifter i det forløbne regnskabsår til Kommissionen, Administrationsrådet og Revisionsretten.

Revisionsretten reviderer regnskaberne i overensstemmelse med traktatens artikel 206a.

10. Administrationsrådet giver præsidenten discharge for budgettets gennemførelse.

11. Administrationsrådet skal efter høring af Kommissionen og Revisionsretten vedtage de for Mønsterkontoret gældende interne finansielle bestemmelser.

Artikel 122

Afgifter

Størrelsen af de i denne forordning omhandlede afgifter fastsættes af Kommissionen efter høring af det udvalg, der er nedsat ved artikel 126.

AFSNIT XIII
AFSLUTTENDE BESTEMMELSER

Artikel 123
Officielle sprog

Mønsterkontorets officielle sprog og arbejdsprog er det samme som dem, der gælder for EF-varemærkemyndigheden.

Artikel 124
Gennemførelsesforordningen

Gennemførelsesbestemmelserne til denne forordning - herunder navnlig regler vedrørende indgivelse af ansøgning, kollektive ansøgninger, undersøgelse af det formelle krav, registrering, bekendtgørelse og udsættelse med bekendtgørelsen samt appelkamrenes forretningsorden - fastsættes i en gennemførelsesforordning efter proceduren i artikel 126.

Artikel 125
Udveksling af oplysninger

Der etableres en ordning med udveksling af oplysninger om afgørelser vedrørende opfyldelse af kravene til beskyttelse af EF-mønstre og mønsterrettigheder i medlemsstaterne. Gennemførelsesforordningen fastsætter, hvorledes og af hvilken myndighed en sådan ordning skal administreres.

Artikel 126

Nedsættelse af et udvalg samt proceduren til vedtagelse af gennemførelsesforordninger

Kommissionen bistås ved fastsættelsen af afgifter, gennemførelsesbestemmelser og appelkamrenes forretningsorden af et rådgivende udvalg, der består af repræsentanter for medlemsstaterne og har Kommissionens repræsentant som formand.

Kommissionens repræsentant forelægger udvalget et udkast til de foranstaltninger, der skal træffes. Udvalget afgiver en udtalelse om dette udkast inden for en frist, som formanden kan fastsætte under hensyn til, hvor meget det pågældende spørgsmål haster, i givet fald ved afstemning.

Udtalelsen optages i mødeprotokollen; derudover har hver medlemsstat ret til at anmode om, at dens holdning indføres i mødeprotokollen.

Kommissionen tager størst mulig hensyn til udvalgets udtalelse. Den underretter udvalget om, hvorledes den har taget hensyn til dets udtalelse.

Artikel 127
Afgiftsregulativet

1. I afgiftsregulativet fastsættes især afgifternes størrelse og betalingsmåden.
2. Ud over de afgifter, der allerede er fastsat i denne forordning, betales afgifter i overensstemmelse med de nærmere regler, der er fastsat i gennemførelsesforordningen, i nedennævnte tilfælde:
 - a) for sen betaling af registreringsafgiften
 - b) for sen betaling af bekendtgørelsesafgiften
 - c) for sen betaling af afgiften for udsættelsen af bekendtgørelsen
 - d) for sen betaling af den supplerende afgift for kollektive ansøgninger
 - e) fremsendelse af en kopi af registreringsbevis
 - f) registrering af et registreret EF-mønsters overførsel
 - g) registrering af en licens på eller anden rettighed over et registreret EF-mønster
 - h) slettelse i registret af en licens eller anden rettighed
 - i) fremsendelse af en udskrift af registret
 - j) aktindsigt
 - k) fremsendelse af en kopi af indgivne dokumenter
 - l) meddelelse af oplysninger fra en sagsakt
 - m) opgørelse over eventuelle procedureomkostninger, der skal refunderes
 - n) udstedelse af bekræftede kopier af ansøgningen.
3. Afgifternes størrelse skal fastsættes på et niveau, der sikrer, at provenuet heraf i princippet er tilstrækkeligt til, at Mønsterkontorets indtægter og udgifter balancerer.

Artikel 128
Ikrafttræden

1. Denne forordning træder i kraft på tresindstyvendedagen efter offentliggørelsen i De Europæiske Fællesskabers Tidende.
2. Ansøgninger om registrering af EF-mønstre kan indgives til Mønsterkontoret fra den dato, der fastsættes af Administrationsrådet efter henstilling fra præsidenten.
3. Ansøgninger om registrering af EF-mønstre, der indgives inden for de tre måneder, der går forud for den i stk. 2 omhandlede dato, anses for at være blevet indgivet på denne dato.

Denne forordning er bindende i alle enkeltheder og gælder umiddelbart i hver medlemsstat.

Udfærdiget i Bruxelles, den

På Europa-Parlamentets vegne

På Rådets vegne

Formand

Formand

FINANSIERINGSOVERSIGT

1. **Titel**

Forslag til Rådets forordning (EØF) om EF-mønstre.

2. **Budgetpost**

B5-305 skal oprettes.

3. **Retsgrundlag**

EØF-traktatens artikel 100A.

4. **Beskrivelse af foranstaltningen**

4.1 **Specifikke mål**

Formålet med den foreslåede forordning er at skabe en ensartet beskyttelsesordning inden for hele EF for designeres arbejde og omfattende to slags EF-mønstre, hvor den ene er en registreret rettighed og den anden en ikke-registreret rettighed. Ved at sikre en sådan ret kan en mønsterfrembringer beskytte sit mønster mod krænkelser. En EF-ordning vil fjerne det problem, som skyldes de nuværende forskellige nationale mønsterlove, hvor indbyrdes modstridende rettigheder kan bestå i forskellige medlemsstater med en helt klar negativ indvirkning på det indre markeds funktion.

Når rettigheder skal registreres, nødvendiggør dette oprettelsen af et EF-mønsterkontor, der skal være et organ, der har den fornødne retlige, administrative og finansielle uafhængighed, og som skal varetage opgaverne i forbindelse med registreringen. Det er forudset, at dette kontor skal have en struktur, der er baseret på EF-Varemærkemyndighedens struktur, jf. Kommissionens meddelelse til Rådet af 25. november 1984, som ændret den 9. august 1984 (EFT nr. C 230 af 31.8.1984) vedrørende en forordning om EF-varemærker. Det er også forudset, at kontoret skal have status som EF-organ og juridisk person og skal udøve de beføjelser, der er tillagt det ved den foreslåede forordning.

Det er planen, at Mønsterkontoret skal bestå af fire afdelinger for henholdsvis formalitetsundersøgelse, vurdering af registreringers gyldighed, administrative og juridiske anliggender samt appelkamre. Mange af de administrative funktioner ville være de samme som dem, EF-Varemærkemyndigheden selv kommer ud for, og der kan derfor opnås stordriftsfordele, f.eks. på det administrative område, hvis Mønsterkontoret og EF-Varemærkemyndigheden er fælles om visse administrative tjenestegrene.

4.2 Periode

De foranstaltninger, der skal til for at få forordningen gennemført, vil komme til at tage flere år. Det antages, at det er nødvendigt med op til to år fra EF-Mønsterkontorets oprettelse til dets åbning, og det anslås, at kontoret vil blive fuldt ud operationelt efter en yderligere periode på tre til fire år fra etableringen. Der foretrakkes en periode på fire år, jf. punkt 7.4 nedenfor. Til den tid skulle Mønsterkontorets udgifter kunne dækkes af indtægterne fra registrering og andre afgifter.

Men det er endnu ikke muligt at sige noget om, hvornår disse foranstaltninger vil starte og dermed heller ikke noget om, hvornår EF-Mønsterkontoret vil åbne, men man regner tidligst med 1996.

4.3 Den berørte personkreds

EF-mønsterbeskyttelsen vil komme til at berøre personer, der ansøger om et EF-mønster, samt indehavere af EF-mønstre, ligesom den også vil komme til at berøre dem, der handler med designprodukter og alle mønsterkrænkende virksomheder. Mange af medlemstaternes industrier vil derfor blive berørt.

Foranstaltningen vil også komme til at berøre visse EF-institutioner herunder foruden selve det nye EF-Mønsterkontor også EF-Varemærkemyndigheden; endelig skal nævnes EF-Domstolen, hvortil der kan appelleres i henhold til forordningen, samt Kommissionen på grund af dens ret til at deltage i visse sager, der vedrører mønsterrettigheder, og som verserer for Mønsterkontoret.

5. Klassifikation af udgifter og indtægter

5.1 Ikke-obligatoriske udgifter

5.2 Opdelte bevillinger

6. Udgifternes og indtægternes art

6.1 Tilskud på 100%

Hvad angår de første to år før Mønsterkontorets åbning, anslås udgifterne til omkring 1 570 000 ECU for det første år og 2 254 540 ECU for det andet år, idet dette beløb er nødvendigt til at dække udgifterne i forbindelse med kontorets oprettelse og igangsættelse. Da der ikke oppebæres afgifter i dette tidsrum, er det nødvendigt med tilskud til dækning af disse udgifter. Man formoder, at EF-Varemærkemyndigheden allerede vil eksistere, således at omkostningerne til Mønsterkontorets oprettelse skulle blive lavere, end de ellers ville have været.

6.2 Fælles finansiering

Når Mønsterkontoret er åbnet, vil det begynde at oppebære indtægter i form af afgifter, og det vil kun være nødvendigt med tilskud til at supplere disse med henblik på dækning af udgifterne for en periode på ca. fire år. Efter denne anslåede periode skulle Mønsterkontoret være fuldt ud operationelt og selvfinansierende. Kun hvis dette ikke er tilfældet, må man anmode Fællesskabet om fortsat at yde et tilstrækkeligt tilskud, indtil der er opnået balance. Dette tilskud skal under alle omstændigheder reduceres gradvist, idet målet er at sikre, at Mønsterkontoret får dækket sine udgifter via provenuet fra afgifterne, så snart dette er en realistisk mulighed. En fornuftig afgiftspolitik kan i et vist omfang bruges med henblik på at kontrollere den dato, hvor der opnås balance mellem indtægter og udgifter. Dette er omtalt nærmere under punkt 7.4 nedenfor, hvor man imidlertid gør opmærksom på, at mulighed for en sådan kontrol er begrænset, navnlig fordi fornyelsesafgifterne først skal betales fra det femte år og de vil være hovedindtægtskilden.

6.3 Renter

Ingen.

6.4 Andre udgifter

Ingen.

6.5 Tilbagebetaling

Ingen.

6.6 Ændring af indtægtsniveauet

Ingen.

7. Finansielle virkninger

7.1 De samlede omkostninger i forbindelse med foranstaltningens gennemførelse

Startomkostningerne i forbindelse med Mønsterkontorets etablering er anslået til henholdsvis 1 570 000 ECU og 2 254 540 ECU i hvert af de to første år forud for kontorets åbning, dvs. i alt 3 824 540 ECU. Det skal bemærkes, at man endnu ikke ved eksakt, hvilket år kontoret åbner. Tallene bygger på de forventede direkte personaleomkostninger i form af løn. Af andre personalerelaterede omkostninger kan nævnes sociale udgifter, pensionsreserver, forsikringer osv.; præstering af tjenesteydelser til Mønsterkontoret samt anskaffelse af udstyr herunder de første edb-anlæg.

Disse edb-anlæg skal omfatte andet og mere end blot det edb-anlæg, der skal udføre Mønsterkontorets generelle administrative funktioner. Et større edb-anlæg vil være et vigtigt redskab for selve mønsterregistreringsordningen, som er Mønsterkontorets raison d'être, og skal med stor driftssikkerhed kunne udføre mange af de funktioner, der er knyttet til registrering og til eventuelle efterfølgende foranstaltninger, herunder retssager, som med tiden vil kunne opstå i forbindelse hermed. Hvis Mønsterkontoret skal fungere ikke alene effektivt, men også omkostningseffektivt, må edb-anlægget være sofistikeret og forsynet med up to date-udstyr, som kan registrere grafiske tegninger og billedmateriale ved hjælp af optisk scanning og så sammenholde dem med de forskellige tekstdata, der så kan reproducere på forskellig måde afhængig af ønskerne.

Omkostningerne vil derfor uundgåeligt være høje og vil indtræde i perioden forud for Mønsterkontorets åbning. Der er imidlertid kun tale om en éngangsudgift.

7.2 Budgetmæssig opdeling - ECU

År	-2	-1	1	2
Samlet personale	10	14	22	45
Personale (1.1)	670 000	966 140	1 564 200	3 294 000
Personale (1.2)	200 000	288 400	466 400	983 250
Udstyr (2)	700 000	1 000 000	750 000	250 000
I ALT	1 570 000	2 254 540	2 780 600	4 527 250

Året "-2" betyder det første af de to år forud for Mønsterkontorets åbning. Dette kan tidligst blive i 1996, og det vil højst sandsynligt blive senere. I tallene har man taget højde for en årlig inflationsfaktor.

7.3 Vejledende forfaldsplan

ECU	Forpligtelsesbevillinger	Betalingsbevillinger
År -2 (1996?)	1 570 000	1 570 000
År -1 (1997?)	2 254 540	2 254 540
År +1 (1997?)	2 780 600	2 780 600
År +2 (1998?)	4 527 250	4 527 250

Man går her ud fra, at år -2 er 1996, men som allerede nævnt, kan det meget vel være senere. Fra år +1 og fremefter vil provenuet af afgifterne begynde at dække udgifterne, indtil de balancerer.

7.4 Anslået afgiftsprovener

Det er planen, at der skal indføres en lang række forskellige afgifter. Det femte år efter Mønsterkontorets åbning (år +5) vil være et bemærkelsesværdigt år, fordi man da er nået frem til det tidspunkt, hvor der for første gang skal betales fornyelsesafgifter. Disse afgifter vil blive fastsat ret højt og skulle udgøre hovedindtægtskilden. Men før denne dato er de vigtigste afgifter dem, der knytter sig til registreringen, og som dækker selve registreringen, bekendtgørelse, eventuelle kollektive ansøgninger osv. Med henblik på dette overslag har man kombineret disse afgifter i en generel registreringsafgift, og i den følgende oversigt opsummeres EF-tilskuddets størrelse som funktion af de valgte tal for denne afgifts størrelse, nemlig henholdsvis 200, 300 og 400 ECU. Man er gået ud fra, at der vil være tale om en mere eller mindre lineær stigning i registreringerne over de første fem år. Der vil også indkomme afgifter for anfægtelse af gyldigheden af registreringer, men virkningen heraf vil - i relation til dette overslag - have mindre betydning end registreringsafgifterne.

ÅR	-2	-1	+1	+2	+3	+4	+5
Tilskud 200 ECU	1570000	2254540	1735600	3247250	2507250	1967250	- 192750
Tilskud 300 ECU	1570000	2254540	2040600	2747250	1707250	967250	-1192750
Tilskud 400 ECU	1570000	2254540	1335600	2247250	907250	-32750	-2192750

Hvis den generelle registreringsafgift er på 300 ECU, skulle dette føre til et overskud i år +5, og det skulle da ikke længere være nødvendigt med tilskud. Hvis registreringsafgiften fastsættes til 200 ECU, vil der kun lige kunne opnås balance i år +5 uden spillerum for uforudsete begivenheder. Afgiften for at anfægte gyldigheden af et mønster må ikke sættes for højt, da det ville kunne give anledning til politiske vanskeligheder. Men hvis registreringsafgiften fastsættes til 400 ECU, vil der kunne opnås ligevægtstilstand i år +4 i stedet for år +5, selv om det ville føre til, at indtægterne langt vil komme til at overstige udgifterne i år +5, når fornyelsesafgifter begynder at blive betalt. Et sådant overskud kan det være vanskeligt at retfærdiggøre over for afgiftsbetalerne, men det er ikke desto mindre den foretrukne option, fordi balance da kan opnås så hurtigt som muligt. Afgifterne kan om nødvendigt tages op til revision på dette stadium, og man kan her eventuelt tage hensyn til, hvorledes offentligheden har reageret.

8. Bedrageribekæmpende foranstaltninger

Præsidenten for Mønsterkontoret skal hvert år forelægge Kommissionen og Revisionsretten en opgørelse over Mønsterkontorets samlede indtægter og udgifter i det foregående regnskabsår. Hertil kommer, at de finansielle regler der gælder for Fællesskabernes almindelige budget, også gælder for Mønsterkontoret. Bedrageribekæmpende foranstaltninger iværksættes således inden for rammerne af disse procedurer.

9. Omkostningseffektivitetsanalyse

9.1. Mål

Formålet med den foreslåede foranstaltning er at imødekomme ønsket om en EF-ordning, hvor virksomhederne via én enkelt procedure kan opnå en mønsterret, der giver beskyttelse med ensartede retsvirkninger inden for hele Fællesskabet. Efter en indkøringsperiode på fem år efter Mønsterkontorets åbning skulle det være fuldt ud operationelt og selvfinansierende, og man påregner at der foretages 8 000 registreringer pr. år. Herudover antages det, at kontoret efter anmodning vil tage stilling til gyldigheden af 3 600 registreringer pr. år og appelkamrene vil komme til at behandle 500 appelsager over for de af Mønsterkontoret truffne afgørelser.

9.2 Begrundelsen for foranstaltningen

De grunde, der retfærdiggør Fællesskabets finansielle intervention, er som nævnt under punkt 4.1 og mere detaljeret omtalt nedenfor, at en enhedsordning er den eneste måde, hvorpå man kan fjerne de barrierer, der findes inden for det indre marked, og som skyldes eksistensen af indbyrdes divergerende nationale mønsterrettigheder i medlemsstaterne. Harmoniseringsforanstaltninger alene ville ikke være tilstrækkeligt til at nå dette resultat. Det er også vigtigt at bemærke sig, at finansiell støtte fra Fællesskabet kun vil være nødvendig i relativt få år, fordi når først Mønsterkontoret er fuldt ud operationelt, er det meningen, at det skal være selvfinansierende ved at afgifterne fastsættes på et passende niveau.

Formålet med forordningen er at indføre én enkelt procedure, hvorved der kan opnås en såkaldt enhedsret, der har ensartede retsvirkninger overalt i Fællesskabet. De nuværende mønsterbeskyttelseslove divergerer betydeligt fra medlemsstat til medlemsstat, således at samhandelen og konkurrencen hvad angår produkter, der inkorporerer et mønster, forhindres og fordrejes på grund af en lang række forskellige ansøgninger, procedurer, love og nationalt begrænsede enerettigheder med deraf følgende høje omkostninger og afgifter for de designere, der ønsker beskyttelse.

Selv om harmonisering af de nationale mønsterlove er ønskeligt, kan det dog ikke træde i stedet for en EF-omfattende beskyttelsesordning, og det vil ikke imødekomme det indre markeds behov, eftersom beskyttelsen stadig ville stoppe ved den ydre grænse i den stat, hvor beskyttelsen er opnået. Til trods for en indbyrdes tilnærmelse af lovene vil der altså stadig være en stor risiko for, at der eksisterer indbyrdes modstridende rettigheder i de forskellige medlemsstater, og den eneste løsning på dette problem er en supranational beskyttelsesordning. Dette nødvendiggør en mønsterret, som er direkte gældende i hver enkelt medlemsstat, ligesom det også forudsætter etableringen af et EF-mønsterkontor med beføjelser inden for hele Fællesskabet, fordi dette er den eneste måde, hvorpå det er muligt for en mønsterfrembringer - via en ansøgning til et enkelt mønsterkontor og efter en enkelt procedure og en uniform lov - at opnå en enkelt mønsterrettighed dækkende et område, der omfatter samtlige medlemsstater.

Denne forordning er det retsinstrument, der er nødvendigt for at nå dette mål. Det er klart nødvendigt, fordi de nationale procedurer ikke i sig selv giver mulighed for at sikre en sådan supranational løsning på det problem, der melder sig på det indre marked, nemlig indbyrdes modstridende rettigheder.

9.3 Opfølgning og evaluering

9.3.1 Kapacitet

Det vil sige:

- . antal mønstre, som Mønsterkontoret har registreret
- . antal ansøgninger om ugyldighedserklæringer, som Mønsterkontoret har behandlet
- . antallet af appelsager indgivet til appelkamrene og hvor Mønsterkontorets afgørelser anfægtes.

9.3.2 Evaluering

Mønsterkontoret skal hvert år forelægge Kommissionen og administrationsrådet en rapport over kontorets virksomhed.

9.4 Koherens

9.4.1 GD XV's finansielle program (tidl. GD III)

De berørte tjenestemænds forberedende arbejde i forbindelse med foranstaltningens gennemførelse er forudset i GD XV's finansielle program (tidl. GD III).

9.4.2 Andre mål

Det ville være hensigtsmæssigt, om EF-Mønsterkontoret kunne dele administrative tjenestegrene med EF-Varemærkemyndigheden. Mønsterkontorets budgetprocedurer og finansielle kontrol skal reguleres i overensstemmelse med femte afdeling i afsnit XII i den foreslåede forordning. Der skal hvert år udarbejdes et overslag over EF-Mønsterkontorets indtægter og udgifter. De vil være fuldstændigt adskilt fra EF-Varemærkemyndighedens budget.

Der er derfor en fælles interesse i at nå disse to mål om etablering af en EF-Varemærkemyndighed og EF-Mønsterkontor. Men Mønsterkontoret skal være en selvstændig institution, og det er derfor ikke forudset, at fremskridt med hensyn til nærværende forslag skal lide under, at der ikke sker yderligere fremskridt med det andet forslag.

9.4.3 Usikkerhedsmomenter

Der kan ikke på dette stadium forudses, hvilke specifikke faktorer, der skulle komme til at indvirke på udfaldet af den her omhandlede foranstaltning.

10. Administrative udgifter

10.1 Kommissionsansatte

Det er ikke nødvendigt at forøge antallet af ansatte. På nuværende tidspunkt beslaglægger arbejdet allerede to fuldtidsansatte på A-niveau og i et vist omfang også en kontorchef og en ansat på B-niveau. Dette vil fortsat være påkrævet for at kunne klare det arbejde, der er nødvendigt for at sikre dette forslags fremskridt samt for at sikre repræsentation i Rådets arbejdsgrupper og videreføre drøftelserne med offentlige interessegrupper.

10.2 Andre administrative udgifter

Det kan være nødvendigt med supplerende udgifter til:

Tjenesterejser - (budgetpost A 1300)

Sandsynligvis 10 tjenesterejser pr. år, hvor der hver gang deltager 1 person 2 dage i gennemsnit, og som formentlig vil finde sted i en af de større EF-hovedstæder. Udgifterne hertil anslås til ca. 7 000 ECU pr. år. Skulle starte i 1993.

Særlige møder, såsom ekspertmøder - (budgetpost A 2500)

Omkostningerne til 2 møder pr. år i Bruxelles, hvor der begge gange deltager 20 personer, anslås til 24 000 ECU pr. år. Skulle starte i 1993.

FORSLAGETS INDVIRKNING PÅ VIRKSOMHEDERNE
(navnlig de små og mellemstore virksomheder)

1. Hvorfor er det nødvendigt at indføre EF-lovgivning?

For at etablere en EF-ordning til beskyttelse af industrielle mønstre med det formål:

- a) at sikre, at frembringere af mønstre og designindustrierne sikres en bedre beskyttelse via en enkelt foranstaltning, der har direkte og ensartet retsvirkning inden for hele Fællesskabet
- b) at forbedre det indre markeds funktion
- c) at forbedre den europæiske designindustri konkurrenceevne ved at støtte de europæiske designprodukters notoriske fortrinsstilling i forhold til konkurrerende produkter fra andre virksomheder verden over.

2. Hvilke virksomheder vil blive berørt?

- a) den primært berørte sektor vil være fremstillingssektoren, hvor produkterne har et udseende, der inkorporerer kommercielt værdifulde mønsterelementer.

b) Alle virksomheder uanset størrelse vil kunne blive berørt, dvs. lige fra multinationaleselskaber - hvor mønstre kun udgør et enkelt aspekt af et komplekst produkt eller af et produkt-sortiment - til små og mellemstore virksomheder, der også indbefatter virksomheder, der kun har meget få ansatte. I det sidstnævnte tilfælde kan mønstret være et produkts største salgsaktiv.

c) Der er ingen grund til at formode, at bestemte geografiske områder vil blive favoriseret.

3. **Hvilke foranstaltninger skal virksomhederne træffe for at overholde bestemmelserne i forslaget?**

Virksomhederne skal kun sørge for én enkelt EF-registrering for hvert enkelt mønster. Det er ikke længere nødvendigt for virksomhederne at foretage individuelle nationale registreringer efter forskellige nationale procedurer i alle de lande, hvor der måtte eksistere et potentielt marked for det pågældende produkt. Da de derudover automatisk vil blive sikret en beskyttelse for en vis periode af ikkeregistrerede EF-mønstre, vil tilværelsen for dem blive langt lettere.

På den anden side har en række organisationer, der repræsenterer små og mellemstore virksomheder, der fremstiller bilreservedele, fremført det argument - i modsætning til Kommissionens intentioner - at den fortolkning, som Mønsterkontoret og i sidste instans EF-Domstolen vil anlægge, når de får forelagt kriteriet: individuel karakter og nyt, vil kunne føre til et lavere beskyttelsesniveau end forudset.

Hvis dette sker, ville det - hævdes det - kunne medføre, at en lang række produkter - hvis mønstre stort set kun er af funktionel karakter med beskeden eller ingen æstetisk karakter og med en ydre udformning der praktisk talt er forudfastlagt - kan falde ind under forordningens beskyttelsesområde.

4. **Hvad er de sandsynlige økonomiske virkninger af forslaget?**

a) Indvirkning på beskæftigelsen?

En lettere adgang til at sikre en EF-dækkende beskyttelse skulle stimulere designvirksomhed både i henseende til innovation og udvidelse af afsætningsmarkederne med deraf følgende positiv indvirkning på beskæftigelsen i navnlig de små virksomheder.

Mønsterrettigheder skal respekteres af andre virksomheder, såsom konkurrerende producenter eller virksomheder, der handler med andres mønsterbeskyttede produkter. Men forslaget indeholder foranstaltninger, der tager sigte på at undgå urimeligt betydelige konsekvenser for de små og mellemstore virksomheders handel med reservedele til komplekse produkter såsom biler.

b) Indvirkning på investeringen og skabelsen af ny virksomhed?

En EF-omfattende beskyttelse af virksomheders mønstre skulle give virksomhederne større tillid til, at de kan få dækket deres omkostninger, således at de dermed tilskyndes til at investere. Det er vanskeligt nøjagtigt at bedømme, hvilken indvirkning forslaget vil få på store produktionsvirksomheder, hvis design måske kun repræsenterer et enkelt aspekt af et produkt, men industrien har dog klart givet udtryk for, hvilken betydning de tillægger en EF-mønsterbeskyttelse. På den anden side skulle der være en positiv tilskyndelse til at skabe små virksomheder, hvor man primært lægger vægt på produktets design.

Hvad angår virksomheder, der handler med mønsterbeskyttede produkter, er der fastsat en række bestemmelser, der i et vist omfang gør indskrænkning i udøvelsen af mønsterrettigheder over for de virksomheder, der opererer på reservedelsmarkedet, som f.eks. leverandører, reparatører og forsikringsselskaber inden for bilreparationsmarkedet. Ikke alene sikres der beskyttelse med henblik på at fremme skabende virksomhed, men der åbnes også mulighed for en vis konkurrence fra selvstændige producenters side.

c) Indvirkning på virksomheders konkurrencemæssige stilling?

Får man tillid til, at der let kan opnås en EF-dækkende beskyttelse, vil det hermed tilskynde til øget designvirksomhed og mere omfattende udnyttelse af de hertil knyttede rettigheder. Det ligger i beskyttelsesværdige mønstres karakter, at de ikke udtømmer mulighederne for andre designere inden for et bestemt område, og den øgede konkurrence, som denne frihed medfører, skulle være til fordel for alle virksomheder uanset størrelse, dvs. uden at påføre selv meget små virksomheder en alvorlig trussel.

5. **Indeholder forslaget foranstaltninger, der specielt tager hensyn til de små og mellemstore virksomheders særlige situation?**

Det er hensigten, at de afgifter, der skal betales for et registreret EF-mønster, skal være så lave så muligt. Selv om de i forslaget indeholdte foranstaltninger ikke tager specifikt sigte på små og mellemstore virksomheder, vil de dog forholdsmæssigt komme til at drage større fordel heraf end store virksomheder, fordi den omstændighed, at opnåelse af en EF-dækkende beskyttelse er blevet mere enkelt og billigere, skulle få større betydning for de små og mellemstore virksomheder. Der er en tendens til, at mange af nutidens mest innovative og originale designere koncentrerer deres indsats inden for de mindre virksomheder.

Med forslaget indføres der enerettigheder til fordel for designere og dem, til hvem deres rettigheder overgår, og konkurrenter må respektere disse rettigheder. Ligesom det gælder for små og mellemstore virksomheders handel med andres mønsterbeskyttede produkter, er det ikke hensigtsmæssigt, at den industrielle ejendomsretlige lovgivning i sig selv fastsætter undtagelser for specifikke industrisektorer. Men af de ovennævnte grunde er handel med og fremstilling af reservedele underlagt mere lempelige betingelser, når mønsterrettigheder over sådanne reservedele udøves. Da mønsterrettigheder kommer til eksistens uden forundersøgelse, må EF-Mønsterkontoret sikre en billig ordning for dem, der anfægter gyldigheden af mønsterrettigheder, der udøves eller kan udøves over for dem. I forslaget forudses det udtrykkeligt, at Kommissionen skal have mulighed for at tage aktiv del i denne proces, ligesom også medlemsstaterne, idet formålet hermed er at sikre, at de relevante bestemmelser anvendes efter hensigten.

Visse kredse har givet udtryk for betænkeligheder ved, at sådanne rettigheder kan træde i kraft uden forudgående undersøgelse, fordi de mener, at det ville kunne føre til en lang række tvister. Men den erfaring man har gjort i medlemsstaterne, herunder i Frankrig og Tyskland, synes ikke at underbygge denne frygt. Man kan ikke helt undgå tvister, og dersom de opstår, kan det blive dyrt.

6. Høring

Kommissionens tjenestegrene har offentliggjort en Grønbog om retlig beskyttelse af industrielle mønstre (III/F/5131/91). Denne publikation er blevet udsendt til flere tusinde modtagere. På grundlag af en lang række indlæg fra større industriorganisationer blev de berørte parter indkaldt til en høring i Bruxelles den 25. og 26. februar 1992. Reaktionen har generelt set været meget positive, og selv om mange detaljerede aspekter stadig skal drøftes, er der dog kun få spørgsmål, der skal løses - primært vedrørende kriteriet for beskyttelse og hvilken slags mønstre, der ikke skal kunne tillægges beskyttelse.

Visse kredse har udtrykt frygt for, at fremstillingen af visse funktionelle produkter måske bliver monopoliseret på grund af eksisterende mønsterrettigheder, men denne frygt skyldes, at man ikke sondrer mellem æstetiske og funktionelle mønstre. Men erfaringen har vist, at denne sondring stort set er vilkårlig og at det under alle omstændigheder er nødvendigt, at funktionelle mønstre sikres en vis form for beskyttelse. I henhold til mønsterforordningen er beskyttelsen betinget af et distinktivt udseende, og henset hertil skulle det ikke være berettiget at nære de ovennævnte betænkeligheder.

Visse industrier har givet udtryk for det standpunkt, at det ville være en fordel for reservedelsmarkedet, hvis man nægtede at yde beskyttelse til mønstre, hvis udformning udelukkende er dikteret af kravet om, at det produkt, hvori mønstret er inkorporeret, mekanisk skal kunne sammenkobles med et andet produkt, og forslaget indeholder de fornødne bestemmelser med henblik herpå. Disse betænkeligheder kom navnlig til udtryk fra bil- og edb-industrien, hvor selvstændige producenter af reservedele hævder, at de oprindelige producenter indtager en monopolstilling. ACEA⁽¹⁾, der repræsenterer de oprindelige bilfabrikanter, har argumenteret kraftigt til fordel for, at visse bilkomponenter bør sikres mønsterbeskyttelse, således at de pågældende bilfabrikker kan få dækket deres designomkostninger og de finder derfor, at de har gjort en tilstrækkelig indrømmelse ved at acceptere disse bestemmelser om, at beskyttelse er afskåret, når der er tale om et produktdesign, der udelukkende er dikteret af, at produktet rent mekanisk skal kunne passe med et andet produkt. Men EAPA⁽²⁾, CLEDIPA⁽³⁾, AIRC⁽⁴⁾ og CLEPA⁽⁵⁾, der repræsenterer producenter af komponenter og reservedele, argumenterer stadig stærkt imod ikke alene at disse mønstre,

-
- (1) ACEA: Association des Constructeurs Européens d'Automobiles.
(2) EAPA: European Automotive Panel Association.
(3) CLEDPIA: Comité de Liaison Européen de la Distribution Indépendante de Pièces de rechange et Equipements pour Automobiles.
(4) AIRC: Association Internationale des Réparateurs en Carrosserie.
(5) CLEPA: Comité de Liaison de la construction d'Equipements et de Pièces d'Automobiles.

der rent mekanisk skal passe, tillægges beskyttelse, men også imod en beskyttelse af andre mønstre, der visuelt skal passe sammen med de øvrige dele af et sammensat produkt såsom en bil. De har foreslået forskellige løsninger såsom en såkaldt "must-match"-undtagelse, hvor beskyttelse ikke gives, eller en bestemmelse om lovbestemt licens, idet de samtidig erklærer, at de ikke vil modsætte sig et krav om betaling af royalties, men rejser indsigelse over for en situation, hvor de er afskåret fra at producere eller handle med reservedele. Repræsentanter for forsikringsbranchen og forbrugerne har også argumenteret, at mønsterbeskyttelse af sådanne reservedele vil betyde en fordyrelse af reparationsarbejde og en forhøjelse af forsikringspræmierne.

ISSN 0254-1459

KOM(93) 342 endelig udg.

DOKUMENTER

DA

08

Katalognummer : CB-CO-93-414-DA-C

ISBN 92-77-58372-X

**Kontoret for De Europæiske Fællesskabers Officielle Publikationer
L-2985 Luxembourg**